

JENNIFER LYNN BARNES

Illustrated by JOSEPHINE MONTENARI

SANGE
PAIN

12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

CAPITOLUL 1

Ucigașul în serie care stătea în fața mea avea ochii identici cu ai fiului său. Aceeași formă. Aceeași culoare. Dar sclipirea din ochii aceia, scânteia de anticipare – e doar e ta.

Experiența și instruirea primită de la mentorii mei de la FBI mă învățaseră că pot să pătrund mai adânc în mințile oamenilor când mă adresez lor, în loc să vorbesc despre ei. Cedând imboldului de a-i dezvolta profilul, am continuat să-l cercetez pe bărbatul din fața mea. Îmi vei face rău dacă vei putea. Știam asta, știusem chiar înainte de a veni la penitenciarul acesta de maximă siguranță și de a vedea zâmbetul subtil care a apărut pe buzele lui Daniel Redding când mi-a întâlnit privirea. Făcându-mi rău mie, îi vei face rău băiatului. M-am cufundat tot mai adânc în perspectiva psihopată a lui Redding. Băiatul îți aparține și doar tu ai dreptul să-i faci rău.

Nu avea importanță că mâinile lui Daniel Redding erau încătușate și legate de masă. Nu avea importanță că un agent FBI înarmat stătea lângă ușă. Bărbatul din fața mea era unul dintre cei mai brutali ucigași în serie din lume și, dacă-l lăsam să-mi treacă de linia de apărare, mi-ar fi înfierat sufletul așa cum își înfierase victimele cu litera R.

Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le.

Așa își omorâse Redding victimele. Dar nu din cauza asta venisem astăzi aici.

— Mi-ai spus cândva că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a omorât mama, am zis cu mai mult calm decât simțeam.

Îl cunoșteam suficient pe acest psihopat încât să înțeleg că va încerca să mă provoace.

Vei încerca să-mi sapi în minte, să sădești întrebări și îndoieli pentru ca atunci când voi ieși din camera asta, o parte din tine să plece cu mine.

Asta făcuse Redding cu luni în urmă, când îmi dăduse ști-rea-bombă despre mama. Și din cauza asta venisem astăzi aici.

— Am spus eu asta? a întrebat el, cu un zâmbet leneș și subtil. Într-adevăr, parcă am pomenit ceva asemănător, dar...

A ridicat emfatic din umeri.

Mi-am împreunat mâinile pe masă și am așteptat. Tu ți-ai dorit să mă întorc aici. Tu ai întins momeala. Uite că o mușc.

În cele din urmă, Redding a pus capăt tăcerii.

— Bănuiesc că ai să-mi spui și altceva.

Avea răbdarea specifică ucigașilor organizați — dar doar în condiții alese de el, nu de mine.

— În fond, a continuat, murmurând grav, noi doi avem atât de multe în comun!

Am înțeles că se referă la relația mea cu fiul său. Și că pentru a obține ce urmăream, trebuia s-o admit.

— Te referi la Dean.

În clipa în care am pronunțat numele fiului său, zâmbetul macabru al lui Redding s-a lungit și mai mult. Iubitul meu — și colegul meu Înzestrat — nu știa că sunt aici. Ar fi insistat să mă însoțească și n-aș fi suportat să-i fac una ca asta. Daniel Redding era un maestru al manipulării, dar nimic din ce putea să-mi spună nu m-ar fi rănit așa cum l-ar fi sfârtecat pe Dean orice cuvânt ieșit din gura lui.

— Fiul meu își închipuie că e îndrăgostit de tine? a întrebat și s-a aplecat în față, împreunându-și mâinile, decis să mă imite. Te furișezi în camera lui pe timpul nopții? Își ascunde mâinile în părul tău? a continuat, apoi expresia i s-a îmblânzit. Când Dean te ține în brațe, a murmurat pe un ton aproape melodios, te întrebi vreodată cât de ușor i-ar fi să-ți rupă gâtul?

— Cred că te irită, am spus încet, faptul că-l știi atât de puțin pe fiul tău.

Dacă Redding voia să mă rănească, trebuia să găsească o metodă mai inspirată decât să-mi stârnească bănuieli la adresa lui Dean. Dacă voia ca vorbele lui să mă chinuie zile și săptămâni în șir, trebuia să mă lovească în punctul meu cel mai sensibil. În punctul meu slab.

— Cred că te irită, mi-a întors-o Redding, maimuțarin- du-mă, faptul că știi atât de puțin despre ce i s-a întâmplat mamei tale.

În prim-planul minții mi-a răsărit imaginea cabinei mamei, împrăscată cu sânge, dar mi-am stăpânit chipul, păstrând o expresie neutră. Pregătisem terenul pentru ca

Redding să mă lovească într-un punct nevralgic și astfel adusesem conversația acolo unde mi-am dorit.

— Nu pentru asta ai venit? m-a întrebat pe un ton grav și catifelat. Ca să afli ce știu despre moartea mamei tale?

— Am venit, am spus, fixându-l cu privirea, pentru că știu că atunci când mi-ai jurat că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a ucis mama, ai spus adevărul.

Fiecare dintre cei cinci adolescenți din programul Înzestrații al FBI-ului are o specialitate. A mea e profilingul. Specialitatea Liei Zhang e sesizarea minciunilor. Cu luni în urmă, observase că vorbele batjocoritoare ale lui Redding legate de mama sunt sincere. Îi simțeam prezența de pe

cealaltă parte a ferestrei unidirecționale, pregătită să separe toate frazele care ieșeau din gura tatălui lui Dean în adevărate și false.

E timpul să-mi dau cărțile pe față.

— Vreau să știu, i-am spus ucigașului din fața mea, accentuând fiecare cuvânt, ce fel de adevăr ai spus mai exact. Când mi-ai garantat că nu-l voi găsi niciodată pe bărbatul care mi-a ucis mama, ai făcut-o cu gândul că a fost omorâtă de o femeie? am întrebat, apoi am tăcut o clipă. Sau aveai motive să crezi că mama e încă în viață?

Zece săptămâni. De atât timp căutam indicii – orice indicii – cu privire la societatea secretă a ucigașilor în serie care înscenase moartea mamei cu șase ani mai devreme. La grupul care o ținea captivă încă de atunci.

— N-ai venit ca să-mi faci o vizită obișnuită, nu-i așa? a întrebat Redding și s-a rezemat de spătarul scaunului, cu capul înclinat într-o parte, iscodindu-mă degajat cu ochii săi – ochii lui Dean. N-ai ajuns, pur și simplu, într-un punct critic, cuvintele mele nu ți-au ros încet inima în ultimele luni. Știi ceva.

Știam că mama e în viață. Că monștrii aceia o țin sechestrată. Și știam că voi face orice, voi încheia un pact cu orice diavol, ca să-i opresc.

Ca s-o aduc acasă.

— Ce-ai spune, l-am întrebat pe Redding, dacă ți-aș zice că există o societate de ucigași în serie care acționează în secret, omorând câte nouă persoane la fiecare trei ani?

Mi-am observat intensitatea propriei voci. Parcă nici nu vorbeam eu.

— Ce-ai spune dacă ți-aș zice că acest grup respectă

anumite ritualuri, că face victime de mai bine de un secol și că eu sunt cea care-i va opri?

Redding s-a aplecat înainte.

— Aș spune probabil că mi-ar plăcea să fiu de față ca să văd ce-ți vor face membrii acestui grup pentru că-i urmărești. Ca să văd cum te rup în bucăți.

Vorbește mai departe, monstru sinistru ce ești! Spune-mi ce-o să-mi facă. Spune-mi tot ce știi.

Redding a tăcut deodată și a râs încet.

— Ce fată isteată! Cum mi-ai dezlegat limba! Înțeleg ce vede băiatul meu la tine.

Mi-a tresărit un mușchi din maxilar. Aproape că reușisem să-l păcălesc. Ajunsesem atât de aproape...

— L-ai citit pe Shakespeare, drăguță?

Printre nenumăratele și fermecătoarele lui calități, ucigașul în serie din fața mea avea o simpatie deosebită față de Bard.

— „Fii ție însuși credincios¹”? am propus posomorâtă, străduindu-mă să găsesc o cale de a-l momi din nou, de a-l sili să-mi spună ce știe.

Redding a zâmbit, despărțindu-și buzele pentru a-și arăta dinții.

— Mă gândeam mai curând la Furtuna. „Iadul e gol, iar diavolii s-au strâns aici.²”

Diavolii. Ucigașul din fața mea. Grupul sinistru care o răpise pe mama.

Șapte Maeștri, mi-a șoptit o voce din memorie. Pythia. Și Nouă.

— Din ce știi despre grupul acesta, a spus Redding, dacă-ți țin captivă mama de atâția ani...

Fără niciun avertisment, s-a repezit spre mine, apropiindu-și fața de a mea, atât cât i-au permis lanțurile.

— Ea însăși s-ar putea să fie o diavoliță pe cinste.

1 Hamlet, William Shakespeare, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, Editura Univers Enciclopedic, 1996 (n.t.).

2 Furtuna, William Shakespeare, traducere de Leon Levițchi, Editura Univers Enciclopedic, 1996 (n.t.).

CAPITOLUL 2

Agentul FBI de lângă ușă și-a scos pistolul în clipa în care Redding a țâșnit spre mine. Am privit chipul ucigașului, care se oprise la doar câțiva centimetri de al meu.

Vrei să tresar. Violența înseamnă putere, control — demonstrează cine le are și cine nu.

— Sunt bine, i-am spus însoțitorului meu.

De când mă alăturasem programului Înzestrații, agentul Vance colaborase din când în când cu agentul Briggs. Fusesse desemnat să mă păzească pentru că atât Briggs, cât și partenera lui, agenta Sterling, luaseră hotărârea să rămână de cealaltă parte a ferestrei unidirecționale. Trecuseră prin anumite experiențe cu Daniel Redding și, în momentul de față, voiam ca toată atenția psihopatului să fie concentrată asupra mea.

— Nu poate să-mi facă rău, i-am spus agentului Vance, vorbind atât pentru el, cât și pentru ținta mea. E doar melodramatic.

O exprimare disprețuitoare, pentru a-l menține pe Redding implicat în partida noastră de șah verbal. Îl făcusem să admită că, cel puțin, știa de existența acelui grup. Acum trebuia să aflu ce auzise despre el și de la cine.

Trebuia să mă concentrez.

— N-avem de ce să ne pierdem cu firea, a spus Redding, așezându-se la loc pe scaun și arătându-i ostentativ mâinile

încătușate lui Vance, în semn de mea culpa, iar agentul și-a pus pistolul înapoi în toc. Nu fac decât să-i spun adevărul gol-goluț, a continuat înainte să-și întoarcă atenția asupra mea, răsucindu-și colțurile buzelor. Există lucruri care pot frânge orice persoană. Și odată frântă, o persoană — mama ta, de exemplu — poate fi transformată în ceva nou.

Redding și-a înclinat capul într-o parte, coborându-și ușor genele peste ochi, ca și când ar fi rătăcit într-o reverie deosebit de vie.

— Ceva magnific.

— Cine sunt? am întrebat, refuzând să mușc momeala. Cum ai aflat despre ei?

A urmat o pauză lungă.

— Să presupunem că într-adevăr știu ceva, a răspuns Redding și chipul i-a încremenit.

A continuat pe un ton care nu era nici scăzut, nici zgomotos.

— Ce mi-ai da la schimb?

Redding era foarte inteligent, calculat și sadic. Și avea doar două obsesii. Ce le-ai făcut victimelor tale. Și Dean.

Mi-am încheștat pumnii pe masă. Știam ce trebuie să fac și știam, fără niciun dubiu, că o voi face. Oricât rău mi-ar provoca. Oricât aș fi vrut să nu spun asemenea cuvinte.

— Dean se apropie de mine mai mult decât înainte.

Am coborât ochii la mâini. Îmi tremurau. M-am forțat s-o întorc pe cea stângă și mi-am apropiat de ea degetele mâinii drepte.

— Degetele lui se împletesc cu ale mele, iar degetul lui mare..., am continuat, înghițind în sec și așezându-mi degetul mare în palmă. Degetul lui mare îmi trasează cercuri mici în palmă. Uneori își plimbă ușor degetele peste dosul alor mele. Alteori...

Vocea mi s-a oprit în gât.

— Alteori, îmi plimb degetele peste cicatricile lui.

— Eu i-am lăsat cicatricile alea.

Expresia lui Redding mi-a indicat că-mi savurează cuvintele, că le va savura multă vreme.

Am simțit că mă sufoc de greață. Nu te opri, Cassie! Trebuie să continui.

— Dean te visează, am spus, iar cuvintele mi-au rănit buzele, tăioase ca o bucată ascuțită de glaspapir, dar m-am forțat să vorbesc mai departe. Uneori se trezește din coșmar și nu vede ce-i stă chiar în fața ochilor, pentru că te vede doar pe tine.

Spunându-i acestea tatălui lui Dean, nu doar că făceam un pact cu diavolul. Îmi vindeam sufletul de-a dreptul. Mai aveam puțin și-l vindeam și pe al lui Dean.

— Nu-i vei spune fiului meu ce a trebuit să faci ca să mă determini să vorbesc, a spus Redding, bătând cu degetele în masă, unul după altul. Dar, de fiecare dată când îți va căuta mâna, de fiecare dată când îi vei atinge cicatricile, îți vei aminti conversația asta. Voi fi cu voi. Chiar dacă băiatul nu-și va da seama, tu vei ști.

— Spune-mi ce știi! i-am cerut, smulgându-mi forțat cuvintele din gât.

— Bine, a răspuns, cu o urmă de satisfacție jucându-i în colțurile buzelor. Grupul pe care-l vânați caută un anumit tip de ucigaș. Un tip de persoană care-și dorește să facă parte din ceva mai amplu. O persoană cu spirit de echipă.

Așa îmi dădea monstrul răsplata cuvenită.

— Eu, unul, nu prea am așa ceva, a continuat. Dar știu să ascult. De-a lungul anilor, am auzit zvonuri. Șoapte. Legende urbane. Maeștri și ucenici, ritualuri și reguli, a continuat și, înclinându-și capul într-o parte, mi-a urmărit reacția, ca și când ar fi văzut cum îmi funcționează creierul și acesta i-ar fi trezit interesul. Știu că fiecare Maestru își alege propriul

înlocuitor. Nu știu câți membri sunt cu totul. Nu știu cine sunt și unde se află.

M-am aplecat în față.

— Dar știai că au răpit-o pe mama. Știai că n-a murit.

— Sunt un bărbat care observă tipare.

Lui Redding îi făcea plăcere să vorbească despre ce fel de bărbat este, să-și demonstreze superioritatea față de mine, de FBI, de Briggs și Sterling, despre care probabil că bănuia că stau ascunși de cealaltă parte a geamului.

— La scurt timp după ce am fost închis, mi-a atras atenția un anumit deținut. Fusesse condamnat pentru uciderea fostei lui soții, dar el insista că femeia e încă în viață. Vezi tu, nu s-a găsit niciun cadavru. Doar o cantitate mare de sânge – prea mare, au argumentat procurorii, pentru ca victima să fi supraviețuit.

Cuvintele îmi erau atât de familiare, încât mi-au stârnit un fior pe șira spinării. Cabina mamei. Mâna mea, bâjbâind după întrerupător. Vârfurile degetelor, atingând ceva lipicios, ceva umed și cald și...

— Ai bănuț că a fost implicat acest grup?

Abia mi-am auzit întrebarea pe deasupra bățăilor asurzitoare ale propriei inimi. Redding și-a înălțat deodată un colț al gurii.

— Orice imperiu are nevoie de o regină.

Trebuia să fie și altceva la mijloc. Nu se putea altfel.

— După mai mulți ani, a adăugat tatăl lui Dean, am avut inspirația de a-mi alege și eu un ucenic.

Își găsisese trei, dar știam la care dintre ei se referă.

— Webber.

Bărbatul acela mă răpise, mă eliberase într-o pădure

și mă vânase. Ca pe un animal. Ca pe o pradă.

— Webber mi-a adus informații. Despre Dean. Despre Briggs. Despre tine – și despre agenta specială Lacey Locke.

Locke, primul meu mentor de la FBI, începuse viața ca Lacey Hobbes, sora mai mică a mamei. Și o încheiase ca uci- gașă în serie, reînscenând uciderea mamei iar și iar.

Nu uciderea, mi-am atras din nou atenția. În timp ce Locke omora femei care-i aminteau de mama, ea era în viață.

— Ai aflat detalii despre cazul mamei mele, am spus, con- centrându-mă, atât cât puteam, asupra prezentului, asupra lui Redding. Ai observat o legătură.

— Șoapte. Zvonuri. Legende urbane, a răspuns, revenind la ce spusese mai devreme. Maeștri și ucenici, ritualuri și reguli și, în centrul a toate, o femeie, a adăugat, cu sclipiri în ochi. Un tip foarte precis de femeie.

Buzele și gâtul și gura mi se uscaseră atât de tare, încât aproape că n-am reușit să rostesc cuvintele:

— Ce tip?

— Tipul de femeie care poate fi transformată în ceva magnific, a spus Redding, închizând ochii și fredonând încântat. Ceva nou.

TU

Iei cuțitul. Pas cu pas, te apropii de masa de piatră, probând în mână echilibrul armei.

Roata se învâрте. Jertfa se învâрте odată cu ea, înlănțuită de piatră, cu trup și suflet.

— Toți sunt puși la încercare, spui, trecând latul cuțitului peste gâtul ofrandei. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Puterea îți vibrează în vene. E hotărârea ta. Alegerea ta. Cu un zvâcnut al încheieturii, ai putea să-i verși sângele. Roata s-ar opri.

Dar fără ordine, apare haosul.

Fără ordine, apare durerea.

— Ce îți trebuie?

Te apleci, șoptind cuvintele străvechi. Cuțitul din mână ți se oprește ațintit asupra părții de jos a gâtului jertfei. Ai putea să-l omori, dar te-ar costa. Șapte zile și șapte chinuri. Roata niciodată nu rămâne oprită multă vreme.

— Ce îmi trebuie? repetă jertfa, zâmbind, în timp ce sângele îi alunecă pe pieptul gol. Îmi trebuie nouă.

CAPITOLUL 3

Lia a sărit de pe masa pe care stătuse așezată.

— Ce conversație veselă!

Agentul Vance tocmai mă adusese în camera de observare. Sterling și Briggs încă stăteau cu privirile ațintite asupra încăperii pe care o părăsisem cu câteva momente în urmă. De cealaltă parte a ferestrei unidirecționale, gardienii l-au ridicat în picioare pe Redding. Briggs – competitiv, ambițios și idealist, în felul lui – n-avea să vadă niciodată în persoana lui altceva decât un monstru, o amenințare. Sterling era mai reținută, genul de persoană care-și controlează sentimentele orientându-se după reguli prestabilite, dintre care una spunea că bărbații de teapa lui Daniel Redding nu au dreptul să-i slăbească puterea de control.

— Jur, a continuat Lia, vânturând o mână, ucigașii în serie sunt atât de previzibili! Nu știu decât replici de tipul vreau să te văd cum suferi și lasă-mă să-ți citez din Shakespeare în timp ce-mi imaginez cum dansez pe cadavrul tău.

Atitudinea ei nepăsătoare îmi dovedea că discuția pe care tocmai o urmărise o afectase aproape la fel de mult ca pe mine.

— A mințit? am întrebat.

Deși stăruisem mult, Redding insistase că nu știe numele deținutului a cărui fostă „murise” în circumstanțe asemănătoare cu ale mamei, dar aveam destulă minte încât să nu cred pe cuvânt un iscusit maestru al manipulării.

— E posibil ca Redding să știe mai multe decât recunoaște, mi-a zis Lia, dar nu minte – sau în orice caz, nu minte despre onorabila noastră societate a ucigașilor în serie psihopați. Totuși, a forțat puțin adevărul când a spus că ar vrea să vadă cum sus-numiții psihopați își fac de cap cu tine.

— Evident că n-ar vrea să-i vadă, am spus, încercând să-i imit tonul indiferent, pentru ca măcar o parte – oricât de mică – din situația noastră să-și piardă din gravitate. E Daniel Redding. Vrea să mă omoare cu mâna lui.

Lia și-a arcuit o sprânceană.

— Da, din câte văd, cam ăsta-i efectul pe care-l ai asupra oamenilor.

Am pufnit. Din moment ce nu unul, ci doi ucigași în serie diferiți mă luaseră în vizor de când mă înscrisesem în programul Înzestrații, nu prea puteam s-o contrazic.

— Vom descoperi cazul la care s-a referit Redding, a spus Briggs, întorcându-se în sfârșit spre mine și Lia. S-ar putea să dureze, dar dacă există un deținut ca acela pe care l-a descris Redding, îl vom găsi.

Agenta Sterling și-a așezat mâna pe umărul meu.

— Ai făcut ce trebuia, Cassie. Dean ar înțelege.

Bineînțeles că ar înțelege. Gândul acesta nu mă liniștea. Mă tulbura și mai mult.

— Cât despre ce a spus Redding despre mama ta...

— Mai stăm mult? a întrebat deodată Lia, tăindu-i vorba lui Sterling.

Știam că ar fi neinspirat să-i arunc o privire recunoscătoare, dar i-am mulțumit în gând pentru intervenție. Nu voiam să discut despre insinuările lui Redding legate de mama. Nu voiam să mă întreb dacă au vreun sâmbure de adevăr, oricât de mic.

Mentorul meu a priceput mesajul. Pornind înaintea noastră spre ieșire, agenta Sterling n-a mai încercat să abordeze subiectul.

Lia m-a luat alene de braț.

— Ca să știi, a spus pe un ton neobișnuit de blând, dacă vreodată – vei vrea să vorbim, a completat creierul meu, vei simți nevoia să vorbești cu cineva despre temerile care te apasă –, chiar și o singură dată, a continuat încet, cu vocea plină de sinceritate, mă vei mai sili să ascult Aventurile mâinilor împreunate erotic ale lui Cassie și Dean, mă voi răzbuna și răzbunarea mea va fi legendară.

Pe lângă sesizarea înșelătoriilor, specialitatea cea mai mare a Liei era să ne distragă atenția de la griji – gest prin care uneori provoca pagube colaterale.

— Ce fel de răzbunare? am întrebat, pe jumătate recunoscătoare pentru că mă ajuta să mă mai relaxez, dar și aproape sigură că aceasta era una dintre ocaziile în care Lia nu făcea amenințări goale.

A rânjit și mi-a eliberat brațul.

— Ai vrea tu să știi!

CAPITOLUL 4

Când am ajuns acasă, Sloane ținea în brațe un arzător de lipit cu gaz. Din fericire, Sterling și Briggs încă erau afară, unde schimbau cuvinte pe care noi nu trebuia să le auzim.

Lia s-a uitat la mine și a ridicat dintr-o sprânceană.

— O întrebi? Sau preferi s-o întreb eu?

Sloane și-a înclinat capul într-o parte.

— Probabilitatea e mare că mă veți întreba despre acest arzător.

Le-am făcut pe plac.

— Ce faci cu arzătorul ăla?

— Cele mai vechi aruncătoare de flăcări au fost folosite în Imperiul Bizantin în primul secol după Hristos, a ciripit Sloane.

Cuvintele i-au țâșnit din gură suficient de repede încât să-mi dea un semnal de alarmă. Mi-am completat întrebarea:

— Ce faci cu arzătorul ăla și cine ți-a dat să bei cafea?

Chiar atunci, Michael a decis să intre agale în bucătărie cu un stingător de flăcări.

— Ești alarmată, a spus, studiindu-mi expresia. De asemenea: ușor neliniștită la gândul că mi-am pierdut mințile, a continuat, lăsându-și privirea să treacă la Lia. Iar tu ești...

— Total neinteresată să mi se citească emoțiile?

Lia s-a urcat pe dulapul de bucătărie și și-a lăsat picioarele să atârne în față, cu scânteii în ochii întunecați în timp ce purta cu el o discuție mută.

Michael s-a uitat la ea încă o secundă.

— Exact.

— Parcă nu erai de acord ca Sloane să bea cafea, am spus, aruncându-i o privire.

— Nu sunt, a răspuns. De obicei. Dar știi cum zice cântecul ăla: E petrecerea mea de trei zile și dacă vreau, o s-o îndop pe Sloane a mea cu cofeină.

— Petrecerea ta, am repetat. Adică de ziua ta?

Michael m-a privit cu expresia lui cea mai sobră.

— Peste două zile, eu, Michael Alexander Thomas Townsend, voi fi cu un an mai în vârstă, cu un an mai înțelept și, cu siguranță, suficient de matur încât s-o pot supraveghea pe Sloane dacă vrea să-și folosească arzătorul cu gaz. Care-i problema dacă începem distracția puțin mai devreme?

Am auzit ceea ce nu spunea explicit.

— Împlinești optsprezece ani.

Știam ce înseamnă asta pentru el – libertate. Față de familia ta. Față de bărbatul care te-a transformat într-o persoană capabilă să sesizeze până și cea mai mică urmă de mânie pe un chip zâmbitor.

Ca la un semnal, i-a sunat telefonul. Nu știam să-i citesc expresia așa cum știa el să o citească pe a mea, dar am înțeles instinctiv că tatăl lui Michael nu e o persoană care să urmărească cu mâinile în sân cum trec ultimele zile ale stăpânirii sale.

Nu vei răspunde, m-am gândit, atentă în continuare la Michael. Nu te poate sili să răspunzi – și după următoarele două zile, nu te va mai putea sili să faci nimic niciodată.

— Ferească Dumnezeu s-o fac eu pe responsabila! a spus Lia, dându-se jos de pe dulap și apropiindu-se alene, până când a ajuns nas în nas cu el. Dar poate că Sloane n-ar trebui să dea foc la chestii.

— Trebuie s-o fac! a protestat ea vehement. Ziua lui Michael e pe 31 martie. Adică peste două zile și după încă două zile va fi...

— 2 aprilie, am încheiat în locul ei.

4/2.

Am simțit cum tot ce-mi spusese Daniel Redding – despre Maeștri, despre mama mea – îmi năvălește din nou în minte, urmat imediat de ultimele zece săptămâni de drumuri înfundate. Nouă victime ucise la fiecare trei ani, pe date stabilite cu ajutorul șirului lui Fibonacci. Acesta era MO-ul Maeștrilor. Trecuse puțin peste o săptămână de la ultima dată Fibonacci – 21 martie.

Următoarea era 2 aprilie.

— Cunoaștem modelul, a continuat Sloane îndârjită. Reîncepe anul acesta și atunci noul inițiat va arde oameni de vii. Am citit tot ce se putea despre anchetarea incendierilor premeditate, dar...

A coborât ochii la arzător, încordând mâinile pe el.

— Nu e suficient.

Fratele ei fusese ucis în Vegas de AN-ul prin care

aflaserăm despre acest grup. În clipa de față, Sloane nu era doar vulnerabilă – chiar sângera. Trebuie să te simți utilă. Pentru că dacă n-ai putut să-l salvezi pe Aaron, atunci ce utilitate mai ai – pentru oricine? Ce utilitate ai putea să mai ai vreodată?

Atunci am înțeles de ce Michael îi dăduse cafea și căutase un stingător de flăcări în loc să-i confişte arzătorul. Am cuprins-o cu un braț. Sloane s-a sprijinit de mine.

O voce a răsunat din spatele nostru.

— V-ați întors.

Ne-am răsucit toți patru. Dean nici n-a clipit la vederea arzătorului din mâna lui Sloane. Atenția lui era concentrată sută la sută asupra mea și a Liei.

Era clar că ne observase dispariția.

Având în vedere unde fuseserăm și faptul că Dean îmi împărtășea talentul de profiler, nu se anunța nimic bun.

— Ne-am întors, a declarat Lia, punându-se între el și mine. Vrei să vezi ce m-a convins Cassie să cumpăr de la magazinul de lenjerie intimă?

Dean și Lia fuseseră primii înzestrați din program. Locuiseră împreună ani întregi înainte ca vreunul dintre noi, ceilalți, să fi apărut în peisaj. Sub toate aspectele, mai puțin acela al legăturii de sânge, erau frați.

Dean s-a cutremurat.

— Îți dau cincizeci de dolari dacă n-o să mai pronunți niciodată cuvintele lenjerie intimă în prezența mea.

Lia a rânjit.

— Refuz. Și acum – s-a întors spre ceilalți – mi se pare că a pomenit cineva ceva despre pirotehnică recreativă?

Înainte ca Dean să se poată opune acestei sugestii, s-a deschis ușa din față. Am auzit pași – două perechi, mai exact – venind spre bucătărie și am presupus că sunt ai lui Sterling și Briggs. Am avut dreptate doar pe jumătate. Briggs nu era cu agenta Sterling. Era însoțit de tatăl ei.

Directorul Sterling nu prea obișnuia să ne viziteze.

— Ce se petrece? a întrebat Dean, luându-mi-o înainte.

Nu a luat o atitudine recalcitrantă, dar nu era niciun secret că atunci când directorul Sterling se uita la Dean, îl vedea pe tatăl lui. Șeful FBI-ului nu avea nimic împotriva să se folosească de fiul unui ucigaș în serie, dar nu avea încredere în el – și nici nu va avea vreodată.

— Azi-dimineată am primit un telefon de la Thatcher Townsend.

Cuvintele directorului au aspirat tot oxigenul din cameră.

— N-am răspuns la telefon săptămâna asta, a observat Michael, pe un ton de o bunăvoință înșelătoare, așa că v-a sunat pe dumneavoastră.

Înainte ca directorul să poată răspunde, a apărut și agenta Sterling, urmată imediat de Judd. Cu luni în urmă, Judd Hawkins, care zi după zi avea grijă să mâncăm bine și ne ferea de pericole, primise autoritatea să decidă când și cum anume e folosit programul Înzestrații. Directorul Sterling nu era o persoană care să aprecieze asemenea constrângeri. Credea în costuri acceptabile și riscuri calculate – mai ales atunci când calculele erau ale lui.

— Domnul Townsend mi-a adus în atenție un caz, a spus directorul Sterling, adresându-i-se lui Briggs și ignorându-i cu totul pe fiica lui și pe Judd. Aș vrea să te interesezi de el.

— Acum? a întrebat Briggs.

Subtextul era clar: Abia am descoperit o pistă legată de Maeștri, după luni întregi de insuccese, și tocmai acum vrei să-i facem o favoare tatălui abuziv al lui Michael?

— Când Thatcher Townsend vrea ceva, a spus Michael încordat, Thatcher Townsend obține acel lucru.

Agenta Sterling a făcut un pas spre el.

— Michael...

El s-a strecurat pe lângă ea și a ieșit din cameră, cu același zâmbet înșelător de amabil întipărit pe față.

Întorcându-se din nou spre director, Briggs și-a încleștat maxilarul.

— Ce caz?

— A apărut o problemă legată de fiica partenerului de afaceri al lui Townsend, a răspuns liniștit directorul. Și pentru că a susținut programul acesta, ar vrea s-o investigăm.

— A susținut programul? a repetat Lia incredulă. Corectați-mă dacă greșesc, dar omul ăla nu vi l-a vândut practic pe Michael, la schimb pentru imunitatea în fața unei liste întregi de acuzații legate de niște infracțiuni economice?

Directorul Sterling a ignorat-o.

— S-ar cădea, i-a spus lui Briggs, accentuând fiecare cuvânt, să luăm în considerare rezolvarea acestui caz.

— Cred că decizia îmi aparține.

Răspunsul lui Judd a fost la fel de apăsător — și la fel de intransigent — ca al directorului. Un fost lunetist al infanteriei marine ar putea părea o alegere bizară pentru postul de supraveghetor al unor adolescenți încadrați într-un program de instruire al FBI-ului, dar Judd ar fi sărit în calea gloanțelor pentru oricare dintre noi.

— Tatăl lui Michael îl bate! a izbucnit Sloane.

Nu avea niciun filtru, niciun strat protector care să-i ascundă punctele nevralgice de restul lumii.

Pentru o clipă, Judd i-a întâlnit ochii albaștri și măriți, apoi a ridicat o mână.

— Toate persoanele cu vârsta sub douăzeci și unu de ani, afară!

Nu ne-am clintit.

— Nu vă spun de două ori, a continuat Judd pe un ton grav.

Puteam să număr pe degetele de la o mână ocaziile cu care auzisem tonul acela. Ne-am clintit cu toții.

În drum spre ieșire, Briggs m-a apucat de braț.

— Găsește-l pe Michael! mi-a spus încet. Și ai grijă să nu faci vreun...

— Michael-ism? am propus.

Briggs i-a aruncat o privire directorului Sterling.

— Gest necugetat.

CAPITOLUL 5

L-am găsit pe Michael la subsol. Când FBI-ul cumpărase casa în care ne făcuserăm centrul de operațiuni, transformase etajul inferior într-un laborator. De-a lungul pereților se înșiruiau platouri întruchipând diverse spații pentru comiterea unor crime ipotetice. După o cercetare scurtă, am tras concluzia că Michael nu dăduse foc la nimic.

Încă.

În schimb, stătea în capătul îndepărtat al încăperii, cu fața la un perete pe care-l acoperiserăm din podea până-n tavan cu fotografii. Victimele Maeștrilor. Petrecusem sute de ore aici, jos, holbându-mă la peretele acela întocmai cum făcea Michael acum. După ce am ajuns lângă el, privirea mi-a zburat în mod automat la două poze fixate deoparte de celelalte.

Una arăta un schelet descoperit de autorități și îngropat la o răspântie. În cealaltă apărea mama și fusese făcută la scurt timp înaintea dispariției sale. Când poliția găsisse rămășițele din prima fotografie, ipoteza provizorie fusese că sunt ale mamei. În cele din urmă, aflaserăm că mama e în viață – și că tocmai ea o omorâse pe femeia necunoscută.

Toți sunt puși la încercare, mi-a spus o voce de undeva, din amintire. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Asta îmi spusese unul dintre Maeștri, un ucigaș în serie cu porecla Nightshade, când îl capturaserăm. Pentru a-și

dovedi vrednicia, Pythia era forțată să se lupte cu predecesoarea ei – până la moarte.

Maeștri și ucenici, l-am auzit pe Daniel Redding spunându-mi liniștit în minte, ritualuri și reguli și, în centrul a toate, o femeie.

Dean mi-a așezat o mână pe umăr. M-am forțat să mă întorc și să-i întâlnesc ochii, sperând că nu-mi va observa vulnerabilitatea de pe chip.

După ce ne-a aruncat o privire scurtă, Lia s-a dus în

spatele lui Michael și i-a înconjurat abdomenul cu un braț, tră- gându-l la piept. Dean s-a uitat la ei și a mijit ochii.

— Ne-am reluat relația, ne-a informat Lia. Într-un mod foarte spectaculos – și, dacă-mi permiteți să adaug, explicit de fizic.

Aveam atâta minte încât să nu iau de bun ce spune, dar Sloane i-a făcut jocul.

— De când?

Michael nu și-a luat ochii de la perete.

— Vă amintiți când Lia m-a izbit de peretele acela, în Vegas?

Atunci mi-am dat seama că poate Lia nu minte.

— Sunteți împreună încă din Vegas și n-am aflat niciu- nul? am întrebat, străduindu-mă să cuprind cu mintea ce-mi spune. Locuiți în aceeași casă cu trei profileri și un lunetist al infanteriei marine. Cum...?

— Pe ascuns, prin inducerea în eroare și printr-un simț excelent al moderației, a spus Michael, preîntâmpinân- du-mi întrebarea, și s-a întors spre Lia. Parcă nu voiai să afle nimeni.

— Povara perfidiei noastre îmi apăsa sufletul, a răspuns ea sec.

Cu alte cuvinte: voia să-i distragă atenția lui Dean de la situația mea actuală și, dacă astfel putea să-i ia gândul și lui

Michael de la șirul de întâmplări care-l adusesese aici, jos, cu atât mai bine.

— Nu prea am chef să-mi iau gândul de la probleme, a comentat el.

O cunoștea pe Lia. Inclusiv în sens biblic. Înțelegea precis ce urmărește și, în clipa de față, o parte din ființa lui nu voia să fie salvată din tenebre. S-a întors din nou spre perete.

— Te iubesc, a spus Lia încet.

Ceva intens i-a răsunat în voce, o anumită vulnerabilitate. Fără mofturi, fără tam-tam, fără minciuni.

— Chiar și când nu vreau, te iubesc.

Fără să se poată abține, Michael s-a întors valvârtej spre ea. Lia și-a fluturat genele.

— Te iubesc așa cum înecații iubesc aerul. Așa cum oceanul iubește nisipul. Te iubesc așa cum untul de arahide iubește jeleul³ și vreau să-ți fac copii.

Michael a pufnit.

— Ia mai taci!

Lia a rânjit.

— Te-am convins o secundă.

El i-a iscodit expresia, dincolo de rânjet, dincolo de mască.

— Poate că da.

Lia era atât de greu de citit tocmai pentru că ar fi spus exact aceleași cuvinte cu exact același rânjet, indiferent care i-ar fi fost sentimentele adevărate. Le-ar fi spus și dacă ar fi fost îndrăgostită de el cu adevărat. Le-ar fi spus și dacă ar fi vrut doar să-l tachineze.

— Întrebare! a zis Michael, ridicându-și degetul arătător. Știu de ce Lia pare deosebit de încântată de sine, de ce Cassie și-a tras pe față expresia de profiler și aș putea chiar să emit o ipoteză argumentată privind motivul pentru care Redding pare de-a dreptul constipat de fiecare dată când mă atinge Lia, dar cum se explică faptul că Sloane face tot posibilul să-mi evite privirea și se leagănă pe călcâie de parcă ar putea să explodeze de-a binelea din cauza efortului de a nu spune nimic?

Sloane s-a străduit atât cât a putut să scape de atenția lui.

— Există peste o sută nouăzeci și șapte de expresii curente din registrul argotic folosite pentru a denumi organele genitale masculine! a izbucnit ea deodată.

Apoi, pentru că pur și simplu nu s-a putut abține, a continuat:

— De asemenea, Briggs, Sterling și Judd nu dezbat meritele anchetării cazului raportat de tatăl tău!

A urmat o clipă de tăcere.

— Oricât de puțină plăcere mi-ar face s-o zic, propun să lăsăm deoparte, pentru moment, discuțiile despre argou, a spus Michael, întorcându-și privirea de la Sloane spre mine, Dean și Lia. Și rog pe cineva să-mi dea mai multe detalii despre cazul ăsta al tatei.

— Directorul Sterling n-a spus nimic precis, i-a răspuns Dean, calm și pregătit să intervină în caz că Michael ar fi încercat să acționeze nesăbuit. A zis doar că ar fi o problemă legată de fiica partenerului de afaceri al tatălui tău.

Michal a clipit.

— Celine?

Numele i-a zăbovit pe buze vreo două secunde.

— Ce fel de problemă?

Probabil că și-a dat seama dintr-o privire că nu știm să-i răspundem, pentru că în clipa următoare s-a repezit spre ușa subsolului, încordându-și tot trupul.

Dean l-a apucat de braț când a trecut pe lângă el.

— Gândește-te bine, Townsend!

— Chiar mă gândesc! a contrat Michael, făcând un pas spre Dean și ajungând nas în nas cu el. Mai exact, mă gândesc că ai trei secunde să-ți iei mâna de pe brațul meu, până nu te forțez s-o iei!

— Michael.

Am încercat, fără succes, să-i atrag privirea.

— Unu, i-a spus el lui Dean.

— Sper tare mult să continue cu doi, i-a mărturisit Lia lui Sloane. Nimic nu demonstrează mai bine virilitatea unui bărbat decât furia îndreptată împotriva unei ținte nepotrivite și numărutul până la trei.

Cuvintele ei au zdruncinat atât de mult bravada lui Michael, încât chiar a ezitat.

— Celine Delacroix e singura persoană din viața mea dinaintea programului căreia i-a păsat de mine și care s-a sinchisit să observe ce fel de persoană e marele Thatcher Townsend cu adevărat, i-a spus lui Dean. Dacă are probleme, am plecat spre ea. Dacă-i nevoie să trec prin tine pentru asta, așa o să fac.

— Mergem cu toții.

Agentul Briggs nu s-a încurcat în cuvinte când a coborât treptele spre subsol. El îl recrutase pe Michael pentru program. Știa precis ce fel de persoană e Thatcher Townsend.

Atunci de ce-l trimite pe Michael înapoi acolo? De ce și-a dat acordul Judd? Faptul că agenta Sterling nu era cu Briggs m-a făcut să mă întreb dacă s-a împotrivit.

— Vrei să spui că trebuie să ridicăm tabăra, pur și simplu, și să zburăm în nordul New Yorkului? a întrebat Lia, mijind ochii la agent. Din bunătatea inimilor noastre?

— Nu din bunătatea inimilor noastre. Și nu pentru că directorul Sterling crede că domnul Townsend ne-ar putea fi de ajutor în viitor, a spus Briggs, întorcându-se apoi spre

Michael. Nici măcar din cauza dispariției unei tinere de nouăsprezece ani, deși n-ar trebui să pierdem din vedere astfel de probleme, oricât de hotărâți am fi să-i oprim pe Maeștri.

Cuvântul dispariție l-a izbit pe Michael ca o lovitură fizică.

— Atunci de ce? a întrebat.

De ce ne-a adus directorul Sterling cazul ăsta? De ce au acceptat Briggs și Judd să-l aducă pe Michael înapoi în

sfera tatălui său abuziv? De ce să lăsăm totul baltă ca să căutăm o singură fată?

Am intuit răspunsul, ca o piatră care mi s-a pus pe inimă, înainte ca Briggs să spună:

— Pentru că poliția bănuiește că Celine a fost răpită în urmă cu opt zile.

Inima mi-a zvâcnit în piept. Opt zile de la ultima dată Fibonacci. Cinci zile până la următoarea.

— 21 martie, a spus Sloane, cu un tremur în voce. 3/21.

— Fata a dispărut pe o dată Fibonacci, a conchis Lia și probabil că a simțit că Briggs ezită să ne spună ceva, pentru că și-a înclinat capul într-o parte. Și...?

A urmat o pauză lungă.

— Fata a dispărut pe o dată Fibonacci, a repetat Briggs, și locul crimei e plin de kerosen.

3 O combinație culinară îndrăgită de americani, ca amestec întins pe felii de pâine (n.t.).

TU

Mirosul de carne arsă nu te părăsește niciodată cu adevărat. Cenușa se risipește. Pielea se cicatrizează. Dar mirosul rămâne.

Te concentrezi, încercând să uiți de el. Cunoști dansul acesta lent și dureros. Cunoști regulile. Dar chiar și în timp ce roata se învâрте, muzica se schimbă. O auzi. De data asta, știi ceva ce ei nu cunosc.

O cunoști pe ea.

CAPITOLUL 6

Poate că Celine Delacroix încă trăia. Poate că nu fusese acoperită cu kerosen. Poate că persoana care o răpise de acasă n-o arsese de vie pe 21 martie.

Dar nu ne puteam asuma riscul. Toți – întreaga echipă, plus agenții Starmans și Vance – ne imbarcaserăm în avionul cu reacție și porniserăm în zbor spre nordul statului New York în mai puțin de o oră.

În partea din față a avionului, Briggs și-a verificat ceasul de la mână. De cealaltă parte a culoarului, agenta Sterling parcurea o copie a dosarului de caz, de parcă nu l-ar fi memorat deja în întregime. Poate că eforturile pe care le făceau amândoi ca să evite contactul vizual mi-ar fi trezit interesul dacă atenția nu mi-ar fi fost acaparată de posibilitatea ca Celine Delacroix să fi devenit victima numărul unu – din nouă.

Gândul mă apăsa, mă sufoca. Lângă mine, Dean mi-a atins ușor vârfurile degetelor cu ale lui.

De fiecare dată când îți va căuta mâna, l-am auzit pe Daniel Redding șoptindu-mi în amintire, de fiecare dată când îi vei atinge cicatricile...

Mi-am tras mâna înapoi.

— Cassie?

— Sunt bine, am spus și am recurs la un obicei din copilărie, concentrându-mă pentru a-i cerceta pe ceilalți pasageri din avion.

Michael stătea singur pe un rând de scaune, pe când Sloane și Lia se așezaseră una lângă alta, de cealaltă parte a culoarului. În partea din față a avionului, în spatele lui Sterling și Briggs, agentul Vance – scund, îndesat, scrupulos, de aproape patruzeci de ani – și agentul Starmans – recent divorțat, nefericit în dragoste și profund stânjenit de adolescenții care vedeau mai mult decât ar fi trebuit – așteptau ordine. Făceau parte din echipa lui Briggs încă dinainte să mă fi alăturat programului, dar începuseră să călătorească cu noi abia după cazul din Vegas.

Când absolut toți deveniserăm posibile ținte.

Mai era Judd. După cum stătea pe scaun, mi-am dat seama că e înarmat. Avionul a atins altitudinea de zbor înainte să mă pot gândi prea mult la motivele lui.

Sterling s-a ridicat și a renunțat la dosarul din mână în favoarea variantei digitale afișate pe ecranul plat din partea din față a avionului.

— Celine Elodie Delacroix, fiica de nouăsprezece ani a lui Remy și Elise Delacroix, a spus, începându-și prezentarea ca și când ar fi fost o zi ca oricare alta — și un caz ca oricare altul. Remy e administratorul unui fond de investiții. Elise conduce fundația de caritate a familiei.

Nu i-a pomenit pe Maeștri — nici legătura dintre familia Delacroix și Michael. Hotărâtă să-i urmez exemplul, am renunțat la supoziții și m-am concentrat asupra fotografiilor de pe ecran. Prima mea impresie a fost că Celine Delacroix e genul de fată care poate face orice să arate elegant, sugerând totodată că eleganței i se acordă prea multă importanță. În prima poză, părul negru îi era buclat și tuns în trepte artistice, dintre care cea mai lungă îi cobora până sub piept și cea mai scurtă abia îi ajungea sub bărbie. Rochia de seară neagră îi stătea mulată pe trup și un medalion de aur — probabil vintage — îi scotea în evidență tonurile bogate ale tenului întunecat. În a doua poză, cârlionții aparent nesfârșiți ai părului negru îi erau înfășurați în spirală în jurul capului. Pantaloni negri. Bluză albă. Pantofi roșii, cu toc. Minte mea a trecut în revistă detaliile, în timp ce mi-am îndreptat atenția asupra ultimei poze. Cârlionții compacți ai lui Celine îi erau adunați într-un coc lejer în creștetul capului, iar tricoul alb îi era lăsat peste umeri, descoperind bretelele maioului alb de dedesubt.

Porți haine uni, fără imprimeuri. Ești permanent conștientă de prezența camerelor.

— Disparația i-a fost anunțată de colega de cameră de la facultate, când Celine nu s-a întors în campus după vacanța de primăvară, a continuat agenta Sterling.

— Care campus? a întrebat Michael.

M-am întrebat de ce vrea să știe. M-am întrebat de ce nu știe deja, dacă fuseseră apropiați.

— Yale, i-a răspuns agentul Briggs. Conform interogatoriilor desfășurate de poliție, prietenii lui Celine aveau impresia că-și va petrece vacanța cu ei, pe insula Saint Lucia, dar Celine a renunțat în ultima clipă și s-a dus acasă.

De ce? m-am întrebat. Te-a chemat cineva? S-a întâmplat ceva?

— Dispariția victimei a fost raportată de colega ei de cameră de la facultate, a spus Sloane, ridicându-și picioarele pe scaun și sprijinindu-și bărbia pe genunchi. Din punct de vedere statistic, e puțin probabil ca o asemenea situație să fi fost raportată imediat. Procentul studenților care se întorc târziu din vacanțe crește în mod curbiliniu pe măsură ce anul universitar se apropie de final.

Agentă Sterling a înțeles întrebarea implicită din afirmația ei statistică.

— Dispariția a fost anunțată ieri-dimineată, după ce colega lui Celine a încercat fără succes să ia legătura cu ea timp de

trei zile în șir, iar domnul și doamna Delacroix au confirmat că nu mai vorbiseră cu fiica lor de câteva săptămâni.

Un mușchi i-a tresărit lui Michael în maxilar.

— Nici nu știau că pornise spre casă, nu-i așa?

— Nu, a răspuns Briggs pe un ton egal. Se pare că părinții lui Celine erau plecați în străinătate în perioada respectivă.

Am adăugat informația la faptele pe care le cunoșteam despre călătoria de ultim minut spre casă a victimei. Știai că nu vei găsi pe nimeni acolo? Părinții tăi s-au sinchisit măcar să te anunțe că sunt plecați?

— Dacă nimeni nu i-a anunțat dispariția înainte de 28 martie...

Sloane a făcut calculele și a sesizat întrebarea-cheie.

— De unde știm că a dispărut pe 21?

Agentă Sterling a apăsă pe un buton și a trecut la următorul slide al prezentării.

— Datorită înregistrărilor camerelor de supraveghere, ne-a lămurit, când pe ecran au început să se deruleze mai multe filmări paralele.

— Douăsprezece camere, a spus Sloane, trecându-le imediat în evidență. După amplasarea rețelei de supraveghere și lungimea holurilor, estimez că această locuință are cel puțin opt sute patruzeci de metri pătrați.

Sterling a mărit imaginea a ceea ce părea să fie un atelier de creație amenajat în casă. Celine Delacroix apărea drept în mijlocul cadrului. Marca temporală indica data de 21 martie.

Pictai ceva. Urmărind-o, am încercat să-i aprofundez

punctul de vedere. Pictura e o activitate în care te implici cu tot trupul. Te miști ca și când ai dansa. Pictezi de parcă ar fi un sport de luptă. Înregistrarea de pe ecran era alb-negru, dar rezoluția era excelentă. Îți ștergi sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Ai vopsea pe brațe, pe față. Faci un pas în spate și...

Pe neașteptate, imaginea s-a schimbat. Într-o clipă, Celine apărea pe ecran pictând și, în clipa următoare, încăperea era

plină de cioburi. Un șevalet rupt era culcat pe podea. Tot atelierul fusese întors cu fundul în sus.

Și Celine dispăruse.

CAPITOLUL 7

Sterling și Briggs au petrecut restul călătoriei arătându-ne fotografii de la locul faptei și prezentându-ne datele cazului. Un lucru era clar: victima se luptase.

A fost mai puternică decât te așteptai. Mi-am mutat atenția de la Celine la AN. Ori ai pierdut controlul, ori nu l-ai avut nicio clipă. Nu erai pregătit. Nu ai fost vrednic.

Procedam și prin profiling, și pe ghicite. Trebuia să văd efectiv locul faptei. Să stau în locul în care stătuse Celine. Trebuia s-o cunosc – să-i văd dormitorul, să-i cercetez picturile, să-mi lămuresc precis ce fel de luptătoare este.

— Ne vom stabili centrul de operațiuni într-o casă conspirativă din apropiere, a spus agentul Briggs, prezentându-ne planul în timp ce avionul cobora. Agentul Starmans și Judd îi vor conduce acolo pe Înzestrați. Agent Vance, tu vii cu noi.

Cu noi, adică cu Briggs și Sterling. Voiau să cerceteze zona și jucătorii importanți înainte de a ne permite să ne apropiem de caz.

— E un moment nepotrivit să vă atrag atenția că mai am puțin și împlinesc optsprezece ani? a întrebat Michael.

Vorbea pentru întâia oară de când Sterling își terminase prezentarea. Probabil că era un record pentru el.

— Și Redding are optsprezece. Dumnezeu știe care-i adevărata zi de naștere a Liei, dar cred că putem conveni cu toții că nu-i nevoie s-o tratăm cu mânuși.

— Nu pot să nu constat că nu ne-ai pomenit pe mine și pe Cassie, i-a spus Sloane, încruntându-se. Nici mie nu-mi plac mânușile, în afară de cele cu un deget, care păstrează cu 23% mai multă căldură.

— Nu ne va însoți niciunul dintre voi, a spus Briggs, obișnuit să dea ordine. Toți cinci vă duceți la casa conspirativă. Vă vom trimite informații, dacă va fi nevoie, după ce asigurăm locul faptei.

— Deci să înțeleg, a replicat Michael când a aterizat avionul, că e un moment potrivit să vă amintesc că sunt singura persoană de aici care îi cunoaște pe Celine,

familia Delacroix și pe polițiștii de la secția locală?

— Ghiciți de unde îi cunoaște Townsend pe polițiștii de la secția locală, a mormăit Dean de lângă mine.

Disputa a continuat când am debarcat, până când Briggs a izbucnit:

— Michael, care sunt șansele să mă răzgândesc?

— Mici spre zero? a răspuns el într-o doară.

— Infinitesimale spre zero, l-a corectat Sloane.

Ridicând din umeri, Michael a coborât scările și s-a oprit pe pistă.

— Care sunt șansele să fac ceva prostesc dacă nu mă lași să vă însoțesc, agent Pantaloni Strâmți?

Briggs n-a răspuns, fapt care mi-a indicat că amenințarea lui Michael își nimerise ținta. Sterling s-a pus în fața lui înainte să mai poată spune ceva.

— Briggs te înțelege mai bine decât îți închipui, i-a zis încet.

N-a oferit niciun context pentru afirmația ei, dar am ajuns deodată să mă întreb cum copilărise Briggs, dacă avea cumva experiență directă cu stilul de parenting al lui Thatcher Townsend.

A urmat o tăcere lungă, în care Michael a încercat să ignore emoțiile de pe chipul lui Sterling.

Agentul Starmans, care făcuse parte din echipa noastră de protecție de mai multe ori în ultimele zece săptămâni, și-a dres glasul.

— Aș prefera sincer să nu mă faci să-mi petrec după-amiaza forțându-te să stai locului, i-a spus lui Michael, care i-a adresat un zâmbet sclipitor.

— Iar eu aș prefera să nu citești profiluri de pe site-uri de dating pe telefonul de serviciu, a spus, făcându-i cu ochiul agentului încurcat. Pupilele dilatate, zâmbetul discret și apoi chinurile vizibile cu care încerci să compui mesajul perfect? Te dau de gol de fiecare dată.

Starmans a închis gura și s-a dus cu pași mari lângă agentul Vance.

— Asta a fost chiar o răutate, a observat Lia.

— Cum? a contrat Michael. Te referi la mine?

Îl cunoșteam suficient de bine încât să înțeleg că, dacă s-ar fi hotărât să facă vreo prostie, Starmans n-ar fi putut să-l oprească. Când suferi, te rănești. Aș fi vrut să mă opresc aici, dar n-am putut, pentru că știam exact de unde vine dragostea lui Michael față de gesturile autodistructive. Dacă nu poți să-i împiedici să te lovească, trebuie să-i faci să te lovească, pentru că măcar așa ești

pregătit. Măcar așa știi la ce să te aștepți.

Întorcându-i spatele înainte să-mi poată citi expresia de pe chip, am zărit un șir de SUV-uri Mercedes negre parcate la marginea pistei particulare. Erau patru. După o inspecție mai atentă, le-am găsit cheile în contact și am descoperit că toate fuseseră aprovizionate cu apă carbogazoasă și fructe proaspete.

— Fără alune calde? a comentat Lia pe un ton sec. Asta numesc ei ospitalitate?

Michael i-a oferit cel mai nepăsător zâmbet din arsenal.

— Sunt sigur că tata va remedia orice dezamăgire. Noi, cei din familia Townsend, ne mândrim cu ospitalitatea noastră.

Tatăl tău ne-a pus la dispoziție mijloace de transport. Patru SUV-uri, când două ar fi fost de ajuns. Am încercat să nu trag prea multe concluzii din faptul că Michael se pusese în aceeași categorie cu tatăl lui, ca și când bărbații Townsend ar fi întâi și întâi bărbați Townsend și orice altceva ar cădea în plan secundar – indiferent cât de departe ar fugi.

— Nu suntem demnitari în vizită, a spus Briggs fără ocoliș. Nu suntem clienți a căror simpatie Thatcher Townsend trebuie s-o câștige. Asta-i o anchetă federală. Putem foarte bine să luăm o mașină de la filiala locală a agenției.

Sloane a ridicat mâna.

— Mașina respectivă va avea trei rânduri de airbaguri, un schimbător automat de viteze cu șapte trepte și un motor de cinci sute cincizeci de cai putere?

A ridicat mâna și Lia.

— Mașina respectivă va avea alune calde?

— Ajunge! a declarat Sterling, întorcându-se spre Michael. Cred că vorbesc în numele tuturor celor prezenți când spun că nu mă interesează ospitalitatea tatălui tău decât prin faptul că îi dovedește grandomania, predispoziția spre gesturi inutile și faptul că pare să fi uitat, în mod convenabil, că deja l-am demascat pe bărbatul din spatele cortinei. Știm precis ce fel de om e.

— Din spatele cortinei? a spus Michael cu un aer trufaș, pornind cu pași mari spre SUV-ul cel mai îndepărtat. Ce cortină? Tata ți-ar spune primul: în cazul bărbaților Townsend, ce-i în gușă, și-n căpușă.

A scos cheia din contact și a aruncat-o în aer, prinzând-o liniștit într-o mână.

— După buzele încordate ale agentei Sterling, ca să nu mai pomenesc de ridurile acelea impresionante pe care agentul Briggs încearcă să și le întipărească pe frunte, deduc că FBI-ul nu va accepta gestul de bunăvoință al dragului meu tată, a continuat Michael, aruncând cheia încă o dată. Dar eu îl voi primi.

Prin tonul său, îi provoca pe Sterling și pe Briggs să-l contrazică.

— Stau în față.

Judd știa să-și aleagă bătăliile. Intuiția îmi spunea că, la un anumit nivel, înțelegea că Michael aseamănă acceptarea darurilor din partea tatălui său cu încasarea unor pumni.

Îi încasezi toate atacurile. Încasezi și tot încasezi... pentru că poți. Pentru că lumea s-ar aștepta să-i refuzi darurile din dușmănie. Pentru că vrei să iei tot ce poți de la el.

Michael mi-a surprins privirea. Mereu știa când îi fac profilul. După un lung moment, a vorbit.

— Se pare că mergem la casa conspirativă. Judd merge în față. Lia?

I-a aruncat cheile.

— Tu conduci.

CAPITOLUL 8

Cu Lia la volan, parcă am fi jucat ruleta rusească. Era însetată după viteză și poseda indiferența față de orice limitări tipică mincinoșilor. Abia am ajuns întregi la casa conspirativă.

Michael s-a cutremurat.

— Cred că sunt în asentimentul tuturor când spun că-mi trebuie neapărat ori o băutură pentru adulți, ori o transmisiune în direct de la Sterling și Briggs, în timp ce avansează ancheta.

Agentul Starmans a deschis gura, dornic să-i răspundă, dar Judd a clătinat repede din cap. Eram aici. Eram păziți de gărzi înarmate. Eram în siguranță. Tutorele nostru înțelegea la fel de bine ca mine că dacă l-am fi silit pe Michael să acționeze pe ascuns, în curând toate acestea n-ar mai fi fost valabile.

Ultima dată când ai fost acasă, te-ai întors plin de vânătăi și ai început să-ți pierzi controlul. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la zilele acelea, în timp ce Judd pregătea sistemul de recepție audiovizuală. Iar acum a dispărut o persoană pe care o cunoști. E posibil ca unul dintre așa-zișii Maeștri s-o fi ars de vie.

În câteva minute, pe tableta lui Judd au apărut imaginile surprinse de la nivelul ecusonului prins de reverul lui Briggs. Vedeam ce vedea el și, când a coborât din SUV-ul FBI-ului

alături de Sterling, nu m-am putut gândi decât la faptul că trebuia să rezolvăm ancheta rapid, altfel Michael ar fi început în curând să o ia pe o cale autodistrugătoare și niciunul dintre noi n-ar fi putut să-l oprească.

Locuința familiei Delacroix era modernă și vastă. De asemenea, după cum am aflat în curând, era pustie. Aparent, părinții lui Celine se hotărâseră să se întâlnească cu agenții FBI pe un teren mai neutru.

— Casă, dulce casă!

O notă sardonică a pătruns în vocea lui Michael după câteva minute, când în cadru a apărut casa învecinată.

Mare, m-am gândit. Tradițională. Bogat ornamentată.

— Majoritatea oamenilor o numesc Casa Townsend,

a spus Michael liniștit, dar eu prefer să-i zic Conacul Townsend.

Cu cât devenea mai glumeț, cu atât inima îmi zvâcnea mai tare în gât, temându-mă pentru el. Trebuia s-o fi terminat cu locul ăsta. Ar fi trebuit să fii liber.

— Aia-i o turlă? a întrebat Lia. Ador bărbații cu turle.

Dacă Michael insista să facă glume pe seama iadului său personal, atunci Lia era hotărâtă să-l întreacă. De-a lungul anilor, amândoi avuseseră mult antrenament în a face lucrurile cele mai importante să conteze cât mai puțin.

Pe ecran, Briggs și Sterling au ajuns la veranda din față. Briggs a sunat la ușă. Unu... Doi... Ușa imensă de la intrare, din mahon, s-a deschis.

— Agentul Briggs!

Bărbatul care le răspunsese avea părul brun-închis și o voce impunătoare: bogată, baritonală și caldă. S-a întins și și-a lăsat mâna pe umărul agentului.

— Îmi dau seama că nu poți fi încântat de eforturile insistente cu care v-am adus aici, dar dacă n-aș fi făcut tot posibilul ca să-i ajut pe Remy și pe Elise într-un asemenea moment, nu m-aș fi iertat niciodată, a spus, întorcându-și privirea de

la el la Sterling. Îmi pare bine! a spus, întinzându-i mâna. Thatcher Townsend. Plăcerea e de partea mea.

Sterling a dat mâna cu el, dar am știut instinctiv că nu-i va oferi nici cel mai mărunț zâmbet.

— Vă rog, intrați! a spus Townsend cu tact, depărtându-se de pragul ușii.

Acesta era tatăl lui Michael. M-am străduit să cuprind situația cu mintea. Michael îi moștenise o parte din trăsături: încrederea în sine, aura impunătoare, farmecul nestăpânit. Am așteptat ca vreun semnal să-mi deștepte profilerul interior, ca vreun indiciu, oricât de mic, să-mi arate că bărbatul care ne răspunsese la ușă e un monstru.

— Încă n-a mințit, i-a spus Lia lui Michael, care i-a adresat un zâmbet tăios.

— Nu minți dacă crezi cu tărie tot ce spui.

Mă așteptasem ca Thatcher Townsend să fie un bărbat arogant și agresiv, care simte nevoia să posede, să stăpânească și să controleze. Mă așteptasem să găsesc o persoană asemănătoare tatălui lui Dean sau al lui Sloane. Mă așteptasem măcar să găsesc un bărbat ai cărui demoni sunt invizibili pentru oamenii de rând, dar nu și pentru

mine.

Nimic.

— Ce ne poți spune despre partenerul de afaceri al tatălui tău? l-a întrebat Dean pe Michael în timp ce prezentările continuau pe cameră.

— Remy Delacroix? a spus Michael, ridicând din umeri. Îi plac lucrurile frumoase și oamenii frumoși. Îi place s-o facă pe stăpânul. Și, Dumnezeu știe de ce, îl place pe tatăl meu. Fac afaceri împreună încă dinainte să mă fi născut. Remy se încruntă când e supărat, se răstește când e furios și se dă la tot ce poartă fustă.

Ce-i în gușă, și-n căpușă. Mai devreme, când Michael spusese aceste cuvinte, îl parodiase pe tatăl lui. Și mințise.

Thatcher Townsend nu era transparent. Dacă tatăl lui Michael ar fi fost la fel de ușor de citit precum Remy Delacroix, colegul nostru n-ar fi devenit o persoană care știe să citească o sumedenie de semnificații într-o scurtă clipire.

— Vrei să spui că vom afla destul de repede dacă Delacroix are vreo legătură cu dispariția fiicei sale.

M-am concentrat asupra problemei respective, încercând să-l ajut pe Michael să facă la fel.

— Vreau să spun că Remy nu s-ar atinge nici de un fir de păr de pe capul lui Celine, a răspuns, cu privirea ațintită în continuare asupra ecranului. Ți-am spus, îi plac oamenii frumoși și CeCe e frumoasă încă din ziua în care s-a născut.

Lia nu s-a încordat, n-a clipit, nici nu s-a îndepărtat de Michael. Dar probabil că sesizase adevărul acelor cuvinte. Probabil că observase afecțiunea cu care Michael îi spusese CeCe lui Celine Delacroix.

— Indiferent ce resurse vă trebuie, le veți primi.

Cuvintele lui Remy Delacroix mi-au atras atenția înapoi la transmisia video. Arăta ca o umbră a tatălui lui Michael: puțin mai scund, cu un chip puțin mai comun, puțin mai nevrotic.

— Nu mă interesează costurile. Nu-mi pasă ce legi trebuie să încălcați. Să-mi aduceți fata acasă!

Agentă Sterling nu i-a spus că FBI-ul nu obișnuiește să încalce legile. Și-a început ușor interogatoriul, cu o întrebare la care Remy ar fi trebuit să poată răspunde ușor.

— Ce ne puteți spune despre Celine?

— Ce-ar fi de spus? a replicat Delacroix, vizibil agitat. E o fată de nouăsprezece ani. O studentă la Yale, fir-ar să fie! Dacă insinuați că a făcut ceva ca să i se

întâmpile toate astea...

De alături, soția lui și-a așezat mâna pe brațul său. Aflasem din dosarul de caz că Elise Delacroix e mai în vârstă decât soțul ei, o fostă profesoară de științe în economie

cu educație de Ivy League și cu relații pe măsură. Când Remy s-a mai potolit, Elise s-a uitat la tatăl lui Michael, care s-a dus imediat să-i toarne un pahar partenerului său de afaceri.

— Ce observi? l-am întrebat pe Michael.

— Pe fața lui Remy? Agitație. În parte poftă de scandal, în parte frică, în parte indignare îngâmfată. Nicio urmă de vinovăție.

M-am întrebat câți părinți nu s-ar fi simțit vinovați dacă ar fi descoperit că fiica lor dispăruse cu o săptămână înainte ca cineva să observe.

— Celine e independentă, le-a spus Elise Delacroix agenților după ce soțul ei s-a trezit cu un pahar în mână.

Era o afro-americană elegantă, cu silueta înaltă și zveltă a fiicei sale și umeri pe care-i ținea mereu drepti.

— Dârză, dar dezorganizată. Are temperamentul coleric al tatălui ei și ambiția mea, deși se străduiește din răspuțeri s-o ascundă pe aceasta din urmă.

Mi-a atras atenția faptul că a adus vorba despre temperamentul soțului ei de față cu FBI-ul. Nu se poate să nu știi că părinții sunt considerați mereu suspecti în asemenea situații. Ori n-ai nimic de ascuns, ori pur și simplu nu eziți să-ți arunci soțul sub roți.

— Elise deține mereu controlul, mi-a spus Michael. Asupra soțului ei, asupra propriilor emoții, asupra imaginii familiei. Singura pe care nu poate s-o stăpânească e Celine.

— Îi e dor de fiica ei? a întrebat Dean, fără să-și ia ochii de la ecran.

Michael a tăcut un minut, urmărind-o pe Elise Delacroix. Tonul vocii nu i s-a schimbat. Nu și-a pierdut controlul asupra expresiei feței nicio clipă.

Într-un final, Michael a răspuns.

— E distrusă. Îngrozită. Măcinată de remușcări. Și scârbită – de soțul ei, de ea însăși.

— Și de Celine? am întrebat încet.

Michael n-a răspuns.

Pe ecran, agentul Briggs începuse să schițeze cronologia evenimentelor, iar eu am încercat să mă pun în

pielea lui Celine, să-mi imaginez cum ar fi fost să cresc alături de un tată care, întrebat despre fiica lui, a răspuns că nu e nimic de spus și de o mamă al cărei prim reflex a fost să vorbească despre temperamentul coleric și ambiția fetei sale.

Independentă, m-am gândit. Dârză. Îndărătnică. Vedeam asemănări discrete cu Elise în fotografiile cu Celine. Haine uni, fără imprimeuri. Pictezi ca și când ai dansa, ca și când te-ai lupta cu cineva – și privești în obiectivele camerelor ca și când ai cunoaște secretele lumii.

În fundalul scenei filmate, Thatcher Townsend a pregătit încă două pahare cu băutură: unul pentru Elise și unul pentru sine. Pentru întâia oară, mi-a dat prin minte să mă întreb unde e mama lui Michael. M-am întrebat totodată de ce Remy și Elise preferaseră să acorde acest interviu în casa familiei Townsend.

— Ce-i în inima tatălui tău? l-am întrebat pe Michael, jenată de gestul meu, dar conștientă că trebuie să abordăm cazul ca pe oricare altul.

Michael i-a cercetat chipul tatălui său, care-și ținea în mână bourbonul cu gheață, dar fără să-l bea. În doar câteva secunde, colegul nostru a început să-i scrie un mesaj agentului Briggs.

— Vrei să știi ce văd când mă uit la tatăl meu, Colorado? a întrebat pe un ton lipsit de orice emoție, ca și când orice citise pe chipul lui Thatcher Townsend i-ar fi amorțit o parte din ființă, ca un dentist care-și anesteziază pacientul înainte să-i scoată un dinte stricat. Sub expresia aceea sobră, e furios. Indignat. Pentru el, e o insultă personală.

Ce anume e o insultă? m-am întrebat. Faptul că cineva a răpit-o pe Celine? Prezența FBI-ului în locuința lui?

— Și, de fiecare dată când cineva o pomenește pe CeCe, simte exact ce a simțit întotdeauna, de fiecare dată când s-a uitat la Celine Delacroix, încă de când avea paisprezece ani.

Cuvintele lui mi-au strâns inima și mi-au încleștat stomacul.

— Foame.

TU

Îi cunoști pe toți Șapte, aproape la fel de bine cum te cunosc și ei pe tine. Le cunoști punctele tari. Punctele slabe. Maeștrii sunt însetați după putere. Te acoperă cu diamante – câte unul pentru fiecare victimă. Fiecare jertfă. Fiecare alegere.

Diamante și cicatrici, cicatrici și diamante. Oamenii care te-au transformat în ființa aceasta frumoasă și fatală ies în lume. Își trăiesc viețile. Prosperă.

Ucid.

Pentru tine.

CAPITOLUL 9

Foamea nu e o emoție. E o nevoie. O nevoie primitivă, biologică, adânc înrădăcinată. Nici nu voiam să mă întreb de ce un bărbat în toată firea s-ar uita așa la o adolescentă, de ce Thatcher Townsend ar lua ca o insultă personală faptul că cineva îndrăznise s-o răpească pe fiica unui prieten de familie.

— Mănuși.

Agenta Sterling ne-a întins fiecăruia câte o pereche. Ea și agentul Briggs nu răspunseseră la mesajul lui Michael. Agentul Starmans era cel care ne spusese în cele din urmă că ni s-a permis să vizităm locul crimei.

Te-ai hotărât să vii acasă în vacanța de primăvară. Punându-mi mănușile, am încercat din nou să privesc lucrurile din perspectiva lui Celine. Trebuie să fi bănuít măcar că părinții tăi nu sunt aici. M-am oprit în pragul atelierului ei. Intrarea fusese oprită de poliție cu bandă de delimitare. După aspect, atelierul părea să fi fost cândva un fel de cabină de plajă sau o casă pentru musafiri, cu o singură cameră. Era separat de restul casei și amplasat lângă piscină.

Chiar și din prag, mirosul de kerosen era copleșitor.

— Semne ale unei intrări prin efracție, a spus Sloane, venind lângă mine și cercetând ușa. Zgârieturi ușoare în jurul broaștei. Există o probabilitate de 96% să se descopere

deformări ale pinilor dinăuntru broaștei în urma unei analizări amănunțite.

— În traducere? a întrebat Lia.

Lângă ea, Michael a închis ochii, ca și când ar fi clipit lent, și mi-am dorit să fi avut măcar jumătate din priceperea cu care îmi citea emoțiile, ca să i le pot citi și eu pe ale lui.

— Cineva a forțat broasca.

Sloane a intrat, plecând capul pe sub banda de delimitare, și a inspectat metodic încăperea, iscodind totul cu ochii ei albaștri.

Ai încuiat ușa. Am zăbovit în prag încă un moment,

încercând să mi-o închipui pe Celine înăuntru. Ai venit aici ca să pictezi și ai încuiat ușa. M-am întrebat dacă o făcuse din obișnuință – sau dacă a avut motive. Am intrat în atelier fără grabă, evitând cu grijă indicatoarele de probe amplasate pe podea.

Sticlă spartă. Un șevalet rupt. Mintea mea a suprapus imagini din fotografiile făcute la locul faptei cu indicatoarele de pe podea. O a doua masă zăcea răsturnată lângă peretele din spate. O perdea fusese smulsă de pe șină. Pe jos se vedeau picături de sânge și pe suprafața interioară a cadrului ușii fusese lăsată o dâră în formă de mână.

Te-ai luptat.

Nu, m-am gândit, cu inima zvâcnindu-mi în piept. Dacă mă exprimam la persoana a doua, păstram distanța dintre noi. Nu asta urmăream. Nu de asta avea nevoie Celine.

M-am luptat. M-am imaginat în mijlocul atelierului, pictând. Pe negândite, trupul meu a luat poziția pe care o observaserăm la Celine chiar înainte de întreruperea înregistrării făcute de camera de supraveghere. Am ridicat brațul, ținând în mână o pensulă închipuită. Mi-am întors ușor trunchiul într-o parte. Mi-am înălțat bărbia, privind o pictură imaginară.

— Ușa era încuiată, am spus. Poate că am auzit pe cineva afară. Poate că am auzit râcâiturile stinse. Poate că mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafă.

Sau poate că eram atât de acaparată de pictură, încât n-am auzit nimic. Poate că n-am văzut cum se învârte clanța. Poate că n-am auzit cum se deschide.

— Am intrat fără zgomot.

Dean stătea în pragul ușii și mă privea fix. Instinctele mele mă îndemnaseră să pătrund în mintea lui Celine. Ale lui îl împingeau mereu să facă profilul AN-ului.

— Va veni vremea și pentru zgomote, pentru țipete. Dar mai întâi trebuie să obțin prada pentru care am venit.

I-am înțeles logica: AN-ul venise ca s-o răpească pe Celine. Ea nu fusese o țintă aleatorie. Un ucigaș care își alege victimele la întâmplare n-ar fi pus ochii pe o fată protejată de un sistem de securitate de ultimă generație. Doar cineva care o urmărea ar fi putut ști că e singură aici.

— Ai crezut că poți să intri pe furiș și să mă răpești, am spus, cu ochii la Dean. Ai crezut că dacă ești suficient de silențios și rapid, vei reuși să mă imobilizezi înainte să

mă pot împotrivi prea mult.

Te-ai înșelat.

Dean s-a aplecat pe sub banda de delimitare și a traversat încăperea. Oprindu-se în spatele meu, mi-a acoperit gura cu o mână și mi-a lipit trupul de al lui. Mișcările i-au fost atente și lente, dar mi-am îngăduit să simt ceea ce probabil că trăise Celine. Din reflex — mișcându-mă tot atât de lent ca Dean — m-am aplecat în față și mi-am întins coatele în spate, spre burta lui. Pensula, m-am gândit, pe care o țin în mână. Am încercat să i-o înfig în picior și, în același timp, am mușcat mâna cu care mă ținea. Ușor. Cu blândețe.

Celine probabil că-și mușcase răpitorul cu putere.

Dean s-a dat înapoi și m-am eliberat din brațele lui.

— În clipa asta, încep să țip, am spus. Cât de tare pot. Mă reped spre ușă, dar...

Dean s-a apropiat din nou de mine pe la spate. S-a prefăcut că mă apucă, iar eu m-am avântat spre marginea mesei din apropiere. Dacă mă țin cu destulă putere, n-o să poți...

— Nu pe acolo! a spus Sloane deodată, tăindu-mi firul gândurilor. După modul în care erau răspândite resturile pe care le-am văzut în fotografii, obiectele de pe masă trebuie să fi fost doborâte din partea asta.

A înconjurat masa și a sugerat mișcarea de care ar fi fost nevoie, trecându-și brațele pe deasupra ei, pe lungime.

M-am încruntat. Din partea aceea a mesei?

— Poate că nu eu am făcut-o, i-am spus lui Dean după un moment. Dacă eram îngrozită și căutam să-mi salvez viața, aș fi fugit la ușă cu prima ocazie.

În afară de cazul în care căutam o armă. În care aveam motive să cred că pot să mă lupt și să înving.

Dean și-a încheștat încet pumnii.

— Poate că eu am făcut-o, a spus, trecându-și mâinile peste masă, cu o venă umflându-i-se pe pielea bronzată a gâtului. Ca să te sperii. Ca să te pedepsesc.

Mi-am imaginat cum sticla zboară peste tot. Acesta e atelierul meu. Spațiul meu. Refugiul meu. Ceea ce spunea Dean ar fi avut sens doar dacă AN-ul ar fi știut asta — și doar dacă ar fi știut, la un anumit nivel, că Celine se va ține pe poziție și se va împotrivi.

Că nu va fugi.

Am privit restul încăperii și am potrivit scena cu ce

văzusem în fotografiile făcute inițial la locul faptei. Masa răsturnată. Perdeaua smulsă de pe șină. Șevaletul rupt. Rămășițele din pictura distrusă a lui Celine, care zace pe podea ca o ființă muribundă.

— Dar kerosenul?

Lia fusese uimitor de tăcută în timp ce lucram la profilurile noastre, dar ajunsese la limita răbdării.

Întrebarea ei m-a smuls din perspectiva lui Celine și m-a direcționat spre cea a AN-ului. Dacă ți-ai fi propus s-o răpești, atunci n-ai fi adus kerosenul cu tine. Iar dacă ți-ai fi propus s-o arzi de vie aici, ai fi incendiat atelierul.

— Poate că n-am putut s-o fac, a spus Dean încet. Poate că venind înapoi, n-am înțeles cum va fi, a continuat, tăcând o clipă. Cât de mult îmi va plăcea.

Cât de mult îți va plăcea lupta. Cât de mult îți vor plăcea furia și groaza ei. Cât de mult îți vei dori să amâni finalul.

— Vestea bună, am spus pe un ton grav, amar și înfiorător, e că dacă asta e opera unuia dintre Maeștri, atunci Celine a fost fără doar și poate prima lui victimă.

CAPITOLUL 10

Sloane cerceta în continuare probele materiale, dar eu văzusem tot ce trebuia – tot ce înduram să văd. O parte mică din mine nu putea să nu facă o paralelă între scena de față și primul loc al crimei pe care-l văzusem vreodată – cel în care fusese atacată mama.

S-a împotrivit. A sângerat. Au răpit-o.

Diferența era că Celine fusese răpită pe o dată Fibonacci, ceea ce însemna că, dacă într-adevăr era mâna Maeștrilor, atunci nu căutam o tânără dispărută, o posibilă Pythia.

Căutam un cadavru.

— Aș vrea să văd dormitorul victimei, am spus.

Îi eram datoare lui Celine Delacroix s-o cunosc mai bine, apoi să mă întorc aici și să reiau firul întâmplărilor de la capăt, până când voi descoperi ceva ce ne-a scăpat.

Asta făceau profilerii. Ne cufundam în tenebre iar și iar și iar.

— Te duc eu în camera lui Celine.

Michael n-a așteptat încuviințarea nimănui și a pornit spre casa principală. I-am surprins privirea agentei Sterling. A încuviințat din cap, indicându-mi să-l urmez.

— Vă aștept aici, mi-a spus Dean.

Când fuseserăm preocupați de profiluri, nu simțisem distanța chinuitoare dintre noi, dar acum mintea mi-a zburat la

secretele pe care i le ascundeam, la cuvintele batjocoritoare ale tatălui său.

— Vreau să mai cercetez atelierul, a continuat Dean. Ceva nu mi se pare în regulă.

Nimic nu e în regulă, mi-am spus. Apoi, în adâncul sufletului, ceva mi-a șoptit: Nu va fi în regulă niciodată. Eram hotărâtă să dau totul din mine pentru rezolvarea anchetei. Să dau și să tot dau, până când fata care fusesem – fata pe care o iubea Dean – va dispărea, spulberată ca un castel de nisip culcat de valuri.

Ignorând durerea surdă care a însoțit gândul, m-am întors și am pornit spre casă, intrând în urma lui Michael. Lia a apărut lângă mine.

— Vii cu noi? am întrebat-o.

A ridicat subtil și grațios din umeri.

— De ce nu?

Faptul că nici n-a încercat să-și ascundă intențiile m-a descumpănit.

— Ține pasul! mi-a spus, zburdând pe lângă mine. N-aș vrea să rămân nicio clipă singură cu Michael în dormitorul fostei lui.

El spusese că doar Celine ținuse la el în copilărie. Spusese că e frumoasă. Vorbise despre ea folosindu-i porecla. Iar relațiile cu întreruperi dintre Michael și Lia obișnuiau să se termine prost.

De fiecare dată.

L-am ajuns din urmă tocmai când s-a oprit în pragul camerei lui Celine. Venindu-i alături, am văzut de ce ezită.

Un autoportret. Nu m-am îndoit de instinctul care mi-a spus că Celine îl pictase cu mâna ei. Era mare și impunător. Spre deosebire de fotografiile cu victima pe care le văzuse- răm, fata întruchipată în tabloul de față nu era elegantă și nici nu voia să fie. Culorile erau dense și reliefate pe pânză,

aproape tridimensionale. Trăsăturile de pensulă, lipsite de finețe. Celine se pictase doar de la umeri în sus, cu pielea descoperită, brun-închis și luminoasă. Iar expresia de pe chipul ei...

Descoperită și vulnerabilă și neabătută.

Alături, Michael cerceta pictura cu o privire fixă. O citești, mi-am dat seama. Știi precis ce simte tânăra din portret. Știi ce simțea tânăra care l-a pictat. O cunoști așa cum te cunoști pe tine însuși.

— N-a folosit o pensulă, a remarcat Lia, lăsându-ne răgaz să pricepem ce spune înainte de a continua. Draga de CeCe a pictat portretul ăsta cu un cuțit.

Creierul meu a integrat imediat frântura de informație în tot ce știam despre Celine.

— Pe cât vreți să pariem că micul nostru Picasso pasionat de cuțite folosește kerosen pentru a-și curăța pensulele? a întrebat Lia. În mod obișnuit, se folosește terebentină, dar bănuiesc că Celine Delacroix nu se împacă cu obișnuitul. Nu-i așa, Michael?

— Te-ai transformat în profiler? a întrebat-o el.

— Sunt doar o mare admiratoare a artei fine, i-a întors-o Lia. Când trăiam pe străzi, am locuit timp de șase săptămâni într-o baie de la Muzeul Metropolitan de Artă⁴.

M-am uitat la ea și am ridicat din sprâncene, cu desăvârșire incapabilă să-mi dau seama dacă a spus adevărul sau o minciună sfruntată. În răspuns, Lia și-a făcut loc pe lângă Michael și a năvălit în camera lui Celine.

— Dacă Celine folosește kerosen ca să-și curețe pensulele, am murmurat, gândind cu voce tare, atunci ar fi trebuit să aibă kerosen la îndemână. Nu foarte mult, dar...

Dar poate suficient încât să nu fie nevoie să aduci kerosen cu tine. Am ezitat. Și dacă nu l-ai adus tu, poate că nici nu ți-ai propus să-i dai foc.

Poate că era o coincidență. Totul — data calendaristică, kerosenul.

— Ți închipui că FBI-ul nu știe că unele persoane preferă kerosenul ca diluant? m-a întrebat Michael, citindu-mi gândurile pe chip. Chiar crezi că Briggs și Sterling n-au luat în considerare posibilitatea asta înainte să fi acceptat cazul?

La locul faptei, mirosul de kerosen fusese copleșitor. Nu era vorba de câțiva stropi vărsați din greșeală — dar din cine știe ce motiv, Lia voia să iau în calcul și posibilitatea asta.

De ce?

Michael a trecut pragul și a intrat în camera lui Celine. Aruncându-i Liei o ultimă privire, am intrat și eu.

— Încă două picturi pe pereți, am observat, dornică să spulber tăcerea.

Celine le agățase unul lângă celălalt, ca două piese din- tr-un set abstract și bizar. Pânza din stânga părea să fie pictată în întregime cu negru, dar la o cercetare mai atentă am descoperit un chip care-mi susține privirea din întuneric.

Chipul unui bărbat.

Era un joc subtil de lumină și umbre, într-un tablou care, la prima vedere, nu conținea nici una, nici alta. A doua pânză era aproape goală, cu doar câteva umbre din loc în loc. Părea să fie o pictură întru totul abstractă, până când mi-am dat seama că spațiul alb creează un model al lui.

Încă un chip.

— Nu pictează tot trupul, a spus Michael, oprindu-se în fața celor două tablouri. Chiar și în școala primară, Celine a refuzat să picteze altceva în afară de chipuri. Niciun peisaj. Niciun singur exemplu de natură moartă. I-

a scos din minți pe profesorii de artă angajați de părinții ei.

Era prima dată când Michael îmi oferea ocazia să-l întreb despre această fată, acest fragment din trecutul lui, a cărui existență n-o bănuise niciunul dintre noi.

— Vă cunoașteți din copilărie?

Preț de o clipă, am crezut că poate nu-mi va răspunde.

— Ne-am văzut din când în când, a spus în cele din urmă. Când nu eram plecat la vreo școală cu internat. Când nici ea nu era plecată la asemenea școli. Când tata nu mă presa să mă împrietenesc cu băieții unor oameni mai importanți decât partenerul pe care îl învățase deja să-i mănânce din palmă.

Știam că tatăl lui Michael e coleric. Știam că e abuziv, aproape imposibil de citit, bogat și obsedat de numele Townsend. Acum aflu încă un lucru despre Thatcher Townsend. Oricât de mulți bani ai face, oricât de sus ai ajunge pe scara socială – niciodată nu va fi suficient. Mereu vei fi înfometat. Mereu vei vrea mai mult.

— Vești bune! a spus Lia, rupându-mi firul gândurilor.

Când eu și Michael ne-am întors spre ea, am văzut că înlătură fundul fals al unui scrin din capătul patului lui Celine.

— Polițiștii au recuperat laptopul victimei, dar nu i-au luat laptopul secret.

— Cum ai...? am început să întreb, dar Lia mi-a tăiat vorba cu o mișcare a mâinii.

— Am petrecut un scurt timp furând de la bogați după ce am fost dată afară de la Met.

A așezat laptopul pe biroul lui Celine.

— Avem nevoie de Sloane ca să spargă...

Michael a tăcut deodată, văzând că Lia a reușit să-i acceseze contul.

Nu era parolat. Îți ascunzi laptopul, dar nu-i pui parolă. De ce?

— Ia să vedem! a spus Lia, deschizând dosare la nimereală. Orarul academic.

Abia am apucat să memorez programul cursurilor lui Celine înainte ca Lia să treacă mai departe. A deschis un fișier nou – o fotografie întruchipând doi copii stând în fața unei bărci cu pânze. Pe fetiță am recunoscut-o imediat. Celine. Mi-a luat mai mult timp să înțeleg că

băiețelul de lângă ea e Michael. Probabil că n-avea mai mult de opt sau nouă ani.

— Ajunge! a izbucnit el deodată.

A încercat să închidă poza, dar Lia i-a sărit în cale. Pe ecranul laptopului, am observat că fotografia începe să se miște, să se schimbe.

Nu-i o fotografie, mi-am dat seama după un moment. Ci un videoclip. Un set de imagini animate.

Încet, copiii din poză s-au transformat, până când am ajuns să privesc o poză aproape identică, cu doi adolescenți stând în fața unei bărci cu vele.

Celine Delacroix, la nouăsprezece ani, și Michael Townsend, acum.

⁴ Metropolitan Museum of Art, muzeu de artă faimos din orașul New York, cunoscut și sub denumirea prescurtată Met (n.t.).

CAPITOLUL 11

Lia i-a vorbit lui Michael pe un ton degajat și zeflemitor, dar toate celulele ființei mele au înțeles că situația nu i se pare amuzantă.

— Ai să le spui ceva celorlalți copii din clasă, Townsend?

Ai venit aici pentru că bănuiai că ascunde ceva. Față de tine. Față de noi toți.

În timp ce eu și Dean făceam profiluri la locul faptei, Lia îl urmărise pe Michael. Probabil că observase indicii care l-au dat de gol. Chiar dacă el nu mințise, probabil că Lia remarcase ceva care o făcuse să bănuiască...

Ce anume? Ce bănuiești, Lia?

— Asta nu-i o poză, a spus Michael, aruncându-i o privire tăioasă. E un desen digital. Celine a luat fotografia veche și, îngăduindu-și puțină libertate artistică, a actualizat-o. Evident. Dar poate că n-ai văzut că are în program și un curs de artă digitală?

Din reflex, am reluat în minte tot orarul lui Celine. Gândire vizuală. Moartea și apocalipsa în arta medievală. Teorii, practici și politici ale drepturilor omului. Culori.

— Când te-ai văzut cu ea ultima dată? l-a întrebat Lia. Când ai fost acasă de Crăciun?

Michael și-a încordat ușor maxilarul.

— N-am mai văzut-o pe Celine de aproape trei ani. Dar mă măgulești cu gelozia ta. Sincer.

— Cine spune că sunt geloasă?

— Cititorul de emoții din cameră, a spus Michael și mi-a aruncat o privire pe furiș. Poate că profilerul din cameră ar putea să-i spună detectorului de minciuni că e aproape patologic să fie geloasă pe una dintre victimele noastre?

Victimele noastre. Acel Michael pe care-l cunoșteam n-ar fi fost în stare să gândească astfel despre o persoană la care ține. Pentru el, Celine Delacroix nu era o victimă anonimă, fără chip. Și n-am putut să nu mă întreb – dacă Celine nu-l mai văzuse de trei ani, atunci cum reușise să-i surprindă atât de bine înfățișarea actuală?

— Spune-mi că nu ne ascunzi nimic! i-a cerut Lia,

adresându-i ceea ce părea a fi un zâmbet absolut prietenos. Haide, te provoc!

— Refuz să iau parte la jocul ăsta! a spus el printre dinții încleștați. Aici nu-i vorba despre tine, Lia. Povestea asta nu te privește.

Erau atât de porniți, încât n-au văzut când poza de pe ecran s-a schimbat din nou. De data asta, în desen a apărut o singură figură.

A lui Thatcher Townsend.

— Michael.

Am așteptat să se uite la mine înainte să continui.

— Ce motive ar avea Celine să păstreze pe laptop o imagine cu tatăl tău? De ce să-l fi desenat?

S-a uitat la ecran cu o expresie impenetrabilă.

— Townsend, spune-mi că ancheta actuală are legătură cu Maeștrii! l-a provocat Lia, sărindu-i la jugulară. Spune-mi că nu ți-ai dat seama, încă din clipa în care ai văzut locul crimei, că nu există nicio legătură!

— În cinci secunde, a ripostat Michael, ținându-o cu privirea, îți voi spune că te iubesc. Și dacă încă vei fi în cameră, vei ști sigur.

Dacă o iubește. Dacă n-o iubește.

Dacă ar fi știut sigur că răspunsul sincer e cel din urmă, Lia nu s-ar fi clintit. Dacă nicio parte din ea nu și-ar fi dorit iubirea lui, nu s-ar fi sinchisit. Dar s-a uitat la Michael cu un fel de furie în ochi.

Și a fugit.

Mi-a luat câteva secunde să-mi regăsesc vocea.

— Michael...

— Oprește-te! m-a avertizat. Pentru că-ți jur, Colorado, dacă spui un singur cuvânt, n-o să mă mai pot abține să-ți spun precis ce combinație de emoții am surprins pe chipul tău în momentul în care ți-ai pus problema că poate Celine n-a fost răpită de unul dintre prețioșii tăi Maeștri.

Mi s-a uscat gura. Dacă Celine fusese răpită de Maeștri pe o dată Fibonacci, atunci era moartă deja. Dar dacă acest caz nu avea nicio legătură cu ei, atunci poate că încă era în viață. Iar eu...

Nu eram încântată. Nu eram plină de speranță. O parte din mine, o parte bolnavă și sucită, pe care abia mi-o recunoșteam, voia ca ea să fi devenit victima acestei societăți secrete. Pentru că dacă i-ar fi căzut victimă, ar fi existat o șansă ca membrii societății să fi lăsat probe. Trebuia neapărat să găsim o pistă de cercetare. Mie îmi

trebuia un punct de pornire.

Deși știam că Michael ține la Celine. Deși țineam la el.

TU

Unele lucruri ți le amintești. Pe altele nu. Unele lucruri te cutremură – altele nu.

CAPITOLUL 12

Când mă transformasem într-o persoană capabilă să fie dezamăgită de gândul că o fată dispărută ar putea fi în viață?

Ăsta e costul, dacă-mi propun să închei un pact cu orice diavol, cu orice preț, mi-am zis și l-am lăsat singur pe Michael în camera lui Celine, pornind înapoi spre locul crimei.

Dean mi-a aruncat o singură privire și și-a încleștat maxilarul.

— Ce-a făcut Townsend?

— De ce ai impresia că Michael a făcut ceva?

M-a privit cu subînțeleles.

— Unu: e Michael. Doi: îl paște încă o rundă de autodistrugere. Trei: Lia strălucește ca un soare trandafiriu de când s-a întors, iar ea nu se împacă nici cu soarele, nici cu trandafirii, decât atunci când își bate joc de cineva sau e foarte supărată. Și patru...

A ridicat din umeri.

— N-oi fi un cititor de emoții, dar te cunosc.

În clipa de față, Dean, nu mă cunosc nici eu însămi.

— L-am vizitat pe tatăl tău, am spus, neștiind sigur dacă îmi mărturisesc păcatele sau le ispășesc. I-am vorbit despre noi, ca să-mi vorbească despre Maeștri.

A tăcut câteva secunde.

— Știu.

M-am holbat la el.

— Cum...?

— Te cunosc, a repetat Dean, o cunosc și pe Lia și știu că nu mi-ar fi spus că e ceva între ea și Michael decât pentru a-mi distrage atenția de la ceva și mai rău.

I-am spus tatălui tău cum mă simt când mă atingi. I-am spus că-ți bântuie visele.

— Nu știu ce ți-a spus monstrul ăla, a continuat Dean, pri- vindu-mă drept în ochi, dar știu că are o reacție foarte precisă față de tot ce e frumos, tot ce e real — tot ce e al meu, a spus, trecându-și ușor degetele peste obrazul meu și așezându-și palma pe ceafa mea. Nu mai are dreptul să facă așa ceva, Cassie! a spus îndârjit. Iar tu n-ai

dreptul să-i permiți!

Mi s-a strâns inima, dar nu m-am ferit de atingerea lui. Nu m-am dat înapoi.

— Celine Delacroix n-a fost răpită de un Maestru.

I-am lăsat căldura pielii s-o pătrundă pe a mea. Am înăbușit ecoul vocii tatălui său.

— Nu înțeleg cum a reușit, dar Michael și-a dat seama. Lia bănuia că ne ascunde ceva. Și o parte foarte mare din mine ar fi vrut...

— Ai fi vrut să găsim o pistă de investigație, a spus Dean, tăindu-mi vorba, iar accentul lui sudic i-a răsunat limpede în cuvinte, cum nu-l mai auzisem de multă vreme. Ai fi vrut să avem indicii de urmat. Dar nu vrei ca fata asta să fi ars de vie, Cassie. Nu vrei să fi murit țipând. Nu ești capabilă de asemenea gânduri!

Părea atât de sigur de asta, atât de sigur de mine, chiar și după tot ce-i spuseseam. M-am gândit la mama, care se luptase cu predecesoarea ei până la moarte.

Niciodată nu știm cu adevărat de ce suntem capabili.

Am schimbat subiectul.

— Nu te-ai mirat când am spus că Celine n-a fost răpită de un Maestru.

— Bănuiam.

Rămăsese în urmă ca să cerceteze în continuare locul faptei pentru că ceva nu i se părea în regulă. Oare el de ce își dăduse seama și eu nu? Se presupune că sunt

Înzestrată. Se presupune că sunt mai competentă.

Observasem că a fost vorba despre prima încercare a AN-ului. De ce nu făcusem și pasul următor, ca să-mi dau seama că Maeștrii n-ar fi primit niciodată în rândurile lor o persoană atât de lipsită de control, atât de neglijentă?

— Tu ai pătruns în mintea fetei, a spus Dean încet. Eu am pășit în mintea atacatorului ei. Din perspectiva ei, n-ar fi avut nicio importanță dacă intrusul o alesese pentru a-i deveni prima dintr-o serie de nouă victime sau dacă ea e singura lui țintă. N-ar fi avut importanță dacă gesturile lui au anumite aspecte de ritual sau sunt motivate doar de poftă și de furie. Indiferent de explicație, fata s-ar fi împotrivit.

Am închis ochii, închipuindu-mă din nou în postura lui Celine. Te-ai împotrivit. N-ai fugit. Îl cunoșteai pe AN. Poate că erai îngrozită, dar erai și furioasă.

— Celine are un laptop secret, i-am spus lui Dean. Poliția nu l-a observat. Și indiferent ce s-ar petrece aici, cred că are legătură cu tatăl lui Michael.

CAPITOLUL 13

Briggs i s-a adresat lui Sterling, deși eu și Dean le aduseserăm vestea.

— Știam că e improbabil să existe o legătură. Dar datele se potriveau și MO-ul părea să întrunească întocmai criteriile. Trebuia să facem verificări.

— Așa ai spus, i-a întors-o scurt agenta. Și așa a spus și directorul.

Mi-am amintit momentele surprinse din discuția lor. Directorul Sterling i se adresase doar lui Briggs – nu și fiicei lui, nu și lui Judd.

— Nu-l implica pe tatăl tău în povestea asta, i-a spus Briggs încet.

— Nu l-am implicat. Tu ai făcut-o, a spus Sterling, amin- tindu-i prin tonul vocii că Briggs nu-i era doar partener, ci și fostul soț. Era improbabil să găsim o legătură, Tanner. Dacă mi-ai fi cerut părerea, dacă vreunul dintre voi – tu sau tatăl meu – s-ar fi sinchisit să-și aducă aminte că are un profiler în cameră, v-aș fi spus amândurora că era prea multă furie la mijloc ca să se potrivească cu ce știm despre Maeștri, prea puțină stăpânire de sine.

Implicațiile afirmației agentei m-au izbit ca un camion.

— Știai că acest caz nu are legătură cu Maeștrii? am întrebat încordată.

Știai, însă m-ai lăsat să cred...

— Știam că a dispărut o fată, a spus ea încet.

— Și nu te-ai gândit să-mi împărtășești și mie observațiile astea? a întrebat-o Briggs pe un ton mai aspru.

Sterling i-a întâlnit privirea fără nicio ezitare.

— Nu m-ai întrebat nimic.

După o clipă de tăcere, s-a întors spre mine. Am sesizat o schimbare discretă în vocea ei, care mi-a amintit că, odată îmi spusese că în momentele în care se uită la mine, se vede pe ea însăși.

— Niciodată nu trebuie să-ți concentrezi toată atenția asupra unei singure posibilități – sau asupra unui singur

caz — și să-ți pierzi obiectivitatea, Cassie. În momentul în care legi o anchetă de nevoile tale — de a te răzbuna, de a câștiga aprobarea celorlalți, de a-ți ispăși greșelile, de a te simți stăpână pe propria viață... deja ai pierdut. Există o limită subtilă între a asculta de propriile instincte și a vedea ce vrei să vezi, iar eu nu puteam să-ți dau lecția asta, a spus, privind din nou spre Briggs. Pe asta trebuie să o învățăm cu toții pe pielea noastră.

Te gândești la cazul Nightshade. Intuiția mea de profiler a intrat în viteză a șasea. Cu ani în urmă, Briggs și Sterling nu știuseră că ucigașul pe care-l vânează e unul dintre Maeștri. Nu știuseră că atunci când vor porni pe urma lui Nightshade, el o va ataca pe una dintre colegele lor — pe Scarlett Hawkins. Fiica lui Judd. Prietena cea mai bună a lui Sterling.

— Și mie ce fel de lecție ai încercat să-mi dai? a izbucnit Briggs. Să nu iau hotărâri fără să mă consult mai întâi cu tine? Să nu iau partea tatălui tău în nicio dispută? Să nu-i cer lui Judd să aibă încredere în mine?

— Am avut motive bune să trec peste autoritatea directorului în problema programului Înzestrații, a răspuns Sterling, cu armura emoțională îmbrăcată și legată bine.

Tatăl meu e foarte priceput în domeniul său. Și Machiavelli l-ar invidia pentru abilitatea lui. La nevoie, poate să fie foarte convingător.

— Hotărârea a fost a mea! i-a întors-o Briggs. N-are nicio legătură cu tatăl tău.

— Mereu și-a dorit un fiu, a spus agenta încet. Un fiu determinat și ambițios, după chipul și asemănarea lui.

Briggs și-a încordat tot trupul.

— E vorba despre Scarlett? Încă mă învinuiești pentru...

— Mă învinuiesc pe mine însămi! i-a tăiat vorba Sterling, trântindu-i cuvintele ca pe o bombă. Nu-i vorba nici de tine, nici de tatăl meu. E vorba să nu permitem niciunuia dintre noi să devină atât de obsedat de un singur caz, de victorie, încât să nu mai vadă și să nu-i mai pese de nimic altceva. Scarlett a murit pe altarul victoriei, Tanner. Că sunt sau nu implicați Maeștrii, mai degrabă aș muri decât să-i las pe copiii ăștia să pățească același lucru!

— Și cum rămâne cu tot ce îndură Michael din cauza anchetei ășteia? a ripostat Briggs. Nu-i nicio problemă

dacă-i sacrificăm sănătatea psihică pe altarul orgoliului tău?

— Nu-mi place când se ceartă mami și tati, a spus Lia, apărând pe nesimțite lângă mine. Crezi că o să divorțeze?

Lia nu dăduse niciodată peste flăcări aprinse din ulei încins peste care să nu încerce să improaște cu apă.

Briggs s-a apucat de rădăcina nasului.

— Briggs și Sterling sunt divorțați deja, a spus Sloane, care și-a scos mânușile de latex și s-a amestecat în discuție, dornică parcă să ne ajute să resolvăm disputa.

Dean a intervenit înainte ca situația să scape de sub control.

— Încă n-am rezolvat dispariția fetei.

De aceea nu se împotrivise agenta Sterling deciziei lui Briggs de a ne aduce aici. M-am gândit la Celine, m-am gândit

la emoția perfidă care-mi răsărise în inimă când înțelesesem ce reprezintă cazul de față — și ce nu reprezintă.

Nu vrei ca fata asta să fi ars de vie, Cassie. Cuvintele lui Dean mi-au răsunat în minte. Nu vrei să fi murit tipând. Nu ești capabilă de asemenea gânduri!

Voiam să-i dau dreptate.

— Trebuie să aflăm cine a răpit-o pe Celine, am spus și, în ciuda nodului care mi s-a pus în gât, mi-am întrepătruns degetele cu ale lui Dean, fără să-mi mai pese de Daniel Redding și de jocurile lui psihologice. Dacă e în viață, trebuie s-o găsim. Și dacă a murit, vom afla cine a ucis-o.

Petrecusem ultimele două luni și jumătate la subsol, cu ochii fixați asupra operei Maeștrilor. Mă așezasem față în față cu diavolul și-i propusesem un pact. Dar orice aș fi făcut, orice am fi făcut, adevărul era că poate n-aveam s-o mai gălesc pe mama. Chiar dacă l-am fi prins pe unul dintre Maeștri — sau pe doi-trei dintre ei —, poate că ciclul nesfârșit de crime în serie nu avea să se oprească niciodată.

Existau atât de mulți factori asupra cărora nu aveam nicio putere! Dar aveam o anumită putere asupra situației de față.

— Unde e Michael? a întrebat Sloane deodată. În 93% dintre cazurile în care izbucnește un conflict emoțional sau fizic, Michael se află pe o rază de un metru și jumătate față de centrul acțiunii.

A urmat o clipă de tăcere, după care agentul Briggs i-a repetat întrebarea.

— Chiar așa, unde e Michael?

— L-am lăsat în camera lui Celine, am spus.

Ceea ce nu i-am spus – ceea ce ar fi trebuit să înțeleg mult mai devreme – era că aş fi pariat mulți bani pe faptul că nu rămăsese în camera aceea multă vreme.

CAPITOLUL 14

Nu ne-a luat mult timp să ne dăm seama unde plecase Michael. Dacă bănuia că tatăl lui are o legătură cu dispariția lui Celine, atunci aproape sigur se dusesse să-l înfrunte.

— Du-i pe copii înapoi la casa conspirativă! i-a spus Briggs lui Sterling. Mă duc eu după Michael.

— Pentru că atunci când Michael își pierde controlul, e dispus să asculte exact de o figură autoritară, a ciripit Lia. Planul tău n-are cum să iasă prost, mai ales dacă o să începi să dai ordine. Știm cu toții că o persoană care și-a trăit toată viața ca sac de box se poartă cel mai bine atunci când n-are absolut nicio putere asupra circumstanțelor sale și altcineva o domină cu desăvârșire.

Sarcasmul ei ascuțit era cu atât mai pătrunzător cu cât își făcea cuvintele să pară cu totul sincere.

— Și ce propui? a întrebat răspicat Briggs.

— Să mergem noi patru, i-a răspuns Lia. Evident. Doar dacă nu cumva îți închipui că Thatcher Townsend o să se piardă cu firea și o să ne atace pe toți?

— N-o s-o facă, a intervenit Dean. Ține la aparențe, a explicat, apoi a tăcut o clipă. Dacă aș fi Thatcher Townsend și într-adevăr aș avea o legătură cu dispariția lui Celine Delacroix... Aș juca teatru și mai convingător decât de obicei.

— Și dacă Michael va face tot posibilul să-l facă pe tatăl lui să se piardă cu firea? i-a întors-o Sterling. Dacă trece la atac și tatălui său îi sare țandăra?

În ochii lui Dean a scânteiat ceva lugubru și periculos.

— Atunci Thatcher Townsend va trebui să treacă de mine.

— Dacă l-ar interoga unul dintre voi, le-am spus agenților FBI înainte să poată răspunde la amenințarea implicită din replica lui Dean, șansele ca tatăl lui Michael să-și iasă din fire ar fi foarte mici.

Lia mi-a aruncat o privire cu mesajul nu ne ajuți, dar mi-am continuat ideea.

— Thatcher e grandoman și are o capacitate imensă

de a se minți singur. Dacă chiar s-ar pierde cu firea, poate am obține de la el informațiile necesare, cu condiția să nu fie de față niciun adult.

Sloane și-a dres glasul și a încercat să-mi susțină argumentul.

— Estimez că tatăl lui Michal are o înălțime de o sută optzeci de centimetri și cântărește șaptezeci și trei de kilograme.

Când a devenit limpede că nimeni dintre noi nu înțelege relevanța numerelor respective, Sloane ne-a lămurit:

— Cred că i-am face față.

Lia s-a întors spre Judd, care venise pe la jumătatea discuției, și a fluturat din gene.

— Bine, a spus el, după ce s-a gândit câteva momente. Dar de data asta, veți purta voi camere de filmare.

Am întins mâna spre soneria de la casa familiei Townsend, dar Lia a încercat clanța și, descoperind că ușa e descuiată, a intrat neinvitată. Într-un final, o să-l facă să plătească pe Michael pentru figura pe care i-o făcuse în camera lui Celine, dar mai întâi voia să-i sară în ajutor.

— Îți torn un pahar?

În clipa în care am auzit vocea lui Michael, am traversat pragul după Lia. Am distins un clinchet subțire — ca la atingerea a două pahare — și am dedus imediat că Michael își umple un pahar cu băutură și oferă un al doilea altcuiva.

Împreună cu Sloane și Dean, am urmat-o pe Lia prin casă. În camera de zi — aceeași în care Briggs și Sterling îi interoga- seră pe părinții lui Celine — l-am găsit pe Michael alături de tatăl lui.

Thatcher Townsend a primit băutura pregătită de Michael și a ridicat paharul, cu un zâmbet diavolesc de chipeș în colțurile buzelor.

— Ar fi trebuit să-mi răspunzi când te-am sunat, i-a spus fiului său, ca pentru un toast, ca o glumă intimă pe care doar ei puteau s-o înțeleagă.

Privindu-l o clipă, am înțeles că bărbatul acesta e foarte bun prieten cu toată lumea. Era un vânzător desăvârșit, specializat în vinderea propriei imagini.

Michael și-a înălțat paharul și i-a răspuns cu un zâmbet la fel de cuceritor.

— Niciodată nu m-am împăcat cu trebuie.

Pe vremuri, Michael se temuse cu siguranță de clipele în care masca fermecătoare a tatălui său îi aluneca de pe față. Acum își trăgea puterea din priceperea cu care o făcea să alunece.

Dar Thatcher Townsend a continuat ca și când n-ar fi sesizat tonul batjocoritor din vocea lui.

— Cum mai ești, Michael?

— Chipeș, predispus la episoade de melancolie și decizii îndoielnice. Dar tu?

— Mereu găsești cele mai nostime răspunsuri, a spus Thatcher, clătinând din cap și zâmbind blajin, ca și când ar fi depănat amintiri plăcute cu fiul lui.

Ne-a zărit cu colțul ochiului.

— Se pare că avem companie, i-a spus lui Michael, întorcându-și atenția spre noi. Trebuie să fiți prietenii lui Michael. Eu sunt Thatcher. Vă rog, intrați! Serviți-vă singuri cu

băutură, dacă și numai dacă puteți rezista tentației de a mă pârî FBI-ului pentru că încurajez delincvența printre minori.

Tatăl lui Michael avea o aură magnetică. Era cuceritor, prietenos, impunător.

Trăiești pentru a fi adorat, m-am gândit, și oricât de des l-ai răni pe Michael, niciodată nu renunți la armele seducției.

— Michael, iubitule..., a spus Lia, apropiindu-se agale și luându-l de mână pe colegul nostru. Fă-ne cunoștință!

Într-o fracțiune de secundă, Lia îmbrăcase o personalitate pe care n-o mai văzusem. I se vedea în postura dreaptă, în pașii lini cu care traversa podeaua, în tonul muzical al vocii. Michael a mijit ochii la ea, dar probabil că și-a dat seama, după expresia de pe chipul ei, că e norocos pentru că nu și-a propus să facă o intrare și mai memorabilă.

— Aceasta e Sadie, i-a spus tatălui său, înconjurându-i talia cu un braț și prezentând-o cu pseudonimul ei preferat. Iar lângă ușă îi avem pe Esmerelda, Erma și Barf.

Pentru întâia oară, am observat o scurtă zvâcnire de iritație pe chipul domnului Townsend.

— Barf? a repetat, uitându-se neîncrezător la Dean.

— E o prescurtare de la Bartholomew, a mințit Lia liniștită. Barf al nostru a avut un defect de vorbire în copilărie.

Ca mine, probabil că Dean a bănuir că nebunia Liei și a lui Michael e bine chibzuită, pentru că n-a spus nimic.

— Întrebare, a intervenit Sloane, ridicând mâna. Eu sunt Erma sau Esmerelda?

Thatcher Townsend a dat toate semnele că situația l-ar amuza.

— Văd că fiul meu și-a găsit un colectiv în care se potrivește de minune. Regret că soția mea nu a putut fi prezentă pentru a vă cunoaște pe toți. Sunt sigur că Michael v-a spus că are înclinații aventuroase. Conduce o clinică cu servicii gratuite aici, în oraș, dar călătorește cu Medici Fără Frontiere oricând apare ocazia.

Îmi era greu să mi-l imaginez pe Thatcher Townsend alături de orice altă femeie în afară de o doamnă de societate. Intuiția îmi spunea că pomenise de tendințele aventuroase ale soției lui cu singurul scop de a-și pedepsi fiul pentru că nu-i dezvăluise numele noastre adevărate. Pumnii nu sunt singurele tale arme. Ești un intelectual — mai puțin atunci când băiatul te silește să devii altceva.

— Am vrea să vă punem câteva întrebări despre Celine Delacroix.

Dean a fost cel care a trecut direct la obiectul discuției.

— Răbdare, Barf! l-a dojenit Michael. Lasă omul să-și termine băutura.

Thatcher și-a ignorat fiul și și-a îndreptat jocul scenic asupra lui Dean.

— Puteți să-mi puneți orice întrebare doriți. Deși băiatul meu insistă să ia în derâdere orice problemă, vă asigur că atât eu, cât și familia lui Celine privim situația actuală cu toată seriozitatea.

— De ce? a întrebat Sloane.

— Mă tem că nu înțeleg, a spus Thatcher.

— De ce priviți situația actuală cu atât de multă seriozitate? a întrebat Sloane înainte să-și încline capul într-o parte, încercând să-și lămurească logica unor asemenea circumstanțe. De ce ați sunat tocmai dumneavoastră la FBI?

— O cunosc pe Celine din ziua în care s-a născut, a răspuns Thatcher. Tatăl ei se numără printre prietenii mei cei mai apropiați. De ce să nu-i ajut?

O mișcare discretă mi-a atras privirea și am văzut că Lia și-a întins degetul arătător de la o mână pe lângă coapsă, indicându-ne cu subtilitate cifra unu răsturnată.

E prima minciună pe care a spus-o. Din moment ce

Thatcher și Remy colaborau dinaintea nașterii copiilor lor, mă îndoiam că tatăl lui Michael mințise când spusese că o cunoaște pe Celine de atât de mult timp, ceea ce însemna că minte despre relația dintre el și tatăl ei. Poate că nu-l consideri un prieten. Poate că te-a supărat. Poate că ești o persoană care preferă să-și țină dușmanii aproape.

— Apreciez faptul că vrei s-o găsești pe Celine, a spus Thatcher, adresându-i-se direct lui Michael. Și eu vreau s-o găsim, dar, fiule, cauți răspunsuri la aceste întrebări într-un loc nepotrivit.

— În locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, a replicat Michael, bând din paharul lui. Cam asta-i specialitatea mea.

Am așteptat ca Thatcher să izbucnească. Dean s-a apropiat discret de Michael, dar tatăl lui doar a zâmbit și și-a întors privirea spre altă țintă.

— Tu ești Sloane, nu-i așa? a spus, demonstrând că ne știa numele adevărate. Îl cunosc pe tatăl tău.

Unii oameni au un al șaselea simț cu care adulmecă punctele vulnerabile ale celorlalți. În clipa aceea, m-am convins fără niciun dubiu că Thatcher Townsend își adunase averea tocmai cu ajutorul acestui talent. Mi s-a strâns inima, înțelegând ce efect avea asupra lui Sloane până și simpla pomenire a tatălui ei.

— Eu și Grayson Shaw avem câteva investiții comune, a continuat Thatcher, amintind numele tatălui care o neglijase pe Sloane ca și când ar fi prieteni vechi. Mi-a spus că ai o minte sclipitoare, dar n-a menționat că ai devenit o tânără atât de frumoasă.

N-aveam nevoie de Lia ca să-mi dau seama că Shaw nu spusese nimic frumos despre fiica lui.

— Am fost profund îndurerat, a spus Thatcher, privind-o în ochi, când am auzit ce a pățit fratele tău.

Am bâjbăit după mâna lui Sloane, dar nu s-a agățat de a mea. Brațele îi atârnavă neputincioase în lături.

— Nu! a contrat Lia deodată, făcând un pas în față. N-ai fost îndurerat. Ai rămas indiferent. Și apoi, ca să știi și tu, când i-ai spus lui Michael că nu caută răspunsuri la aceste întrebări într-un loc potrivit, afirmația a fost adevărată doar datorită cuvântului ăluia mic, aceste. Uneori, mincinoșii se dau de gol tocmai când spun adevărul, a încheiat cu o voce joasă și seducătoare.

Era oficial, renunțaserăm la mânuși. Thatcher Townsend ar fi putut să mă atace pe mine, pe Lia sau pe

Dean — și oricare dintre noi i-ar fi tolerat gestul. Dar o atacase pe Sloane, folosindu-se tocmai de fratele ei mort. Încă din clipa în care intraserăm în cameră, tatăl și fiul fuseseră implicați într-un joc și fiecare încercase să-l întreacă pe celălalt, fiecare fusese hotărât să obțină avantajul, puterea, controlul. Faptul că Thatcher se folosise de Sloane pentru a-și atinge scopul mă îndemna să-i spun verde-n față cât de transparent este de fapt. Dar m-am abținut.

— Ce întrebări ar trebui să vă pună Michael? am luat cuvântul.

Uneori, calea cea mai potrivită de a încolți pe cineva e să-i oferi exact ce-și dorește. În cazul de față, controlul.

— Sunteți un bărbat influent, mereu la curent cu ce se petrece în jur. Ce întrebări ar trebui să vă punem?

Townsend și-a dat seama că încerc să-l măgulesc, dar nu s-a sinchisit.

— Dacă mi-ați sugera cum aș putea să vă fiu de folos, poate că v-aș ajuta.

— Apropo de foloase...

Michael și-a așezat paharul.

— Ce foloase ți-a adus Celine?

— Poftim?

Thatcher a reușit să pară atât uluit, cât și indignat.

— Ce insinuezi mai exact, Michael? Indiferent ce neînțelegeri ar exista între noi, nu poți să crezi că am avut vreun amestec în dispariția lui Celine.

— Mereu ți-a făcut plăcere să-mi spui ce pot și ce nu pot să cred, a spus Michael încet. Nu puteam să cred că m-ai împins intenționat pe scări sau că ai încercat intenționat să-mi rupi brațul sau că ai vrut să mă ții cu capul sub apă în cadă. Ce fel de om credeam că ești?

Thatcher n-a reacționat față de niciuna dintre acuzațiile lui. Parcă nici nu le-ar fi auzit.

— Crezi sincer că am omorât-o pe Celine? Că am răpit-o? Că aș fi capabil să-i fac rău în vreun fel?

Am simțit că vreau să-l cred, deși știam că e capabil de gesturi violente. Aceasta era puterea pe care o avea Thatcher Townsend asupra oamenilor. Atât de convingătoare erau emoțiile de pe chipul și din vocea lui.

— Asta crezi, Michael? a insistat. Că am avut vreun amestec în dispariția lui Celine?

— Cred că i-o trăgeai.

Thatcher a deschis gura ca să-i răspundă, dar Michael a continuat.

— Cred că te-ai plictisit să i-o tragi. Cred că i-ai făcut o vizită în ziua în care a dispărut. Cred că ai amenințat-o. Spune-mi că mă înșel!

— Te înșeli, a spus Thatcher fără să ezite.

M-am uitat la Lia, dar nu a dat niciun semn cum că ar fi mințit.

Michael a făcut încă un pas în față. Deși nu vedeam nicio urmă de furie pe fața lui Thatcher Townsend, intuiția mi-a spus că Michael o observă, că sesizase cum i se adună în inimă – la auzirea acuzației, la gândul că tocmai fiul său i-o adresează, la înțelegerea faptului că fiul său vorbește

despre trecutul lor de față cu niște străini, murdărind numele Townsend.

— Să nu-mi spui că ești prea integru, prea onorabil, ca să te culci cu fiica partenerului tău de afaceri!

Michael avea o anumită reacție când vedea că cineva se înfurie. Arunca benzina pe foc. Thatcher Townsend se considera fondatorul unei dinastii și egalul, din punct de vedere social, al oricărui bărbat. Era esențial pentru el să fie perceput astfel. Și Michael înțelegea precis cum va trebui să plătească pentru faptul că-i știrbea această imagine.

— Poți să scoți băiatul din mahala, i-a spus încet Michael tatălui său, dar nu poți să scoți mahalaua din bărbat.

N-am sesizat niciun semnal de alarmă, niciun indiciu pe chipul lui Thatcher. Nu și-a încleștat pumnii. N-a scos niciun sunet. Dar într-o clipă, Michael stătea în fața tatălui său, iar în următoarea, am auzit o plesnitură și el zăcea pe jos.

Thatcher îl lovise cu dosul palmei. L-ai lovit suficient de tare încât să-l culci la pământ și să te asiguri că va rămâne așa. Dar în mintea ta, deja rescrii felul în care s-au petrecut lucrurile. Nu te-ai pierdut cu firea. Nu ți-ai pierdut stăpânirea de sine. Ai învins.

Mereu învingi.

Dean a sărit între Michael și tatăl lui, iar Lia s-a ghemuit pe podea ca să vadă în ce stare e Michael.

Thatcher Townsend doar s-a dus să-și umple paharul.

— Sunteți bineveniți în casa mea, ne-a spus, ieșind din cameră. Și vă rog să mă anunțați dacă vă pot ajuta cu ceva.

5 În limba engleză, onomatopee indicând zgomotul pe care-l face o persoană care

CAPITOLUL 15

Una era să știi că tatăl lui Michael e abuziv și alta era s-o vezi cu ochii tăi.

— Nu știu ce credeți voi, a spus Michael, ridicându-se în picioare și ștergându-și sângele de pe buză cu dosul palmei, dar eu zic că a mers bine.

Tonul lui degajat aproape că mi-a zdrobit inima. Știam că nu-mi vrea compătimirea. Că nu-mi vrea furia. Și avea să-mi citească emoțiile, oricare ar fi fost acestea.

— Bine? a repetat Dean. Ți s-a părut că a mers bine? Michael a ridicat din umeri.

— În mod special, faptul că te-am prezentat tatei drept bunul meu prieten Barf e o amintire pe care o voi prețui veșnic.

Nu contează decât dacă lași să conteze. Sufeream pentru Michael, pentru băiețelul de altădată, care copilărise în casa asta.

— Tu ești bine? a întrebat-o pe Sloane.

Stătea lângă mine, perfect nemișcată și palidă, respirând superficial. Gândindu-te la Aaron. La ceea ce tocmai a pățit Michael. La tatăl tău. La situația de față.

A făcut trei pași mici, poticniți, și i-a sărit de gât, înconjurându-l atât de strâns cu brațele, încât am crezut că nu-i va mai da drumul.

Mi-a sunat telefonul. Îndată ce am văzut că Michael o ia la rândul lui în brațe, am răspuns.

— Nu a mers bine.

Salutul agentei Sterling mi-a amintit că suntem echipați cu camere video și microfoane.

— Nu voi întreba dacă Michael e teafăr și n-o să zic că v-am spus eu. Vă anunț totuși că Briggs abia așteaptă ca Thatcher Townsend să fie judecat pentru vătămare corporală.

Am comutat apelul pe difuzor.

— Te auzim cu toții, am informat-o pe Sterling.

Preț de o clipă, am crezut că poate va repeta ce spusese despre tatăl lui Michael, dar probabil că trăsesese concluzia că el nu i-ar aprecia cuvintele.

— Ce am aflat? a întrebat.

— Când Thatcher a spus că Michael se înșală, nu a mințit, a zis Lia, rezemându-se cu spatele de un pian cu coadă și încrucișându-și picioarele. Dar nu știu dacă a vrut să spună că se înșală doar în unele privințe sau în toate.

Mi-am derulat în gând acuzația lui Michael.

Cred că i-o trăgeai. Cred că i-ai făcut o vizită în ziua în care a dispărut. Cred că ai amenințat-o. Am încercat să aprofundez perspectiva lui Thatcher, dar am ajuns să privesc lucrurile din punctul de vedere al lui Michael. L-ai acuzat că s-a culcat cu ea. L-ai acuzat că a amenințat-o. N-ai spus că ar fi răpit-o. Nu l-ai acuzat că a făcut o criză de nervi și a dat buzna în atelierul ei pentru a-l distruge.

— Altceva?

Agentă Sterling mi-a întrerupt firul gândurilor, dar când Lia a informat-o cu privire la cealaltă minciună relevantă pe care o surprinsese – cum că Remy s-ar număra printre prietenii cei mai apropiați ai lui Thatcher –, creierul meu a revenit imediat la profilul lui Michael.

N-ai intrat cu armele scoase. Nu ți-ai pierdut cumpătul. Ai spus că a mers bine. Pornind de la datele acestea, am tras

concluzia logică: Michael nu credea că tatăl lui o vătămase fizic pe Celine. Dacă ai fi avut bănuiala asta, ai fi ripostat când te-a lovit.

L-am privit atent – vânătaia care-i apărea pe față, postura, faptul că stătea cu trupul ușor întors spre Lia.

Când Lia ți-a pus întrebări insistente în camera lui Celine, i-ai răspuns știind sigur că o s-o pui pe fugă. Și când am deschis gura ca să continui discuția...

Michael făcuse tot posibilul să ne îndepărteze de el. Își dorise să rămână singur în camera lui Celine. Și acolo văzuse ceva care-l îndemnase să vină să bea și să stea de vorbă cu tatăl lui.

Rotițele din cap mi s-au învârtit întâi încet, apoi tot mai repede. Nu crezi că tatăl tău a răpit-o. Și totuși, iată-te aici! În camera lui Celine, Michael avusese nonșalanța de a o asemana cu victimele noastre obișnuite. Venise aici ca să discute cu tatăl lui, dar urmărise mai curând să afle dacă o amenințase pe prietena lui din copilărie – dacă se culcase cu ea – decât să afle unde ar putea fi acum.

Pentru că știai deja unde e.

Michael mi-a privit chipul un moment și imediat s-a apropiat. Mi-am amintit locul crimei. Eu și Dean porniserăm de la presupunerea că sticla spartă, șevaletul,

mesele răsturnate, toate resturile erau acolo pentru că Celine se împotrivise atacatorului ei.

Dar dacă n-a existat niciun atacator? Posibilitatea mi-a prins contur în minte. Sloane ne spusese că podeaua e acoperită cu resturi pentru că cineva își trecuse brațele peste masă, doborând lucrurile de pe ea cu putere. Supoziția noastră fusese că le doborâse AN-ul – ca s-o rănească pe Celine, ca s-o sperie, s-o domine.

Dar Celine era o persoană care-și pictează autoportretul cu un cuțit. Se implică pe deplin în tot ce face. E determinată. Cu o voință puternică. Ai o fire colerică.

— Chiar ea a făcut-o.

Mi-am testat ipoteza urmărind reacția lui Michael.

— De aceea te-ai gândit că tatăl tău a vizitat-o pe Celine în ziua în care a dispărut. Ceva a făcut-o să explodeze.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus pe un ton lipsit de orice emoție.

— Ba da! a contrat Lia. Știi!

Ți-ai distrus atelierul cu mâna ta. Am revenit la punctul de vedere al lui Celine. Ai măturat sticla de pe masă. Ai rupt șevaletul. Ai răsturnat masa. Ai împrăștiat kerosen prin cameră. Poate că aveai de gând să-i dai foc. Poate că voiai s-o incendiezi până la temelii, dar apoi te-ai oprit, ai privit în jur și ți-ai dat seama ce impresie face debandada creată.

Dădea impresia că te luptaseși cu cineva. Că ai fost atacată.

M-am întrebat dacă fusese de ajuns. Dacă nu cumva Celine examinase pagubele cu ochii ei de artistă și mai născocise câteva artificii prin care să le dea un aspect și mai realist. Urma sângeroasă lăsată pe ușa de o mână. Picăturile de sânge de pe covor. M-am întrebat cum reușise să șteargă înregistrările camerelor video, dacă spărsese broasca de la ușa propriului atelier.

— Un exercițiu artistic, a spus Dean, continuându-mi ideea. Un joc. Ca să vadă dacă-i poate păcăli pe toți. Ca să vadă cât timp le-ar...

Cât timp le-ar lua să observe că ai dispărut.

— Binevoiește cineva să-mi spună ce-mi scapă în discuția asta? a izbucnit vocea agentei Sterling prin telefon și mi-am amintit că-i pe fir.

— Michael e un mincinos, a spus Lia pe un ton sec. Iar Celine Delacroix e o sărmană fată bogată, cu probleme

la cap, care s-a răpit pe sine însăși.

— Nu vorbi așa despre ea! a venit instantaneu replica instinctivă a lui Michael. Indiferent ce a făcut, a avut motive.

— Ai tânjit după ea în copilărie? a întrebat Lia, de parcă răspunsul n-ar fi interesat-o câtuși de puțin. I-ai făcut curte, așa cum ți s-au scurs ochii după Cassie când a apărut prima oară?

Lovea sub centură. Doar așa știa să lupte.

— Te-ai convins singur că n-o meriți, a spus încet, pentru că cineva ca tine n-ar putea să merite altceva decât o fată îngrozitoare ca mine?

— Ești absurdă, i-a spus Michael.

— O iubești? a întrebat Lia, cu vocea mustind de o dulceață exagerată.

Simțeam că Michael e pe punctul de a exploda. Și-a trecut degetul mare peste buza însângerată și a fixat-o pe Lia cu privirea.

— Mai mult și mai bine decât te-am iubit pe tine.

CAPITOLUL 16

Am găsit-o pe Celine Delacroix a doua zi dimineată, așezată pe marginea unui debarcader aflat la două ore de mers cu mașina față de casa ei – același debarcader pe care fusese fotografiată alături de Michael cu atâția ani în urmă. De lângă mine, Dean a privit cu chipul împietrit cum Michael se duce în capătul debarcaderului – spre Celine. Nu i-am deslușit expresia când l-a văzut. N-am auzit salutul lui, nici cuvintele cu care i-a răspuns ea. Dar am observat clipa exactă când luptătoarea din inima lui Celine a cedat locul unei firi mai blânde.

Unei firi mai vulnerabile.

— Așa se întâmplă când sunt împreună, a spus Dean și am înțeles că nu se referă la Michael și Celine. Michael știe exact ce simte Lia. Ea își dă seama de fiecare dată când o minte. Se rănesc unul pe celălalt și se rănesc pe ei înșiși.

M-am gândit la toate cele întâmplate: confruntarea dintre Michael și tatăl său, cearta lui cu Lia, înțelegerea faptului că am întrerupt căutarea oamenilor care-mi răpiseră mama, ceea ce, practic, se dovedise a fi doar o farsă complicată. Ne ocupam de cazul acesta de mai puțin de douăzeci și patru de ore, dar și așa parcă pierduserăm prea mult timp.

Încă o zi până la aniversarea lui Michael. Încă trei zile până pe 2 aprilie. Privind cum Michael se așază lângă Celine, am

reluat în minte numărătoarea inversă până la următoarea dată Fibonacci.

— Liniștește-te, Dean! a spus Lia, apropiindu-se din spate. N-am nimic. Am găsit fata. Am salvat situația. Dacă-ți închipui c-o să-mi dea lacrimile din cauza lui Michael Townsend, atunci e clar că am jucat cu totul anapoda rolul ăsta de scorpie cu inimă rece.

Michael nu ne-a dezvăluit ce-i spusese Celine. Nu ne-a spus dacă-i explicase de ce făcuse ce făcuse și ce sperase să obțină. Pe la mijlocul dimineții, cu toții ne aflam din nou în avion, cu cala plină de probleme emoționale.

Briggs nu i-a zis nimic lui Sterling despre faptul că ea știuse încă de la început că ancheta tocmai lămurită nu are nicio legătură cu Maeștrii.

Sterling nu i-a zis nimic lui Briggs despre faptul că el sărise imediat ce tatăl ei îi indicase până la ce înălțime să o facă.

Michael și Lia n-au mai adus vorba despre schimbul de cuvinte grele.

Iar eu nu i-am zis lui Dean că noaptea trecută îl visasem pe tatăl lui, o visasem pe mama, visasem sângele de pe pereți, sângele de pe mâinile ei – și sângele de pe mâinile mele.

După ce avionul a decolat, Judd m-a condus spre partea din spate a acestuia. S-a așezat pe un scaun și mi-a făcut semn să iau loc și eu. L-am ascultat. Preț de câteva secunde, n-a spus nimic, ca și când am fi stat umăr lângă umăr pe veranda din fața casei din Quantico, savurându-ne cafeaua de dimineață și bucurându-ne de puțină liniște.

— Știi de ce am aprobat ancheta asta? a întrebat în cele din urmă.

I-am cântărit întrebarea în gând. Vrei să-i prindem pe Maeștri la fel de mult ca mine. Îi omorâseră fiica, dar deși cazul tocmai închis păruse să aibă legătură cu ei, intuiția îmi spunea că Judd – spre deosebire de director și de agentul Briggs – o urmărise pe Sterling cu foarte mare atenție, pe tot parcursul discuției.

Nu susținuse decizia lui Briggs. O susținuse pe a ei.

— A dispărut o fată, am spus, repetând cuvintele pe care ni le adresase agenta Sterling cu o zi în urmă. O fată pe care o cunoaște Michael.

— Michael era hotărât să se întoarcă aici.

Judd nu se îndoiește de asta – nicio secundă.

— Și atunci când unul dintre copiii mei e absorbit într-un asemenea vârtej emoțional, nu accept să fie singur.

M-a lăsat să mă gândesc la explicația lui câteva momente, apoi și-a băgat mâna în geantă și a scos un dosar.

— Ce-i asta? am întrebat când mi l-a dat.

— Un dosar pe care cineva s-a străduit din răspuțeri să-l îngroape, a răspuns. Azi-dimineață, când voi umblați aiurea în căutarea domnișoarei Delacroix, unul dintre contactele lui Ronnie a reușit să-l scoată la iveală.

Ronnie era o prescurtare a numelui Veronica – adică al agentei Veronica Sterling.

— Un deținut pe nume Robert Mills, a continuat, pre-

zentându-mi situația pe bucăți cât degetele îmi alunecau spre marginea dosarului. Condamnat pentru uciderea fostei lui soții. A fost omorât în închisoare la scurt timp după condamnare.

Bărbatul cu care a vorbit Redding. Mi-am încordat mâna pe marginea dosarului. Cel cu fosta soție al cărei trup n-a mai fost găsit. Care a fost răpită, exact ca mama.

Când am deschis dosarul, Judd m-a apucat de bărbie și mâinile lui înăsprite de vreme mi-au întors chipul spre el cu blândețe.

— Cassie, fata mea, nu te avânta de una singură într-un asemenea vârtej emoțional.

CAPITOLUL 17

Informațiile din dosar erau foarte sumare. Robert Mills fusese condamnat pentru uciderea fostei soții. Deși nu-i fusese găsit trupul, au fost descoperite suficiente probe materiale. ADN-ul lui fusese găsit la locul crimei, care a fost împrăștiat cu sângele fostei soții. Bărbatul avea un istoric de fapte violente. Mallory Mills trăia sub o identitate falsă în momentul crimei; Robert aflase unde se ascunde. Poliția dăduse peste trei gloanțe însângerate la fața locului și ADN-ul lui Mallory fusese găsit pe fiecare. În urma unor analize de laborator efectuate asupra unui pistol descoperit într-o pubelă din apropiere, se ajunsese la concluzia că fuseseră trase șase focuri, motiv pentru care poliția suspectase că celelalte trei rămăseseră înfipite în cadavrul victimei.

Pistolul era înregistrat pe numele fostului soț.

Ai zăcut pe podea, împușcată, însângerată, mai mult de cinci minute. Ai lăsat bălți de sânge – mai mult de 42% din totalul din trupul tău.

Alături, Dean studia pe telefon fotografiile de la locul crimei. Agentă Sterling probabil că își fixa propriile exemplare pe peretele de la subsolul casei, adăugând încă o piesă la puzzle. Eu alesesem alt loc în care să mă gândesc la cele citite în avion.

Cimitirul.

Priveam numele mamei, gravat pe piatra funerară: LORELAI HOBBS. Înainte de a îngropa cadavrul, știusem că rămășițele înmormântate aici nu sunt ale ei. Acum încercam să cuprind cu mintea faptul că poate erau ale lui Mallory Mills. Nu era prima dată când mă gândeam la viața pe care o suprimase mama pentru a și-o salva pe a ei. Dar acum nu mă mai gândeam doar la trupul îngropat la doi metri sub noi; mă gândeam la o femeie vie, cu suflu, păstrându-i chipul în minte în timp ce recapitulam probele cu care fostul ei soț fusese condamnat pentru omucidere.

Trei gloanțe lipsă. Mi-am imaginat că zac întinsă pe spate, cu gloanțe arzându-mi în abdomen, în piept, în

picior. Probabil că ți-ai pierdut cunoștința. Fără o intervenție medicală urgentă, ai fi murit.

— Dar Maeștrii te-au ales, am spus, atât de încet, încât abia mi-am auzit cuvintele. Așa cum au ales-o pe mama.

Dacă aveam dreptate, Mallory Mills nu murise din cauza gloanțelor. Maeștrii o împușcaseră, apoi o salvaseră. O răpiseră, înscenaseră întâmplarea în așa fel încât să fie învinuit soțul ei și, după ce Mallory se recuperase, o siliseră să se lupte până la moarte cu predecesora ei. O ținuseră captivă până-n ziua în care îmi răpiseră mama.

— Ce au în comun? a întrebat Dean în șoaptă.

— Mallory avea douăzeci și ceva de ani, am spus, revenind la datele certe ale anchetei. Mama avea douăzeci și opt când a dispărut. Amândouă erau tinere și sănătoase. Mallory avea părul negru. Mama era roșcată, am continuat, încercând să nu-mi amintesc zâmbetul ei molipsitor, să nu-mi amintesc cum dansa în zăpadă. Amândouă fuseseră abuzate.

Mama fugise de acasă la vârsta de șaisprezece ani, ca să scape de un tată chiar mai monstruos decât al lui Michael. Iar Mallory Mills? Nu degeaba trăia sub un pseudonim, nu degeaba reușise procurorul districtual să obțină condamnarea fostului ei soț fără să-i fie găsit cadavrul.

Alegeți femei care știu ce înseamnă violența din proprie experiență. Alegeți luptătoare. Supraviețuitoare. Apoi le siliți

să facă ceva de neconceput pentru a supraviețui.

Voiam să mă apropiu de Dean. Voiam să-i acopăr buzele cu ale mele, să uit de Mallory Mills și de numele mamei gravat pe piatra aceasta funerară, de tot ce citisem în dosarul acela.

Dar nu puteam.

— Când l-am vizitat pe tatăl tău, mi-a citat din Shakespeare. Furtuna. „Iadul e gol, iar diavolii s-au strâns aici.”

Dean îl cunoștea suficient de bine încât să citească printre rânduri.

— Ți-a spus că mama ta s-ar putea să nu fie o simplă captivă. Ți-a spus că s-ar putea să li se fi alăturat.

— Nu știm ce i-au făcut monștrii ăia, Dean. Nu știm ce a fost nevoită să devină pentru a supraviețui, am spus și un fior rece m-a cuprins deodată, deși încă simțeam

căldura trupului său. Știm însă că nu-i o victimă de rând. E Pythia. Doamna Justiție – așa i-a spus Nightshade. Judecătoare și juriu. Ca și cum ar face parte din societatea lor.

— Nu de bunăvoie.

Dean a rostit cuvintele pe care simțeam nevoia să le aud. Asta nu însemna că sunt adevărate.

— A ales s-o omoare pe femeia pe care am înmormântat-o.

Spunând acestea, parcă mi-aș fi smuls un plasture, laolaltă cu cinci sau șase straturi de piele.

— Mama ta a ales să trăiască.

Asta îmi repetam și eu de zece săptămâni. Petrecusem nenumărate nopți cu ochii în tavan, întrebându-mă: Aș fi procedat ca ea dacă aș fi fost silită să mă lupt pentru supraviețuire? Aș fi putut să omor altă femeie – pe precedentă Pythia, forțată să se lupte cu mine până la moarte – ca să mă salvez?

Așa cum mai făcusem de zeci de ori, am încercat să mă pun în pielea mamei, să-mi imaginez prin ce trecuse după ce fusese răpită.

— Mă trezesc într-un întuneric aproape deplin. Ar fi trebuit să mor, dar trăiesc.

Următorul ei gând probabil că se îndreptase spre mine, dar am sărit peste asta și am trecut la concluziile care probabil că-i vuseră în cap când înțelesese ce se întâmplase.

— M-au tăiat. M-au înjunghiat. M-au adus în pragul mor- ții. Apoi m-au tras înapoi.

Câte alte femei, pe lângă mama și Mallory Mills, trecuseră prin experiența aceasta? Câte Pythia existaseră?

Așteptați să se recupereze și apoi...

— Mă încuie într-o cameră. Nu sunt singură. O femeie se repede spre mine. Are un cuțit în mâini. Și văd un cuțit lângă mine, am spus, cu respirația întretăiată. Acum înțeleg de ce au fost atât de aproape să mă omoare, de ce m-au adus înapoi.

În urechile mele, vocea îmi și suna ca a mamei.

— Au vrut să privesc Moartea în față. Au vrut să văd cum e, ca să înțeleg, fără niciun dubiu, că nu sunt pregătită să mor.

Ridic cuțitul. Lupt și eu. Și înving.

— Maeștrii le urmăresc pe femeile astea, a spus Dean, smulgându-mă din tenebre, fără să se exprime așa cum făceam de obicei când dezvoltam profiluri – nici la

persoana întâi, nici la persoana a doua. Le pândesc. Știu prin ce au trecut, știu câtor provocări le-au supraviețuit.

Am făcut un pas în față, oprindu-mă chiar înainte să-mi lipsesc fața de pieptul lui.

— Au urmărit-o pe mama — săptămâni sau luni sau chiar ani întregi — , iar eu nu-mi amintesc nici numele tuturor orașelor în care am locuit. Aș fi singura martoră relevantă, dar nu-mi amintesc niciun detaliu util. Nu-mi amintesc niciun singur chip.

Încercasem. Încercasem ani întregi, dar ne mutaserăm atât de des... Și de fiecare dată, mama îmi spusese același lucru.

Acasă nu e un loc. Acasă constă în oamenii care te iubesc. La nesfârșit, orice-ar fi.

La nesfârșit, orice-ar fi.

La nesfârșit...

Și atunci mi-am amintit — nu eram singura persoană pe care mama promisese s-o iubească. Nu eram singura martoră. Nu știam ce-i făcuseră mamei și ce fel de persoană devenise. Dar cineva știa. Cineva care o cunoștea. Care o iubea.

La nesfârșit, orice-ar fi.

CAPITOLUL 18

Sora mea, Laurel, era mică pentru vârsta ei. Pediatriul estima că are în jur de patru ani – era sănătoasă, cu excepția unei deficiențe de vitamina D. Plecând de la aspectele acestea, de la paloarea pielii ei și de la puținele informații pe care reușisem să le obțin chiar de la Laurel, bănuiam că-și petrecuse majoritatea vieții în interior – poate chiar sub pământ.

Mă văzusem cu ea de două ori în ultimele zece săptămâni. Ne luase aproape douăzeci și patru de ore să organizăm întrevederea aceasta și, dacă ar fi fost după agenții Briggs și Sterling, ar fi fost ultima.

E prea periculos, Cassie. Pentru tine. Pentru Laurel. Avertismentul lui Sterling mi-a răsunat în urechi în timp ce-mi priveam sora mai mică, pe care abia o cunoșteam, stând în fața unor leagăne libere, privindu-le cu o intensitate care nu se împăca cu chipul ei de copilă.

Parcă ai vedea ceva care pentru noi, ceilalți, e invizibil, m-am gândit. O amintire. O stafie.

Laurel vorbea rareori. Nu alerga. Nu se juca. O parte din mine sperase că voi găsi o fetiță obișnuită cu ocazia acestei vizite. Dar stătea încremenită, la o distanță de trei metri și câțiva ani-lumină de mine, nemișcată și nefiresc de tăcută, exact ca în ziua în care o găsisem așezată în mijlocul unei camere improșcate cu sânge.

Ești tânără, Laurel. Ești rezistentă. Ești protejată. Voiam să cred că-i va fi bine în timp, dar sora mea vitregă se născuse și crescuse cu scopul de a ocupa un loc la masa Maeștrilor. Habar n-aveam dacă va fi bine vreodată.

Pe parcursul săptămânilor petrecute în grija FBI-ului, nimeni nu reușise să obțină de la ea vreo informație care să ajute investigația. Nu știa unde fusese ținută captivă. Nu putea – sau nu voia – să-i descrie pe Maeștri.

— În baza gradului de deteriorare al aceluia carusel, estimez că locul acesta de joacă a fost construit între 1983 și 1985.

Sloane a venit lângă mine. Agentă Sterling era cea care propusese să mai luăm un Înzestrat cu noi. O

alesesem pe Sloane pentru că era cea mai copilăroasă dintre noi — și cea mai puțin capabilă să înțeleagă ce răni adânci suferise psihicul lui Laurel.

Mi-a strâns mâna încurajator.

— În cadrul sportului estonian numit kiiking, participan-ții se dau într-un leagăn uriaș și încearcă să-l rotească cu trei sute șaiszeci de grade.

Aveam două opțiuni: puteam să stau aici și să ascult toate informațiile legate de locurile de joacă pentru copii pe care și le amintea Sloane, în încercarea de a mă liniști, ori să vorbesc cu sora mea.

Ca și când mi-ar fi auzit gândurile, Laurel s-a întors, luându-și privirea de la leagăne și îndreptând-o spre mine. M-am apropiat de ea, moment în care și-a mutat din nou atenția asupra leagănelor. M-am ghemuit lângă Laurel, lăsându-i răgaz să se obișnuiască cu prezența mea. Sloane a venit și s-a așezat pe unul dintre leagăne.

— Asta e prietena mea Sloane, i-am spus lui Laurel. A vrut să te cunoască.

Niciun răspuns.

— Există două sute optzeci și cinci de specii diferite de veveriță, a anunțat Sloane drept salut. Fără să iau în calcul toate speciile asemănătoare veverițelor care au existat în vremuri preistorice.

Spre surprinderea mea, Laurel și-a înclinat capul într-o parte și i-a zâmbit.

— Numere, a spus limpede. Îmi plac numerele.

Sloane i-a zâmbit prietenos.

— Numerele au sens, chiar și atunci când nimic altceva nu are noimă.

Am urmărit-o atent pe Laurel, care a făcut un pas timid spre Sloane. Numerele te liniștesc, m-am gândit, încercând să privesc lumea prin ochii surioarei mele. Sunt familiare. Pentru bărbații care te-au adus pe lume, numerele sunt imuabile. Reprezintă un ordin superior. O lege mai înaltă.

— Îți plac leagănele? a întrebat-o Sloane. Se află pe locul doi în ordinea mijloacelor mele preferate de utilizare a forței centripete.

Când a început să se legene ușor înainte și-napoi, Laurel s-a încruntat.

— Nu așa! i-a spus sora mea cu hotărâre.

Sloane s-a oprit și Laurel s-a apropiat de ea. S-a întins, plimbându-și degetele mici peste verigile lanțurilor

de susținere ale leagănului.

— Așa, i-a spus lui Sloane, apăsându-și încheietura de lanțul metalic.

Prietena mea s-a ridicat și i-a imitat mișcarea.

— Așa?

Laurel a ridicat scaunul și a înfășurat cu grijă lanțul în jurul încheieturii ei.

— La amândouă mâinile, a instruit-o.

În timp ce sora mea de patru ani se chinuia să înfășoare lanțul liber în jurul celeilalte încheieturi a lui Sloane, creierul meu a priceput în sfârșit ce face.

Lanțuri în jurul încheieturilor. Cătușe.

Mă întrebam ce vede Laurel când se uită la leagăne și tocmai aflasem răspunsul.

— Brățări, a spus ea, mai veselă decât o văzusem vreodată. Ca ale lui mami.

Dacă n-aș fi stat deja ghemuită pe podea, cuvintele m-ar fi îngenucheat.

— Mami poartă brățări? am întrebat-o, încercând să păstrez un ton calm și stăpânit.

— Uneori, a răspuns Laurel. Face parte din joc.

— Ce joc?

Mi se uscaseră gura, dar nu-mi permiteam să mă opresc din vorbit. Era prima dată când Laurel îmi dădea indicii cu privire la viața pe care fusese silită să o trăiască, cu privire la mama noastră.

— Jocul, a repetat Laurel, clătinând din cap, ca și când aș fi pus o întrebare puerilă. Nu jocul de-a tăcutul. Nu jocul de-a v-ați ascunselea. Jocul.

A urmat o clipă de tăcere. Una destrămată de Sloane.

— Jocurile au reguli, a observat.

Laurel a încuviințat din cap.

— Știu regulile, a șoptit. Știu toate regulile.

— Poți să i le spui lui Sloane, Laurel? am întrebat. Vrea să le învețe.

Sora mea s-a uitat la încheieturile ei, înfășurate în continuare cu lanțuri.

— Nu Laurel, a spus fetița cu severitate. Laurel nu ia parte la joc.

Mă cheamă Nouă. Ăsta era unul dintre primele lucruri pe care mi le spusese sora mea. La vremea respectivă, cuvintele îmi stârniseră fiori pe șira spinării, pentru că grupul pe care-l căutam avea nouă membri. Șapte Maeștri. Pythia. Și copilul Pythiei și al Maeștrilor, al nouălea membru al micului lor cerc sadic.

Nouă.

— Laurel nu ia parte la joc, am repetat. Ci Nouă. Degetele micuțe i s-au strâns pe lanțul leagănului.

— Mami știe! a spus cu înflăcărare.

— Ce știe? am întrebat, cu inima zvâcnindu-mi în gât. Ce știe mami?

— Totul.

Pe chipul surorii mele vitrege a apărut ceva nefiresc. În mod straniu, expresia i-a devenit lipsită de orice emoție. Nu arăta ca un copil.

Nu Laurel, mi-au răsunat din nou în minte cuvintele ei. Laurel nu ia parte la joc.

Nu puteam să-i fac una ca asta. Indiferent ce experiențe retrăia, indiferent ce jocuri înscena, nu puteam să-mi trimit surioara înapoi în locul acela mintal.

— Când eram mică, am spus încet, eu și mami aveam un joc. Un joc de-a ghicitul, am adăugat și pieptul mi s-a încheștat sub amenințarea avalanșei amintirilor de-o viață. Ne uitam la oameni și ghiceam. Ce fel de oameni sunt, ce le place, ce vor.

Comportament. Personalitate. Mediu. Mama mă învățase bine. După celelalte jocuri pomenite de sora mea – jocul de-a tăcutul, jocul de-a v-ați ascunselea –, bănuiam că mama o învățase câteva tehnici de supraviețuire și pe ea. Ceea ce nu știam sigur era dacă jocul la care participa „Nouă” era altă invenție a mamei, menită să ascundă de Laurel situația oribilă în care se aflau – și lanțurile – sau dacă nu cumva era un „joc” conceput de Maeștri.

Laurel și-a întins mânuța și mi-a atins obrazul.

— Ești frumoasă, mi-a spus. Ca mami.

M-a privit – a privit înăuntrul meu – cu o intensitate tulburătoare.

— E frumos și sângele tău?

Întrebarea mi-a înghețat aerul în plămâni.

— Vreau să văd, a spus Laurel.

Degetele ei mici mi-au apăsat obrazul tot mai tare.

— Sângele îi aparține Pythiei. Sângele îi aparține lui Nouă.

— Uite!

Sloane și-a eliberat mâinile din lanțuri. I-a arătat încheieturile ei.

— Gata cu brățările!

A urmat o clipă de tăcere.

— Gata cu jocul, a șoptit Laurel.

Și-a lăsat mâna în lături. S-a uitat la mine cu o expresie plină de speranță, copilăroasă, cu totul diferită de cea care-i apăruse pe chip cu un moment în urmă.

— Am făcut bine? a întrebat.

Foarte bine, Cassie! Am auzit-o pe mama adresându-mi cuvintele și am văzut-o zâmbindu-mi larg, ca atunci când ghiceam corect personalitățile membrilor din familiile lângă care ne așezam în restaurante.

Sloane a încercat să umple tăcerea.

— Există șapte minuni ale lumii, șapte pitici, șapte păcate de moarte și șapte tipuri diferite de gemeni.

— Șapte! a exclamat Laurel, înclinându-și capul într-o parte. Îl știu pe șapte.

A fredonat încet ceva: o serie de note, cărora le-a variat ritmul și înălțimea.

— Țsta-i șapte, i-a spus lui Sloane.

Colega mea a fredonat cântecul după exemplul ei.

— Șapte note, a confirmat Sloane. Șase dintre ele apar o singură dată.

— Am făcut bine? m-a întrebat Laurel din nou.

Mi s-a strâns inima și am luat-o în brațe. Ești a mea. Sora mea. Răspunderea mea. Indiferent ce ți-au făcut — ești a mea.

— Știi numărul șapte, am șoptit. Ai făcut foarte bine!

Mi s-a tăiat vocea.

— Dar, Laurel? Nu mai e nevoie să iei parte la jocul ăsta. Niciodată! Nu e nevoie să fii Nouă. Poți să fii doar Laurel, veșnic.

N-a răspuns. A privit fix pe deasupra umărului meu drept. M-am întors și am zărit un băiețel care o învârtea pe sora lui în carusel.

— Roata se învârte mereu, a șoptit Laurel, încremenind. De jur-împrejur, iar și iar...

TU

În curând.

În curând.

În curând.

Maeștrii vin, Maeștrii pleacă, dar Pythia trăiește în cameră.

CAPITOLUL 19

Conversația mea cu Laurel îmi spusese două lucruri. În primul rând, indiferent ce influență ar fi avut mama asupra Maeștrilor, rămânea captiva lor. „Brățările” ei erau o dovadă concludentă. Și în al doilea rând...

— Sângele îi aparține Pythiei, am zis, repetând cu voce tare cuvintele surorii mele. Sângele îi aparține lui Nouă.

— Cioc-cioc!

Lia avea obiceiul să spună asta în loc să bată propriu-zis la ușă. Nici n-a așteptat să-i răspund înainte să intre alene în camera mea și a lui Sloane.

— O pasăre mică mi-a spus că probabilitatea e de 72,3% să ai nevoie de o îmbrățișare, a spus Lia, cercetându-mi fața atent. Nu mă ocup cu așa ceva.

— Sunt bine.

— Minciună, a răspuns Lia imediat. Vrei să mai încerci o dată?

Mai aveam puțin și îi spuneam că după spectacolul din casa familiei lui Michael, probabil că nici ea nu era bine, dar am avut atâta minte încât să-mi dau seama că o asemenea observație nu mi-ar fi adus nimic bun.

— Nu te ocupi cu îmbrățișările, am spus. Dar care-i poziția ta oficială în privința înghețatei?

Eu și Lia am ajuns pe acoperiș, ținând între noi o cutie de înghețată cu ciocolată albă și zmeură.

— Vrei să-ți spun că mama ta a rămas femeia pe care ți-o amintești? a întrebat ea, rezemându-se de tocul ferestrei din spatele nostru.

Dacă aș fi rugat-o, ar fi rostit afirmația respectivă într-un mod absolut convingător.

— Nightshade ne-a spus cu săptămâni în urmă că Pythia îi conduce pe Maeștri în numele copilului ei.

Cuvintele mi-au lăsat un gust amar în gură.

— Dar Laurel a spus că-i leagă încheieturile.

În parte regentă, în parte captivă. Neputincioasă și puternică. Cât timp ar fi putut să îndure cineva o asemenea dihotomie înainte de a face ceva — orice — pentru a-și recăpăta autonomia și puterea de control?

— Surioara mea le spune cătușelor brățări, am remarcat, privind drept înainte și încordându-mi degetele pe lingura din mâini. Are impresia că totul e un joc. Jocul. Am tăcut.

— Ei bine, încă nu m-am plictisit, a spus Lia, gesticulând imperios cu lingura și îndemnându-mă să vorbesc mai departe.

Așa am făcut.

— În trupul lui Laurel parcă ar exista două persoane diferite, am încheiat după câteva minute. O fetiță și... încă cineva.

Încă ceva.

— Mi-a apăsat obrazul cu degetele atât de tare, încât m-a durut. A spus că vrea să-mi vadă sângele. Apoi, când Sloane și-a eliberat încheieturile din lanțurile leagănului, parcă ar fi apăsât pe un buton. Laurel a redevenit o copilă. M-a întrebat...

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

— M-a întrebat dacă a făcut bine, ca și când...

— Ca și când ar fi trebuit să devină absolut sinistră și aproape psihotică la comandă? a propus Lia. Poate chiar așa a trebuit.

Lia crescuse într-un cult. Îmi spusese la un moment dat că cineva îi făcea cadouri când era cuminte. Alături de mine, și-a dezlegat părul strâns în coadă și l-a lăsat să i se reverse liber pe spate, întinzându-și picioarele în față, spre marginea acoperișului. O schimbare a înfățișării, o schimbare a posturii. Am recunoscut metoda ei de a se debarasa de emoții nedorite.

— Odată ca niciodată..., a spus liniștit, cu seninătate, a fost o fată pe nume Sadie. Trebuia să învețe anumite replici. Să joace un rol. Și cu cât îl interpreta mai bine...

Mi-a zâmbit crispată.

— Ei bine, asta-i o poveste pentru altă ocazie.

Lia evita să dezvăluie aspecte ale trecutului ei și, când o făcea, nu puteam ști dacă spune sau nu adevărul. Dar adunasem fragmente de informație de ici, de colo — cum ar fi faptul că numele ei adevărat este Sadie.

Să învețe replici, să joace un rol. M-am întrebat ce altceva mai au în comun Sadie și Nouă. Știam că nu e o idee bună să-i fac profilul Liei, dar am făcut-o oricum.

— Indiferent ce s-ar fi întâmplat atunci, am spus încet, nu ți s-a întâmplat ție.

În ochi i-a apărut un licăr de emoție, ca și când aș fi

surprins apa întunecată din fundul unei fântâni adânci de un kilometru.

— Așa îi spunea lui Sadie mama ei. Prefă-te că nu ești tu, a spus Lia, cu un zâmbet tăios și fulgurant. Sadie știa să se prefacă. A jucat rolul. Eu sunt cea care a învățat să conducă jocul.

Pentru Lia, renunțarea la vechea ei identitate reprezentase o cale de a-și recăpăta puterea. „Jocul” ei — indiferent ce ar fi presupus — probabil că semăna prea puțin cu situația exactă în care se afla mama acum, pe care Laurel fusese învățată s-o considere normală. Dar existau suficiente asemănări încât să-mi pun întrebarea dacă mama o încurajase pe sora

mea mai mică să tragă o linie de delimitare între „Laurel” și „Nouă”.

— Și mama lui Sadie? am întrebat-o pe Lia.

Mama ta, am completat în gând.

— A ascultat de propriul sfat? A creat o parte a ființei sale pe care nimic și nimeni să n-o poată atinge?

Lia trebuie să fi înțeles, la un anumit nivel, că n-o întrebam doar despre mama ei. O întrebam și despre a mea. Femeia care mă crescuse era Pythia? Sau acesta era doar un rol pe care-l juca? Își separase o parte din ființă și o îngropase adânc? Dacă aș fi găsit-o, aș mai fi avut ce să salvez din ea?

— Tu ești profilerul, mi-a spus Lia liniștită. Tu să-mi...

A tăcut înainte să-și termine fraza. I-am urmărit privirea spre poteca care ducea la casa noastră — și spre fata care o străbătea așa cum vedeta unei prezentări de modă ar traversa podiumul.

— Celine Delacroix.

Tonul Liei a fost doar ușor mai puțin îngrijorător decât zâmbetul mic și strâmb care i-a apărut pe față când s-a ridicat.

— Cred că ne așteaptă un spectacol pe cînste.

CAPITOLUL 20

Eu și Lia am coborât la parter tocmai în clipa în care Celine își explica apariția lui Michael.

— Nu pot și eu să-mi vizitez cel mai bun prieten din copilărie de ziua lui?

Sloane stătea chiar în spatele lui, cu o expresie protectoare și încăpățânată pe chip. M-am întrebat pe cine vrea să protejeze, pe Michael – sau pe Lia.

— Ne-ai urmărit.

Michael nu părea întru totul surprins.

— V-am urmărit..., a repetat Celine. Am mituit niște oameni să nu vă scape din ochi... Tot aia-i.

Fără nicio clipă de ezitare, s-a întors spre Sloane.

— Trebuie să fii una dintre prietenele lui Michael. Eu sunt Celine.

— Ți-ai înscenat propria răpire.

În lumea lui Sloane, asta servea drept salut.

— Din câte înțeleg, un asemenea comportament este deosebit de anormal.

Celine a ridicat din umeri.

— Am falsificat cumva vreo cerere de răscumpărare? Am sunat cumva la poliție ca să le dau vreun pont fals?

— Vrei să spui că n-ai făcut nimic ilegal.

Dean a intrat în cameră și a intervenit în conversație înainte să apuce Lia.

— Spun că dacă cineva vrea să-și distrugă propriul atelier de creație și apoi să petreacă o săptămână la una dintre casele ei de vacanță, nu e vina ei dacă altcineva presupune că a avut loc o crimă.

— Iar eu spun, a contrat Sloane, spun...

A tăcut deodată, nereușind să găsească o replică potrivită.

— Spun că măgarii miniaturali trăiesc, în mod obișnuit, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani!

Celine a zâmbit larg, cu o expresie mai puțin studiată decât toate pe care i le văzusem până atunci.

— Îmi place de ea, i-a spus hotărât lui Michael. Spune ce gândește. Ne-ar prinde bine mai multe persoane

de tipul ei în cercul nostru social, nu crezi?

În cercul tău social, am corectat-o în tăcere. Nu e și al lui Michael. Nu mai e.

— În numele principiului de a spune ce gândim, a intervenit Lia, dacă chiar ai venit aici ca să sărbătorim ziua lui Michael, atunci poate că ar fi momentul să începem petrecerea.

Michael s-a dovedit suficient de înțelept încât să pară alarmat.

— Mă gândesc că ar fi numai bine să începem cu un joc, a continuat Lia.

— Un joc? a repetat Celine, ridicând dintr-o sprânceană. Ce fel de joc?

Lia s-a uitat la Michael și i-a adresat un zâmbet diavolesc.

— Ce ziceți de Niciodată n-am?

Nu știam exact ce se gândise Michael să facă de ziua lui, dar bănuiam că nu-și propusese s-o petreacă lângă marginea piscinei, avându-le de o parte pe Lia și pe Celine de cealaltă.

— Regulile sunt simple, a spus Lia, coborându-și degetele de la picioare în apă.

Chiar și încălzită, probabil că era destul de rece.

— Toți începem cu zece degete ridicate. De fiecare dată când cineva pomeneste ceva ce ați făcut în trecut, coborâți câte un deget.

Ne-a lăsat să ne gândim câteva clipe, apoi a dat startul în mod exploziv.

— Niciodată n-am fost răpită, amenințată sau împușcată de un AN.

Am înțeles subtextul: indiferent ce ar fi existat în trecut între Celine și Michael, Lia îi sugera celeilalte fete că în prezent nu-l mai cunoștea deloc.

Am coborât un deget. La fel au făcut și Dean și Michael.

Celine a rămas uimitor de impasibilă.

— Niciodată n-am folosit cuvântul AN de parcă ar fi perfect normal ca o adolescentă să spună așa ceva, a zis ea.

Eu, Dean, Michael și Lia am coborât cu toții câte un deget. Lia și-a dres glasul ca să-i atragă atenția lui Sloane.

— Eu nu spun nimic de parcă ar fi perfect normal, ne-a lămurit ea. În 98% din situații, nu sunt normală deloc, a adăugat, tăcând apoi o clipă. Niciodată n-am știut primele o sută de cifre din numărul pi.

Michael a gemut exasperat. Toți jucătorii, în afară de Sloane, au coborât câte un deget. Îmi rămăseseră doar șapte și nu jucaserăm decât trei runde.

— E rândul tău, mi-a spus Celine. Zi una bună.

M-am uitat la Lia.

— Niciodată n-am trăit într-o baie de la Muzeul Metropolitan de Artă.

Lia a rânjit și și-a coborât încet degetul mijlociu al mâinii stângi.

— Pe bune? a întrebat Celine.

— Pe bune, a confirmat Lia, întâlnindu-i privirea cu scânteii periculoase în ochi.

Probabil că Dean a intuit că privirea respectivă nu prevestește nimic bun – pentru Celine, pentru Michael, pentru Lia

însăși –, pentru că în momentul acela a decis să se arunce în joc.

— Niciodată, a spus tărăgănat, nu m-am sărutat cu Michael Townsend.

— Ai răbdare, amice, o să vină și ziua aia! i-a spus Michael, făcându-i cu ochiul. Dacă ești foarte, foarte cuminte.

M-am holbat la Dean și am coborât un deget. Cum poți să spui așa ceva? m-am întrebat, dar când Lia a coborât un deget, am înțeles exact de ce alesese afirmația respectivă.

Celine nu s-a clintit.

— Niciodată, a spus Michael după o clipă, n-am presupus în pripă că persoana la care țin în mod special e îndrăgostită de o fată pe care nici n-o cunosc.

Lia a coborât un deget și le-a rearanjat pe cele de la mâna stângă în așa fel încât să-i rămână în picioare doar degetul mijlociu.

— Niciodată n-am folosit expresia persoană la care țin în mod special, a contrat.

— Practic, i-a atras atenția Sloane, tocmai ai făcut-o. Celine a pufnit.

— Niciodată nu mi-au plăcut în mod special blondele.

Apoi, cu ochii la Sloane, i-a adresat statisticienei noastre un zâmbet fermecător și a coborât chiar ea un deget – cu alte cuvinte, chiar îi plăceau blondele.

Nu te-ai sărutat niciodată cu Michael, am înțeles deodată, pentru că ai alte preferințe.

— Niciodată nu mi-am dorit să am un măgar

miniatural, a propus Sloane, fără să priceapă câtuși de puțin că Celine flirtează cu ea.

Îmi venise din nou rândul.

— Niciodată nu mi-am înscenat dispariția din cauza unor cuvinte pe care mi le-a adresat Thatcher Townsend.

Tatăl lui Michael negase că s-ar fi culcat cu Celine, că ar fi vizitat-o în ziua în care dispăruse, că ar fi amenințat-o. Dar după cum observase Lia, negarea lui ar fi părut sinceră chiar și dacă ar fi spus adevărul despre numai una dintre cele trei aspecte.

Poate că nu s-a culcat cu tine, dar te-a vizitat. Poate că te-a amenințat din altă cauză.

Celine – impulsivă, îndrăzneată și neînfricată – a coborât un deget.

— Niciodată n-am fost amenințat din cauza unei afaceri de-ale tatălui meu, a spus Dean, încercând și el o aruncare la țintă, dar ratând-o.

Celine s-a întors spre Michael.

— Încep să mă plictisesc, i-a spus.

Indiferent ce i-ar fi spus Thatcher Townsend, era clar că nu avea chef să ne împărtășească.

Au urmat câteva clipe de tăcere, pe care le-a acoperit Lia.

— Niciodată nu am îngăduit cuiva să mă rupă în bătaie.

Ideea aceasta a întors atenția lui Michael de la Celine la ea.

— M-ai prins! a spus, arătându-și buza umflată. Ești foarte perspicace.

În loc să răspundă, Lia și-a coborât mâna stângă. Mi-a luat o clipă să pricep că, făcând astfel, își coborâse și degetul mijlociu. Am înțeles uluită că asta era calea pe care se hotărâse Lia să-i mărturisească lui Michael că și ea se regăsise cândva exact în aceeași situație.

A urmat încă o tăcere lungă, apoi:

— Niciodată nu s-a întâmplat ca tatăl meu să mă recunoască în mod public drept copilul lui, a spus deodată Celine, cu vocea răgușită, ca și când schimbul dintre Michael și Lia ar fi avut semnificații și pentru ea.

Sloane s-a holbat la musafira noastră. Din moment ce tata mă primise în familia lui, am coborât un deget. La fel și Dean. La fel și Michael. La fel și Lia.

Dar Sloane a rămas cu degetele ridicate.

— Și tu ești un copil nelegitim? a întrebat-o pe Celine, fără nicio notă critică în voce, fără nicio înțelegere

a faptului că nu e politicos să pui asemenea întrebări.

Michael s-a întors spre Celine, căutând răspunsuri pe chipul ei.

— CeCe?

Dacă era nelegitimă, era clar că Michael nu știuse. Mi-am amintit emoțiile pe care le citise pe fața tatălui său după dispariția ei. Furios. Indignat. Insultat personal.

Înfometat.

Un bărbat ca Thatcher Townsend era înfometat după lucrurile pe care nu le putea obține. După lucruri care-i fuseseră refuzate. După lucruri care, de drept, ar fi trebuit să-ți aparțină.

Brusc, am văzut întreaga situație dintr-o perspectivă diferită – motivul pentru care ar fi vizitat-o Thatcher pe Celine, motivul pentru care ar fi avut Celine o asemenea reacție, pentru care-l urmărise pe Michael pe drumul de întoarcere spre Quantico, pentru care Thatcher Townsend se implicase în anchetă încă de la început.

Are temperamentul coleric al tatălui ei, m-am gândit și, în mintea mea, afirmația lui Elise Delacroix a căpătat un sens cu totul nou. Nu al lui Remy Delacroix. Al tatălui ei. Al tatălui lui Michael.

Acesta și-a ferit ochii de secretele pe care le-a descoperit pe chipul lui Celine.

— Ca rege sărbătorit, e dreptul meu să impun un tărașoi sălbatic de proporțiile celui din Regele tuturor sălbăticiunilor⁶. Și întâmplător, a continuat, mascându-și emoțiile cum numai un cititor de emoții poate s-o facă, ca beneficiar al unui fond fiduciar vărsat recent, am câteva idei.

⁶ Where the Wild Things Are, carte scrisă și ilustrată de Maurice Sendak, ulterior ecranizată și apărută în România în traducerea Roxanei Jeler, la editura Arthur, în 2019 (n.t.).

CAPITOLUL 21

Petrecerea închipuită de Michael a constatat în vizitarea unui parc de distracții închiriat pe toată durata serii pentru divertismentul nostru și doar al nostru.

— Oare vreau să știu cât a costat? a întrebat Dean.

— Mă îndoiesc, a răspuns Michael. Oare vreau să știu de ce ai fobia asta față de ideea de a-ți introduce culori în garderobă? Răspunsul este aproape sigur nu!

Când îl întâlneam prima dată pe Michael, îmi fusese greu să-i fac profilul. Dar acum îl înțelegem. Citirea emoțiilor n-a fost niciodată singurul tău mecanism de supraviețuire. Se obișnuise să se apere de sentimente, să transforme totul într-o glumă, să ignore revelațiile care-i zdruncinau până în temelii viziunea asupra lumii.

După o scurtă privire aruncată lui Celine, am înțeles că amândoi au trăsătura aceasta. Colțurile buzelor ei s-au ridicat într-un zâmbet mic.

— Nu-i rău, i-a spus lui Michael, admirând luminile de la Roata Mare din depărtare.

— Ce pot să spun? a venit răspunsul lui. Toată familia mea are gusturi bune.

Subtextul cuvintelor a fost asurzitor. Sloane s-a încruntat.

— Numărul papilelor gustative se poate moșteni, dar din câte știu, acestea nu afectează preferințele estetice sau formele de divertisment predilecte.

Celine nu a ratat ocazia.

— O intelectuală, a declarat solemn. Toată stima! Sloane a tăcut câteva secunde.

— Majoritatea oamenilor au altă reacție.

M-a durut inima când am auzit tonul sec pe care a spus-o. Cu o manieră neobișnuit de blândă, Celine a luat-o de braț.

— Ce-ai zice să încerci să câștigi un peștișor auriu pentru mine?

A fost clar că Sloane n-are idee cum să răspundă, așa că a ales linia de minimă rezistență.

— Peștișorii aurii nu au nici stomac, nici pleoape. Și, în medie, durata lor de atenție în repaus este, de fapt, de

unu- virgulă-zero-nouă ori mai mare decât a oamenilor.

Celine a pornit cu ea spre jocurile de bâlci și am dat să le urmez, dar Michael m-a oprit.

— N-o să pățească nimic, mi-a spus. Celine e...

A tăcut și și-a schimbat ideea.

— Am încredere în ea.

— E frumos să ai pe cineva în care să-ți poți pune încrederea.

Tonul Liei nu a fost tăios, dar asta nu însemna nimic. Era în stare să învelească în zahăr până și lamele de bărbierit.

— Nu ți-am cerut niciodată să-ți pui încrederea în mine, i-a întors-o Michael. Nici eu n-am încredere în mine.

— Poate că ideea mea e că tu poți să ai încredere în mine.

Lia a început să se joace cu vârfurile părului ei de abanos, făcându-și afirmația să pară o glumă.

— Sau poate că încerc să-ți spun că nu poți, sub nicio formă, să ai încredere că nu mă voi răzbuna pe tine în moduri inventive și din ce în ce mai absurde.

Cu această declarație cam îngrijorătoare, l-a luat de braț pe Dean, așa cum Celine o luase pe Sloane.

— Deanuleț, observ că mă așteaptă un montages russes. Ce zici?

Rareori se întâmpla ca Lia să-i ceară ceva. Dean nu putea s-o refuze tocmai acum. Când s-au separat de grup, mi-am stăpânit imboldul de a-i urma.

— Și atunci, a murmurat Michael, au rămas doi.

În cele din urmă, am intrat în labirintul de oglinzi.

— Te străduiești din răputeri să nu-mi faci profilul, a observat Michael în timp ce înaintam pe cărările întortocheate.

— Ce m-a dat de gol? l-am întrebat.

Mi-a lovit încet tâmpla cu două degete și mi-a indicat bărbia ușor aplecată. Am trecut pe lângă o serie de oglinzi curbate care ne-au distorsionat trupurile — le întindeau, le comprimau și le amestecau culorile între ele.

— Dă-mi voie să te scutesc de efort, Colorado. Sunt o persoană care-și dorește ce nu poate să obțină, pentru ca astfel să-și dovedească faptul că nu merită ce-și dorește. Și, în ciuda abilităților mele, am tendința ciudată de a nu observa adevărurile evidente care-mi apar înaintea ochilor.

Am citit printre rânduri.

— Nici nu bănuiai. Situația lui Celine. Identitatea adevăratului ei tată.

— Și totuși, în clipa în care mi-a dat un indiciu, toate s-au legat, a continuat Michael, încercând apoi să spună cu voce tare cuvintele pe care le evitase: Am o soră.

Mi-am surprins chipul răsfrânt în altă oglindă. În imaginea distorsionată, fața îmi era mai rotundă, iar trupul, mai mic. M-am gândit la Laurel, mi-am amintit cum privise leagănele îndelung. Și eu am o soră.

— Buzele arcuite în jos, gâtul încordat, privirea tulbure care urmărește altceva decât scena de aici și acum, a spus Michael, tăcând apoi o clipă. Azi te-ai dus s-o vizitezi pe sora ta și nimic din drama asta cu copii și tătici a familiei Townsend nu te poate ajuta să uiți întrevederea voastră.

Am ajuns la sfârșitul labirintului de oglinzi și am ieșit din nou pe promenadă. M-am abținut să-i răspund când am văzut că ne așteaptă Celine. Ținea în mâini un bol pentru pești.

— Sloane a câștigat un peștișor auriu pentru tine, a observat Michael.

— Sloane a câștigat peștișori aurii pentru toți, l-a corectat ea. Fata e superbună la jocurile de bălci. Zice că „și-a făcut calculele”.

Mi-am făcut și eu calculele și am hotărât că Michael trebuie să vorbească cu Celine, fie că vrea, fie că nu. Iar eu trebuia să mă depărtez de oglinzi, de amintiri și de gândul care mi-a venit deodată, că rămăseseră mai puțin de treizeci și șase de ore până la următoarea dată Fibonacci.

Am găsit-o pe Sloane așezată în apropiere de Roata Mare, înconjurată de boluri de sticlă cu peștișori aurii. Am luat loc lângă ea. Muzica răspândită de roată în timp ce se învârtea acoperea orice ar fi discutat Michael și Celine.

Roata se învârte, mi-a șoptit o voce mică din memorie, de jur-împrejur, iar și iar...

Lângă mine, Sloane fredona. Inițial, mi s-a părut că fredonează muzica de la Roata Mare, dar apoi mi-am dat seama că repetă aceleași șapte note.

Cântecul lui Laurel.

Mi s-a zbârlit pielea de pe brațe.

— Sloane...

Voiam s-o rog să înceteze, dar ceva din expresia de pe chipul ei m-a îndemnat să mă opresc.

— Șapte note, dintre care șase apar o singură dată, a spus și a ridicat privirea spre Roata Mare, privind cum se învâрте. Mi bemol, mi bemol, mi, la bemol, fa diez, la, si bemol.

A tăcut o clipă.

— Dacă nu e un cântec? Dacă e un cod?

CAPITOLUL 22

Șapte. Îl știu pe șapte. Cuvintele lui Laurel mi se repetau neîncetat în minte când am intrat pe aleea casei și am observat mașinile parcate – la plural. Luminile erau aprinse, nu doar în bucătărie, ci în toate camerele de la parter.

S-a întâmplat ceva.

Am ieșit din mașină înainte chiar ca Michael s-o fi oprit cu totul. În drum spre intrarea din față, am trecut pe lângă trei agenți. Vance. Starmans. Mi-a luat o clipă să-l recunosc pe al treilea – unul dintre cei doi agenți care o supravegheau pe Laurel.

Nu!

Am dat buzna pe ușa din față și l-am găsit pe Briggs stând de vorbă cu un alt agent. Din spate, n-am putut vedea fața celuilalt bărbat și mi-am spus că reacția mea e exagerată. Mi-am spus că nu-l recunosc.

Mi-am spus că Laurel n-a pățit nimic.

Apoi bărbatul s-a întors. Nu. Nu, nu, nu...!

— Cassie.

Agentul Briggs m-a văzut și s-a apropiat, trecând pe lângă celălalt bărbat. Agentul Morris, m-a lămurit creierul meu. Agenții Morris și Sides. Doi agenți însărcinați cu protejarea surorii mele.

E prea periculos, Cassie, îmi spusese Sterling când îmi explicase că recenta întrevedere între surori trebuie să rămână ultima. Pentru tine. Pentru Laurel.

— Unde e? am întrebat, cu o intensitate în glas care mi-a zdruncinat tot trupul.

La un anumit nivel, am simțit că Briggs îmi așezase o mână pe umăr. La un anumit nivel, am simțit că mă conduce în altă cameră.

— Ambii agenți din echipa de protecție a lui Laurel sunt aici, am spus cu maxilarul încleștat. Ar fi trebuit să stea ascunși. Alături de ea.

Privirea mi-a zburat în stânga și-n dreapta lui Briggs, ca și când ar fi putut s-o găsească pe Laurel. Ca și când, dacă m-aș fi uitat suficient de atent, aș fi zărit-o.

— Cassie. Cassandra!

Briggs și-a încordat ușor mâna pe umărul meu. Abia am simțit-o. Nici nu mi-am dat seama că mă zbat, încercând înnebunită să-l îndepărtez de mine, până când brațele lui mi-au înconjurat trupul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Vocea îmi părea străină. Parcă nu ieșise din gâtul meu.

— Unde-i Laurel?

— Am pierdut-o, Cassie.

Briggs era cel care mă recrutase în program. Dintre toți adulții din viața noastră, el era cel mai tenace, cel mai dârț și cel mai dispus să profite de autoritatea lui.

— Ați pierdut-o, adică n-o mai găsiți? am întrebat, încremenind deodată. Sau ați pierdut-o în sensul că a murit?

Briggs și-a relaxat strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul.

— N-o găsim. Am primit un telefon de la echipa ei de protecție în urmă cu câteva ore. Am emis o alertă AMBER⁷, am blocat toate drumurile de ieșire din oraș, dar...

Dar fără rost. N-ați găsit-o.

— Au răpit-o, m-am silit să spun. I-am promis că n-o să mai trebuiască să se întoarcă acolo. I-am promis c-o să fie în siguranță.

— Nu-i vina ta, Cassie! a spus Briggs, luându-mă de bărbie și înălțându-mi chipul pentru a mă forța să-l privesc în ochi. Programul ăsta e responsabilitatea mea. Tu ești responsabilitatea mea. Eu am hotărât să apelăm la Laurel.

Am înțeles, fără să-l întreb nimic, că se gândește la disputa care apăruse între el și agenta Sterling în New York, la Scarlett Hawkins și Nightshade și la sacrificiile pe care le făcuserăm cu toții pe altarul victoriei.

— Unde-i Sterling? am întrebat.

— La sediul FBI, încercând să lămurească cum s-a aflat despre Laurel, a răspuns. Să lămurească cum naiba s-a ajuns aici!

S-a ajuns aici, m-am gândit, cu silabele cuvintelor strân- gându-mi-se în jurul inimii ca o menghină, pentru că am vizitat-o.

S-a ajuns aici din cauza mea.

⁷ În SUA, distribuire prin diverse mijloace de comunicare în masă a unui anunț

TU

Copila zace inconștientă pe altarul de piatră, formând un X cu brațele și picioarele ei mici. Atât de mică... Atât de fragilă...

Toți sunt puși la încercare. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Gâtul tău e sensibil, plin de vânătăi. Îți tremură mâinile. Dar Pythia nu trebuie să arate niciun semn de slăbiciune. Pythia nu trebuie să ezite.

O apuci de gât. O strângi și mai tare. Fetița e anesteziată.

Fetița doarme. Fetița nu simte nicio durere.

Dar sarcina Pythiei nu e să protejeze fetița.

Îți relaxezi mâinile pe gâtul ei mic.

— Copila e vrednică.

Unul dintre Maeștri – cel căruia îi spui Cinci – se apropie și își așază mâna pe fruntea ei. Unul câte unul, ceilalți îi urmează exemplul.

— A mai apărut o problemă care necesită atenția ta, a spus Cinci după ce a fost împlinit ritualul.

Până ca fetița să se trezească pe altar, ți-au izbit trupul de perete. Nu te zbați când îți încătușează gleznela și încheieturile.

Pythia e judecătoarea. Pythia e juriul. Fără ordine, apare haosul. Fără ordine, apare durerea.

CAPITOLUL 23

M-am repezit spre camera mea. Cu fiecare pas, creierul meu a aprofundat tot mai mult mentalitatea Maeștrilor. Laurel nu va fi în siguranță niciodată. Mereu o veți găsi. Voi ați creat-o și are o menire glorioasă. Ea e Nouă și nu va scăpa din mâinile voastre decât dacă o veți pune la încercare și va da greș.

Nightshade îmi spusese că Maeștrii nu omoară copii. Dar regula aceasta nu-i împiedicase să-l lase pradă morții prin deshidratare și insolație pe unul dintre predecesorii lui Laurel, când acesta avusese doar șase ani – doar cu doi ani mai mult decât avea ea acum.

Toți sunt puși la încercare. Decretul lui Nightshade mi-a răsunat din nou în amintire. Toți trebuie să-și dovedească vrednicia.

Dacă aș fi fost o persoană normală, poate că n-aș fi putut să-mi imaginez ce fel de încercări concepuseră monștrii aceia pentru copii. Dar mi le-am imaginat – mi le-am imaginat în detalii înfiorătoare.

Nu doar că o veți răni. O veți forța să-i rănească și ea pe alții. — Cassie?

Sloane stătea în pragul camerei noastre, zăbovind dincolo de el, ca și când un câmp de forțe ar fi ținut-o la distanță.

— L-ai descifrat? am întrebat-o. Codul?

A inspirat tremurător.

— Ar fi trebuit să-l descifrez mai devreme.

— Sloane...

— Șapte nu e doar un număr, a continuat, împiedicându-mă să-i spun că nu e vinovată pentru cele întâmplate. E și o persoană.

Inima a început să-mi bubuie în piept când m-am gândit că aproape sigur mama era cea care o învățase cântecul acela pe Laurel.

— Șapte e o persoană, am repetat. Unul dintre cei șapte Maeștri.

Brusc, mi s-a uscat gura; au început să-mi transpire palmele. Laurel fusese în siguranță, până la întâlnirea la care ne divulgase această informație.

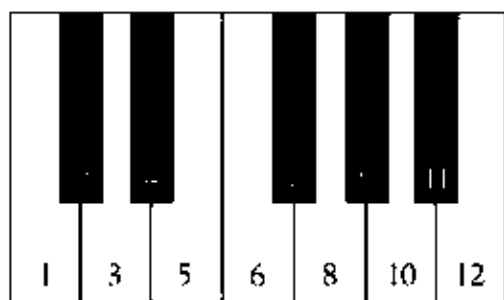
— Știi cine e?

— Știu cine a fost, m-a corectat Sloane. Mi bemol, mi bemol, mi, la bemol, fa diez, la, si bemol. Nu sunt doar note. Sunt și numere.

A scos o foaie de hârtie din buzunar. Pe ea desenase o octavă întreagă de clape de pian.

— Dacă ne-am așeza la un pian și am numerota clapele, începând cu do central...

A completat desenul cu cifre.

— Mi bemol, mi bemol, mi..., am spus. Patru, patru, cinci?

— Exact! a spus Sloane. Șapte note se transformă în nouă cifre – câte două pentru la și si bemol. 445-97-1011.

Mi-a luat o clipă să fac legătura între ce spunea Sloane și faptul că știa identitatea unuia dintre Maeștri.

— E un număr de securitate socială.

— Asta e problema! a răspuns Sloane. Nu e un număr de securitate socială – sau, în orice caz, nu mai e. M-am învârtit în cerc încercând să-mi lămuresc ce altceva ar putea să reprezinte, dar apoi, în loc să-l caut printre NSS-urile actuale, am decis să-l caut și în evidențe vechi.

— Cât din toate astea a necesitat spargerea unor baze de date securizate? a întrebat o voce din prag.

Am ridicat privirea și am dat ochii cu Lia, iar în spatele ei i-am văzut pe Michael și Dean.

— Aproape totul, a răspuns Sloane imediat. L-am găsit cercetând evidențe vechi de câteva zeci de ani. NSS-ul acesta i-a fost atribuit unui băiețel născut în Gaither, Oklahoma, în urmă cu patruzeci și trei de ani. Îl chema Mason Kyle.

Abia îmi auzeam propriile gânduri pe fondul bățăilor tumultuoase ale inimii.

— Mason Kyle, am repetat.

— De ce nu apare în evidențele actuale? a întrebat Lia. A murit?

— Asta-i partea ciudată, a răspuns Sloane, așezându-se lângă mine, pe pat. În afară de NSS, nu există aproape nicio dovadă documentară a existenței lui Mason Kyle. Niciun certificat de naștere. Niciun certificat de deces. Niciun istoric al muncii. Cei care i-au șters datele le-au

suprimat cu totul. Am găsit NSS-ul doar pentru că am spart o arhivă veche de câteva decenii.

Asta ne divulgase Laurel. Pentru asta o pusesem în pericol. Din cauza asta ajunsese din nou în mâinile lor.

Pentru a deveni Maestru, trebuie să renunți la viața ta anterioară. Trebuie să ștergi orice urmă a fostei tale existențe. Cândva, ai fost Mason Kyle, m-am gândit, adresându-mă unei stafii, iar acum ești o fantomă.

— Asta-i tot? am întrebat-o pe Sloane, cu inima strânsă, cu un vuiet subtil în urechi.

— Când am auzit că a dispărut Laurel, mi-am continuat căutările, a spus ea. Am căutat și am tot căutat...

Și-a mușcat buza inferioară, apoi și-a aprins tableta din poală și a întors-o spre mine. Un băiețel ne-a întâlnit privirea dintr-o fotografie. Avea șase sau șapte ani.

— Așa arăta Mason Kyle, a spus Sloane, în urmă cu aproximativ treizeci și șapte de ani. E singura poză pe care am reușit s-o găsesc.

Fotografia era ștearsă și neclară, ca și când ar fi fost scanată de cineva care nu prea știa să folosească scannerul, însă trăsăturile băiatului se distingeau în mare parte. Avea gropițe. Zâmbea. Îi lipsea un dinte din față.

Putea să fie oricine.

Ar fi trebuit s-o las în pace pe Laurel. I-am condus drept la ea. Implicația că Maeștrii ne supravegheau – că puteau fi oricine, oriunde – m-a dus cu gândul la zâmbetul înfiorător al lui Daniel Redding.

Mi-ar plăcea să fiu de față ca să văd ce-ți vor face membrii acestui grup pentru că-i urmărești.

— Există anumite programe care simulează evoluția înfățișării oamenilor pe parcursul vieții, a spus Sloane încet. Dacă aș curăța puțin imaginea și aș identifica parametrii potriviți, am putea să...

M-am ridicat.

— Cassie?

Dean a fost cel care mi-a rostit numele. Când a făcut un pas spre mine, am făcut un pas înapoi.

Nu-i meritam consolarea în clipa de față. Mi-am amintit cum agenta Sterling spusese că Scarlett Hawkins a fost sacrificată pe altarul ambiției. M-am gândit la promisiunea pe care i-o făcusem lui Laurel.

Am mințit-o.

CAPITOLUL 24

În curtea din spate a casei se lăsase întuneric beznă, tulburat doar de lumina din piscină. Venisem aici cu gândul să petrec puțin timp de una singură, dar când m-am apropiat de apă, am înțeles că mai era cineva care-și căuta refugiul.

Celine Delacroix făcea ture de bazin.

Apropiindu-mă, am văzut că aprinsese lumina ultravioletă. Precum toate celelalte dotări ale casei, piscina fusese amenajată cu scopul de a ne înlesni instruirea. Pe fundul ei se vedea conturul luminat al unui cadavru. Urme de sânge împrăștiat – vizibile doar la lumina ultravioletă – pătau marginea piscinei.

Dean mi le arătase pe toate cu mai multe luni în urmă. Încercase să mă convingă să părăsesc programul Înzestrații. Îmi spusese că nimeni n-ar trebui să-și dorească să învețe limbajul crimei și al haosului.

Când a descoperit că nu mai e singură, Celine s-a întors spre mine, călcând apa.

— Fără supărare, a spus, dar nu vă pricepeți deloc să ascundeți faptul că lucrați pentru FBI.

Aceasta era sora lui Michael. Era în siguranță aici. Dar dacă mai rămânea multă vreme în zonă, poate că nu mai era.

— Ar fi mai bine să pleci, i-am spus. Să te întorci la facultate.

Celine a înotat până la margine și a ieșit din piscină, cu apa alunecându-i pe trup. Probabil că îngheța de frig, dar nu tremura.

— Niciodată nu m-am împăcat cu trebuie.

Și Michael spusese asta – nu doar o dată.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns și, fără să-i mai dau detalii, i-am întors întrebarea. Tu ești bine?

S-a așezat pe marginea piscinei, legănându-și picioarele în apă, și, cu capul lăsat pe spate, a privit cerul.

— Încerc o chestie nouă, mi-a spus. Sinceritatea deplină. Fără secrete. Fără minciuni.

Aceasta era tânăra din pictură – cea care-și făcuse autoportretul cu un cuțit.

— Așadar, ca să răspund la întrebarea ta, nu sunt bine, Cassie. Sunt în mod incredibil și poate chiar ireversibil distrusă. Asta se întâmplă când descoperi la vârsta răskoaptă de șapte ani că tatăl tău nu ți-e tată – că prietenul lui cel mai bun e. Asta se întâmplă când la vârsta de paisprezece ani, mama ta, sub influența alcoolului, îi mărturisește tatălui tău biologic că ești copilul lui. Și asta se întâmplă când sus-numitul tată biologic descoperă în sfârșit că știi adevărul și te înghesuie în propriul tău atelier de creație ca să-ți spună că tatăl tău – bărbatul care te-a crescut, partenerul lui de afaceri și presupusul lui prieten – te-a distrus. Că ai fi devenit mult mai mult sub îndrumarea lui. Că, dacă ar fi avut ocazia, ar fi putut să suprime sângele rău din tine de la o vârstă fragedă, așa cum procedase cu fiul lui.

Sânge rău. Mi l-am imaginat pe Thatcher Townsend spunând cuvintele acestea, mi-am imaginat cum îl bate pe Michael ca să-l scape de slăbiciunile pe care le simțea în propria persoană. Apoi m-am gândit la Laurel – cum fusese crescută, ce așteptări aveau Maeștrii de la ea.

Sângele îi aparține Pythiei. Sângele îi aparține lui Nouă.

— Cum ai aflat? am întrebat răgușită, încercând să mă concentrez asupra prezentului, nu asupra nenorocirii pe care o abătusem prin faptele mele asupra singurei persoane din lume pe care jurasem s-o protejez. La șapte ani, cum ai aflat că Thatcher Townsend e tatăl tău?

— M-am uitat la fața lui, a răspuns simplu Celine. Și apoi la a mea – nu doar la trăsături, nu doar la ochi, la buze sau la nas, ci și la structura de bază a feței mele. La oase.

I-am privit atent chipul, căutând vreo asemănare cu tatăl lui Michael, dar n-am observat niciuna.

Celine probabil că mi-a intuit neîncrederea.

— Nu uit niciodată fețele oamenilor. Dintr-o singură privire, pot să aflu exact cum arată oasele feței unei persoane pe sub piele. E sinistru, știu, dar ce pot să zic? a spus, ridicând din umeri. Așa m-a înzestrat mama natură.

Mi s-a tăiat respirația. Celine nu cunoștea programul în detaliu – nu știa de ce ne adusesese FBI-ul aici, nu știa cu ce ne ocupăm. Nu știa ce înseamnă să fii Înzestrat, cu Î mare. Dar mi-am amintit cum îmi spusese Michael că, încă din copilărie, ea desenase doar fețele oamenilor și

mi-am adus aminte de poza lor, pe care Celine o modificase prin metode digitale. Pornind de la o fotografie care le fusese luată în copilărie, îi preconizase înfățișarea din viitor cu o precizie uluitoare.

Există anumite programe care simulează evoluția înfățișării oamenilor pe parcursul vieții. Mi-am amintit afirmația lui Sloane și m-am gândit la rolul jucat de gene în formarea noastră ca Înzestrați. Mediile în care copilăriserăm ne șlefui- seră talentele – dar purtam sâmburii lor încă din naștere.

Iar Celine era soră cu Michael.

— Am vorbit serios când te-am sfătuit să pleci, i-am spus, simțind că propria voce îmi rănește gâtul ca o bucată de glas- papir. Dar mai întâi, vreau să-ți cer o favoare.

CAPITOLUL 25

Am recunoscut chipul care mi-a întâlnit privirea din desenul lui Celine.

Nightshade.

Portretul creat de sora vitregă a lui Michael era de o acuratețe uluitoare, imitând până și expresia tinerească de pe chipul ucigașului.

Șapte, m-am gândit, cu inima zvâcnindu-mi cumplit în piept. Șapte Maeștri, șapte metode de a ucide. Se succedau într-o ordine previzibilă, începând cu Maestrul care-și îneca victimele și culminând cu folosirea otrăvii. Nightshade e Șapte.

Nightshade e Mason Kyle.

Partea din mine care părea amorțită și pustie de când înțelesesem că Maeștrii au pus mâna pe Laurel a început să crape, precum gheața lovită cu o daltă. În ultimele zece săptămâni, FBI-ul nu reușise să afle nimic despre trecutul lui Nightshade. Acum îi cunoșteam numele adevărat. Știam unde se născuse. Și – cel mai important – știam că se străduise din răputeri să îngroape aceste informații.

Tu ai adus-o pe Laurel la Vegas. Tu mi-ai spus unde e.

Mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi spintecat burta și mi se vărsau toate măruntaiele. Bărbatul din desenul acesta o omorâse pe fiica lui Judd. Ne pândise și, atunci când îl prinse- serăm, mi-o dăruise pe Laurel ca un cadou frumos ambalat,

cu o fundă mică și îngrijită. De ce? Să fi primit indicații în acest sens? Oare totul făcea parte dintr-un joc perfid?

Am găsit-o pe agenta Sterling așezată la masa din bucătărie, față în față cu Briggs. Își ținea mâinile împreunate pe masă, la doar câțiva centimetri de ale lui. Nu-ți îngădui să îl atingi. Nici lui nu-i îngădui să te atingă.

Ea mă dusesese s-o văd pe Laurel. Nu-l învinuia pe Briggs pentru cele întâmplute. Nu mă învinuia nici pe mine. După moartea lui Scarlett, agenta Sterling părăsise

FBI-ul – pentru că se învinuise pe sine.

— Celine Delacroix e Înzestrată, am spus din pragul ușii.

În momentul de față, niciunul dintre noi nu-și permitea să se scalde în remușcări.

— A aproximat înfățișarea la maturitate a unui copil surprins într-o fotografie găsită de Sloane. Numele lui Nightshade e Mason Kyle. Ne putem folosi de informația asta.

Vocea mi-a tremurat, dar m-am forțat să continui:

— Ne putem folosi de el.

CAPITOLUL 26

Ne-a luat șaisprezece ore să organizăm interogatoriul.

De o parte a geamului, Briggs și Sterling stăteau față în față cu Nightshade. De cealaltă parte, eu, Dean, Michael și Lia urmăream scena.

Pe Sloane o lăsaserăm acasă, cu Celine și Judd. Singurul adult aflat de partea noastră a ferestrei unidirecționale era tatăl agentei Sterling.

O să ne iasă, m-am gândit, simțind că mi se încheștează gâtul. Trebuie să ne iasă.

— Înțeleg că simți că nu ai nimic să ne spui, a început Sterling interogatoriul, ca și când ar fi fost o conversație obișnuită, luând în considerare sentimentele și dorințele ucigașului în serie de parcă ar fi fost perfect îndreptățite. Dar ne-am gândit că poate fotografia asta te va îndupleca.

A așezat o poză pe masă – nu a lui Mason Kyle, încă nu. Deocamdată, agenta căuta un punct de intrare, ceva prin care să-i pună la încercare răbdarea cu care păstra tăcerea – în cazul de față, o poză cu Laurel.

— Îi spuneai Laurel? a întrebat agentul Briggs. Sau Nouă?

Niciun răspuns.

— Au răpit-o, să știi.

Vocea lui Sterling era calmă și stăpânită, dar avea o anumită intensitate, ca și când fiecare cuvânt care-i ieșea de pe buze ar fi fost o ființă vie.

— Am ascuns-o, dar nu suficient de bine. Au găsit-o. Poate că au știut unde se află încă de la început. Poate că au așteptat momentul potrivit.

Ar fi trebuit s-o protejez, mi-am spus. Ar fi trebuit să-i fiu alături.

Lângă mine, Dean și-a lăsat mâna pe ceafa mea. Aș fi vrut să mă las în voia atingerii lui, dar n-am făcut-o. Nu meritam să fiu atinsă. Să mă simt protejată. Nu meritam decât să stau nemișcată și să privesc cum bărbatul care o omorâse pe fiica lui Judd se întinde după fotografia lui Laurel.

— Ai adus-o cu tine la Las Vegas, a spus agenta

Sterling. De ce?

— Dacă aş fi avut mai puţină minte, a observat Briggs când a devenit clar că Nightshade nu are de gând să vorbească, aş fi crezut că ții la copila aceea. Că voiai s-o separi de viața pe care o ducea.

Nightshade i-a răspuns cu aceeași tăcere asurzitoare.

— Nu s-a bucurat când a auzit că Maeștrii au pus iar mâinile pe ea, i-a informat Michael pe agenți.

Purtam microfoane. Briggs și Sterling ne auzeau; Nightshade nu.

— Dar nu e nici surprins, nici supărat. Dacă simte ceva în clipa asta, atunci e vorba despre un sentiment de dor.

De ce ți-e dor? Nu de Laurel. De altceva. De altcineva...

— Întrebați-l despre mama mea, le-am propus.

Când te-a prins FBI-ul, ai renunțat la ultima ta monedă de schimb – singura – ca să vorbești cu mine. Ai luat-o pe Laurel de lângă ceilalți Maeștri. Mi-ai spus lucruri pe care nimeni din afara refugiului vostru sacru n-ar fi trebuit să le afle vreodată.

— Lorelai te-a rugat să-i salvezi fetița? a întrebat agentul Briggs. Ți-a șoptit rugămintea aceasta fierbinte la ureche?

Pythia nu șoptește. Pythia nu se roagă de nimeni. Am simțit că aceste cuvinte – sau altele asemănătoare – mocnesc chiar

sub suprafața tăcerii lui Nightshade. FBI-ul nu poate nici măcar să-și imagineze cine și ce e Pythia – pentru tine, pentru tovarășii tăi. Nu le vei spune.

Tăcerea e o formă de putere.

— Arătați-i-l pe Mason Kyle, a propus Dean de lângă mine.

Luați-i puterea, m-am gândit, luați-i tăcerea.

Fără niciun cuvânt, agenta Sterling a scos fotografia găsită de Sloane, cu Mason Kyle.

Michael a fluierat îndelung.

— Tocmai și-a scos ușor bărbia în afară. Abia se abține să strângă din buze. Priviți cum își ține mâinile împreunate pe masă, cum i s-au încordat degetele mari!

— E furios, am conchis. Și speriat, am adăugat, gândindu-mă la toate aspectele pe care le cunoșteam despre Nightshade. E furios pentru că e speriat și speriat pentru că e furios, pentru că ar fi trebuit să fie mai presus de asemenea manifestări. Să fie mai presus de orice altceva.

Înțelegeam emoțiile din altă perspectivă decât Michael. Concluzia nu avea legătură cu mușchii din maxilarul lui Nightshade sau cu scânteile din ochii lui – ci cu faptul că știam ce simte un bărbat care trăiește cu gândul la victorie atunci când își dă seama că a pariat totul pe mâna greșită.

Când își dă seama că a pierdut.

— Așa a ajuns să arate băiatul din poză după un timp, a spus agentul Briggs, scoțând desenul pe care ni-l făcuse Celine.

În timp ce Nightshade se uita fix la propriul chip, Sterling a sărit la atac.

— Mason Kyle, născut în Gaither, Oklahoma, cod numeric personal 445-97-1011.

Atât știam despre el, dar era suficient. Nu trebuia să-ți aflăm numele. Trebuia să fii o nălucă, o stafie. Chiar și închis într-o celulă, puterea trebuia să rămână de partea ta.

— Sunt un om mort.

Abia i s-au auzit cuvintele. Lunile lungi de tăcere nu-i făcuseră bine gâtului acestui criminal.

— Nu sunt vrednic.

În ochii Maeștrilor, asta e o condamnare la moarte, m-am gândit. O Pythia care nu se dovedește vrednică moare în luptă împotriva succesoarei ei. Când un copil nu e vrednic de titlul Nouă, e lăsat să moară în deșert. Iar un Maestru care ratează...

— Va fi dureros. Va fi sângeros.

Nightshade – Mason Kyle – privea prin agenți, ca și când nici n-ar fi fost de față.

— Ea nu-și permite să ia altă hotărâre – nu după ce a ales să mă lase în viață până acum.

Mi s-a uscat gura. Ea, adică mama.

— Adică Pythia? a întrebat agenta Sterling. Ea hotărăște dacă trăiți sau muriți?

Niciun răspuns.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el! i-am rugat.

Nici Briggs, nici Sterling n-au dat vreun semn că m-ar fi auzit.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el! am repetat, strângând pumnii și relaxându-mi din nou degetele, iar și iar. Sunt singura persoană cu care a vorbit vreodată cu adevărat. N-o să vă spună nimic despre mama mea, pentru că n-aveți nicio legătură cu povestea asta. Dar în ochii lui, eu am – sau în orice caz, aș putea să am.

Ultima dată când vorbisem cu acest bărbat,

Nightshade îmi spusese că, poate într-o bună zi, va trebui să fac și eu alegerea Pythiei – să ucid sau să fiu ucisă.

Cu o încuviințare ușoară din cap, agenta Sterling și-a scos casca din ureche. A așezat-o pe masă și i-a mărit volumul, ca să mă poată auzi și Nightshade.

— Eu sunt, am început, străduindu-mă să găsesc cuvintele potrivite. Fiica lui Lorelai. A Pythiei voastre. Am tăcut o clipă.

— Cred că mama e motivul pentru care ai luat-o pe Laurel când ai pornit spre Vegas. Nu aveai voie s-o faci. Și categoric nu trebuia să-mi spui unde e. Aproape că mi-ai făcut-o cadou, știind că o voi lăsa în grija FBI-ului. Sora mea nu fusese pusă la încercare. Nu se hotărâse dacă e vrednică sau nu. Și ai lăsat-o să scape.

Nici atunci n-am obținut vreo reacție, dar am simțit că mă apropii de reușită.

— Ai tratat-o pe Laurel ca pe o copilă – nu ca pe o viitoare conducătoare, nu ca pe Nouă, am spus, apoi am coborât vocea. Mi-a vorbit despre jocul lor, când mama e legată în lanțuri.

Dacă m-aș fi aflat de cealaltă parte a geamului, m-aș fi aplecat în față, ca să mă apropii de el.

— Știi ce cred eu? Cred că mama a vrut s-o scape pe Laurel. Poate să fie foarte convingătoare, nu-i așa? Știe să te facă să te simți special. Să simți că nu ai nevoie de nimeni și de nimic altceva, numai s-o ai alături pe ea.

— Vorbești ca ea. Aveți aceeași voce.

Atât am obținut în răspuns – șase cuvinte.

— Ai luat-o pe Laurel de acolo de dragul ei. Știai că vor găsi o cale să recupereze copila. Știai că ceilalți Maeștri nu vor fi încântați – dar ai făcut-o oricum. Și acum spui că mama îi va anunța pe ceilalți că trebuie să mori? De ce?

Am lăsat întrebarea să plutească în aer.

— De ce să hotărască asta, după ce ai făcut atâtea pentru ea?

— Încă nu v-ați dat seama? a venit răspunsul grav, în care răsuna un umor fatal. Pythia face orice trebuie pentru a supraviețui.

— Și pentru a supraviețui, va trebui să le ceară să te omoare?

— Ai pomenit jocul. Dar știi ce implică jocul?

Știu că mama trebuie legată cu lanțuri. Știu că e nevoie de sânge.

— Pentru a da sentința, Pythia trebuie mai întâi să fie

purificată, a spus Nightshade. Pentru a primi pe cineva în rândurile noastre, trebuie să parcurgă Ritualul celor Șapte. Șapte zile și șapte chinuri.

N-aș fi vrut să-mi imaginez semnificația respectivei fraze, dar am intuit-o. Șapte Maeștri. Șapte metode de a ucide. Prin înecare, incendiere, străpungere, sugrumare, înjunghiere, bătaie și otrăvire.

— Șapte chinuri, am spus și zvâcnetul inimii mi-a răsunat în urechi, acoperind sunetul propriilor cuvinte. O torturați timp de șapte zile.

— Dacă hotărăște că acolitul nu e vrednic, îl respingem. Găsim altul și procesul se repetă. Iar. Și iar. Și iar.

Îți face plăcere să-mi spui toate astea. Îți place să-mi provoci suferință. Așa cum îți place să i-o provoci și ei.

— De ce ai salvat-o pe Laurel? am întrebat istovită. De ce ai luat-o cu tine, știind că o vor recupera?

N-am primit niciun răspuns. Am așteptat, lăsând tăcerea să devină din ce în ce mai apăsătoare și, când am văzut că nu are de gând să cedeze, m-am întors și am ieșit pe ușă. Fără nicio ezitare, am intrat eu însămi în camera pentru interogatorii.

Expresia de pe chipul lui Briggs mi-a sugerat că voi avea de plătit, dar toată atenția îmi era concentrată asupra lui Nightshade. Și-a plimbat privirea pe chipul meu, pe trupul meu. A sorbit din ochi toate detaliile înfățișării mele, apoi a zâmbit.

— De ce ai ajutat-o pe Nouă să fugă de Maeștri, dacă știai că o vor aduce înapoi? am repetat.

I-am întrezărit gândurile în ochi, am înțeles că-mi cercetează fața în căutarea asemănărilor cu mama.

— Pentru că astfel i-am dat Pythiei speranță, a spus, întin- zându-și buzele într-un zâmbet. Și nimic nu e mai dureros decât să-ți fie furată speranța.

O furie incandescentă mi-a scânteiat în inimă. M-am apropiat de el, cu toți mușchii trupului încordați.

— Ești un monstru!

— Sunt ceea ce sunt. Și ea este ceea ce este. Pentru a se salva, i-a condamnat pe alții. Mă va condamna și pe mine.

— După ce o torturează șapte zile? am întrebat încet.

Agentă Sterling s-a ridicat ca să mă împiedice să mă apropii mai mult. Nightshade și-a aplecat capul. S-a cutremurat. Mi-a luat o clipă să înțeleg că râde — un râs mut, amuzat, care m-a rănit fizic.

— Pentru probleme mai mărunte, un singur rit de purificare ar fi suficient. Dacă Maeștrii sunt într-o pasă generoasă, s-ar putea chiar să-i permită să aleagă.

Să aleagă cum va fi torturată. Mi s-a răscolit stomacul, dar am strâns din dinți, refuzând să dau cale liberă fierii care-mi răsărea în gât.

— Și dacă nu le place răspunsul ei? am întrebat, reușind să mă stăpânesc. Dacă le va spune să te lase în viață?

— N-o va face, a răspuns Nightshade, rezemându-se de spătarul scaunului. Pentru că, dacă judecata ei pare compromisă, o vor purifica din nou.

O vor tortura din nou.

— Unde e? am izbucnit. Spune-ne unde sunt, ca să-i putem opri! Putem să te protejăm!

— Nu, Cassandra, a spus Nightshade, cu un zâmbet aproape afectuos. Nu puteți.

TU

De data asta, a fost folosit cuțitul. Arma lui Cinci — mai rapidă decât unele, mai lentă decât altele.

Haos și ordine, ordine și haos.

Acum zaci pe jos și memoria ta e plină de goluri. Nu-ți amintești când s-a întors Laurel. Nu-ți amintești cum și când a primit vânătăile acelea de pe gât.

Dar îți amintești cum ți-a picurat sângele de pe cuțitul lui Cinci. Îți amintești muzica și durerea și faptul că le-ai spus Maeștrilor că trădătorul trebuie să moară.

Îți amintești cum Laurel și-a înmuiat degetele în sângele tău. Zâmbind, așa cum ai învățat-o.

— Am făcut bine, mami? întreabă, cuibărindu-se în poala ta.

Roata se învârte. Ai încercat s-o oprești. Dar unele lucruri nu pot fi oprite.

CAPITOLUL 27

FBI-ul l-a închis pe Nightshade într-o celulă izolată și a postat agenți care să-l supravegheze neîntrerupt. La ora două dimineața, era mort.

Maeștrii pot să ajungă la oricine, oriunde.

— Astăzi e 2 aprilie.

M-am forțat să spun cuvintele cu voce tare, stând în fața peretelui cu probe de la subsol.

4/2. Prima dintre cele patru date Fibonacci din aprilie.

— Urmează 4 aprilie, am continuat. Apoi 5 aprilie. 23 aprilie.

— Cassie.

Dean a apărut în spatele meu. Stăteam aici, jos, încă de când ne întorseserăm acasă. Abia dacă am clipit când am primit vestea că Mason Kyle a murit.

— Trebuie să dormi, a șoptit Dean.

Nu i-am răspuns, privind în continuare spre victimele de pe perete. M-am gândit la faptul că o Pythia aprobase fiecare serie de nouă victime. Declarase câte un acolit a fi vrednic să ucidă, pentru că dacă n-ar fi făcut-o, chinurile ar fi început de la capăt.

Alegeți femei care au supraviețuit unor abuzuri. Alegeți luptătoare. Și le siliți să-i condamne pe alții la moarte.

— Cassie! a repetat Dean, pășind în fața mea și acoperind peretele. Nu poți să te chinui în halul ăsta la nesfârșit!

Ba pot, m-am gândit, și așa voi face.

— Uită-te la mine!

Vocea îi era familiară — prea familiară. Nu voiam alinare.

— N-ai dormit mai deloc de când a dispărut Laurel. Nici nu mănânci, a continuat Dean, refuzând să cedeze. Trebuie să te oprești, Cassie!

Mi-am imaginat că văd prin el. Cunoșteam peretele atât de bine, încât puteam să revăd fiecare fotografie cu ochii minții.

— Când am descoperit că un ucigaș imită crimele tatei, m-am retras în mine. Am lovit un sac de box până

când mi-au sângerat pumnii. Îți amintești ce ai făcut atunci?

Simțeam că-mi dau lacrimile. M-am așezat în fața ta și ți-am șters sângele de pe pumni. Te-am tras înapoi de pe buza prăpastiei de fiecare dată când te-ai apropiat prea mult de hău.

Dean mi-a petrecut un braț pe după spate și pe celălalt pe sub genunchi și m-a luat pe sus, smulgându-mă de lângă perete. Am simțit cum îi bate inima în piept când m-a purtat spre ușa subsolului.

Lasă-mă să cad! m-am gândit, cu tot corpul rigid. Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Dean m-a strâns la piept și m-a dus în camera mea. S-a așezat pe marginea patului.

— Uită-te la mine! mi-a spus cu blândețe — cu atât de multă blândețe, încât mi s-a rupt inima.

— Nu..., am bâiguit.

Nu fi blând! Nu mă strânge la piept! Nu mă salva de mine însămi!

— Crezi că ești vinovată pentru răpirea lui Laurel.

Oprește-te, Dean! Te rog, nu mă forța s-o fac! Te rog, nu mă forța să spun cuvintele!

— Și ai crezut mereu, în adâncul inimii, că dacă n-ai fi plecat din cabina de schimb a mamei tale în ziua aceea, dacă te-ai fi întors mai devreme, ai fi putut s-o salvezi. De fiecare

dată când polițiștii ți-au pus o întrebare la care n-ai știut să răspunzi, parcă ți-ar fi reproșat neputința. N-ai avut puterea să-i ajuți să-i prindă pe făptași.

— Și acum o chinuie.

Adevărul a tășnit din mine ca niște schije, explodând cu o forță ucigașă.

— O torturează până când le dă exact ce vor.

— Până când le dă permisiunea, a spus Dean. Până când îi absolvă de culpă.

M-am mutat de lângă el, întorcându-mă pe o parte, și nu m-a oprit. Zile întregi de epuizare m-au copleșit într-o singură clipă, dar n-am reușit să închid ochii. M-am cufundat în perspectiva mamei.

— Nu pot spune că n-am de ales, am șoptit, fără să precizez că nu mai vorbesc în numele meu, că vorbesc pentru ea. Mereu am de ales: să sufăr eu sau să sufere altcineva? Să mă împotrivesc? Să mă lupt cu ei? Sau să joc rolul pe care mi l-au impus? Aș avea mai mult control, mai multă putere, dacă i-aș forța să mă frângă sau dacă aș

deveni o Pythia atât de credibilă, încât nu m-ar mai considera ceva care poate fi frânt?

Dean a tăcut câteva secunde.

— Împotriva noastră, a tuturor celor șapte, a spus într-un final, vei fi mereu neputincioasă.

Și-a plecat capul.

— Dar împotriva fiecăruia dintre noi, luat separat, puterea e de partea ta.

M-am gândit la Nightshade, care murise într-o celulă izolată.

— Dacă hotărâsc că trebuie să mori, vei muri.

— Dar mai întâi, unul dintre noi trebuie să-ți ceară permisiunea.

Pythia dădea sentințele, dar nu propunea cazurile judecate. Unul dintre Maeștri trebuia să-i prezinte o problemă

— și, înainte să decidă, Pythia era torturată. Dacă suficienți Maeștri se opuneau răspunsului ei, era torturată din nou.

— M-ați ales pentru că sunt o supraviețuitoare, am șoptit. Pentru că ați văzut în mine potențialul de a deveni ceva mai mult.

— Te-am ales, a contrat Dean, pentru că măcar unul dintre noi a considerat că, poate, într-o bună zi va ajunge să-ți placă. Puterea. Sângele. Unii dintre noi vor să-ți accepți menirea. Alții ar prefera să i te împotrivești — să ni te împotrivești.

Grupul acesta proceda după reguli foarte precise. După a noua crimă, toți se opreau — definitiv.

— Prin tot ce îmi faceți, vă retrăiți momentele de glorie în modul cel mai veridic cu putință. Îmi plimbați un cuțit pe piele sau priviți cum se formează bășici sub atingerea unei flăcări. Mă țineți cu capul sub apă sau mă forțați să privesc cum îmi petreceți o tijă metalică prin trup. Vă strângeți degetele pe gâtul meu. Mă bateți.

M-am gândit la Nightshade.

— Mă siliți să beau otrăvurile voastre cele mai chinuitoare. Și, de fiecare când mă răniți, când mă purificați, vă cunosc încă puțin. Șapte monștri diferiți, șapte motivații diferite.

Mama avusese mereu un talent deosebit la manipularea oamenilor. Își câștigase existența ca „metapsihică”, spunându-le oamenilor exact ce voiau să audă.

— Unii dintre noi, a spus Dean după un moment de

gândire, sunt mai ușor de manipulat decât alții.

Mintea mi-a fugit din nou la Nightshade. Mama nu-i poruncise moartea când fusese prins. Era aproape sigur că Maeștrii îi prezentaseră problema și-i ceruseră verdictul, dar ea rezistase – și măcar o parte dintre ei îi îngăduiseră opoziția.

— Când au răpit-o pe mama, Nightshade era un membru proaspăt admis al societății, am spus lent, căutând date certe – orice date – care să-mi lămurească relațiile dintre ei.

A săvârșit a noua crimă cu două luni înaintea răpirii ei, am continuat, forțându-mă din nou să privesc situația din punctul ei de vedere. Era competitiv. Îndrăzneț. Voia să mă frângă. Dar l-am făcut să-și dorească altceva și mai mult. L-am făcut să mă dorească pe mine.

— Nu avea importanță ce-și dorea el, a zis Dean, care și-a închis ochii, umbrindu-și obrajii cu genele. Pythia nu va aparține niciodată unui singur bărbat.

— Unul dintre voi a văzut în mine o posibilă Pythia, am spus, gândindu-mă din nou că Nightshade se alăturase societății cu foarte puțin timp înainte să fie răpită mama. Unul dintre voi m-a ales, iar acela nu a fost Nightshade.

Am așteptat revelații noi, dar nu mi-a mai venit nimic în minte – și acel nimic a început să mă consume ca o gaură neagră, aspirând orice altă emoție. Nu reușeam să-mi amintesc cine ar fi putut s-o urmărească pe mama. Nimic care să ne indice cum – și de cine – fusese aleasă.

Dean s-a întins lângă mine, și-a așezat capul pe perna mea.

— Știu, Cassie. Știu.

M-am gândit la Daniel Redding, care stătuse în fața mea și se lăudase cu faptul că se va insinua între mine și Dean – de fiecare dată când ni se vor apropia mâinile, la fiecare atingere blândă.

N-am nevoie de blândețe în clipa de față. Mi-am îngăduit să mă întorc spre Dean, am permis respirației să mi se oprească hârâit în gât. N-o vreau.

M-am întins spre el și l-am tras violent spre mine. Și-a strecurat mâinile în părul meu. Fără blândețe. Fără delicatețe. Mi-am arcuit spatele când și-a încleștat strânsoarea asupra cozii mele. Acum eram lângă el, iar în clipa următoare stăteam deasupra lui. I-am capturat buzele cu ale mele – într-un mod brutal și puternic și cald și adevărat.

Nu puteam să dorm. Nu puteam să-mi astămpăr

gândurile. Nu puteam s-o salvez pe Laurel. Nu puteam s-o salvez pe mama.

Dar puteam să trăiesc – chiar și atunci când nu voiam, chiar și atunci când durea. Puteam să simt.

CAPITOLUL 28

Am visat, așa cum se mai întâmplase de nenumărate ori, că traversez holul spre cabina mamei. Am simțit că întind mâna spre ușă.

Nu intra. Nu aprinde lumina.

Indiferent de câte ori avusesem visul, nu reușeam niciodată să mă opresc. Nu reușeam să fac altceva decât întocmai ce făcusem în seara aceea. Bâjbâi după întrerupător. Simt sângele de pe degete.

Am apăsat întrerupătorul și am auzit un foșnet surd, ca freamătul frunzelor în vânt. În cameră era întuneric beznă. Sunetul s-a auzit din ce în ce mai clar. Se apropie. Și atunci mi-am dat seama că nu e vorba despre foșnetul unor frunze. Ci despre zgomotul unor lanțuri târâte pe o pardoseală pavată.

— Nu așa e jocul.

O lumină a explodat în cameră și m-am întors valvârtej, dând cu ochii de Laurel. Ținea în mână o acadea, de tipul celei la care privise îndelung prima dată când o văzusem.

— Așa e jocul.

Niște mâini m-au izbit din nou de perete. Deodată, încheieturile îmi erau legate cu cătușe. Lanțurile alunecau sinuos pe podea, ca niște șerpi.

Nu puteam respira, nu vedeam...

— Mai cu viață!

Mi-a luat o clipă să observ că lanțurile dispăruseră. Dispăruse și Laurel. Dispăruse și cabina. Eram într-o mașină. Mama stătea pe scaunul din față.

— Mamă! am bâiguit, sufocându-mă.

— Dansează până-ți trece! mi-a spus.

Acestea fuseseră vorbele ei preferate. De fiecare dată când părăsisem câte un oraș, de fiecare dată când îmi julisem genunchii. Dansează până-ți trece.

— Mamă! am spus grăbită, convinsă deodată că, dacă aș convinge-o să se întoarcă și să se uite la mine, ar vedea că nu mai sunt o fetiță.

Ar vedea și și-ar aminti.

— Știu! mi-a strigat peste muzică. Ți plăceau orașelul și casa și curtea noastră mică din față. Dar acasă nu e un loc, Cassie.

Brusc, nu mai eram în mașină. Eram la marginea șoselei și ea dansa.

— Toți avem de făcut anumite alegeri, a șoptit o voce din spatele meu.

Nightshade s-a ivit din umbră, urmărind-o pe mama în timp ce dansa.

— Pythia alege să trăiască, a spus, apoi a zâmbit. Poate că într-o bună zi, și tu va trebui să faci o asemenea alegere.

M-am trezit speriată — l-am descoperit pe Dean dormind lângă mine și am văzut-o pe Celine Delacroix în pragul ușii.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, a spus ea. Michael a făcut un bis impresionant al discursului tău cu locul tău nu-i aici și trebuie să pleci.

Concluzia certă pe care o trăsesem în urma ultimei mele conversații cu Celine era că locul ei chiar este aici. Dar înțelegeam de ce Michael vrea s-o alunge. Noi, ceilalți, deja eram implicați în povestea asta. Eram deja în pericol.

Nu era nevoie să fie și ea.

— Când asta se va termina..., am început să spun.

Celine a ridicat o mână cu manichiura perfectă.

— Dacă nu ai de gând să-mi spui ce înseamnă asta... mai bine te oprești, a spus, tăcând apoi o clipă. Ai grijă de Michael pentru mine.

Așa voi face. Nu puteam să rostesc promisiunea cu voce tare.

— Și, dacă ai ocazia, a continuat Celine, cu un zâmbet subtil în colțurile gurii, pune o vorbă bună pentru mine pe lângă Sloane.

N-a așteptat să-i răspund înainte să iasă agale pe ușă. Lângă mine, Dean s-a trezit.

— Ți trebuie ceva? m-a întrebat încet.

Trebuia să fac altceva decât să stau în fața peretelui de la subsol și să aștept apariția unui cadavru. Trebuie să ies din casa asta.

Trebuia să urmăresc singura pistă de cercetare pe care o descoperiserăm.

— Trebuie să merg la Gaither, în Oklahoma.

TU

Uneori, uiți cum era Înainte. Înainte să existe pereții. Înainte să existe lanțurile. Înainte să existe roata și sângele și durerea.

Înainte de furie.

Îți aduc fotografii ca să-ți arate ce i-au făcut lui Șapte. Îți atârnă încă un diamant de gât.

Atingi ușor marginea pozei cu vârful degetelor — dovada morții. A fost sânge. A fost durere. Tu ai făcut asta. Judecătoare și juriu, i-ai ținut viața în mâini.

Tu ai făcut asta. Tu l-ai omorât.

Zâmbești.

CAPITOLUL 29

Orășelul în care se născuse Nightshade nu era tipul de localitate în care să-și facă apariția FBI-ul.

— Gaither, Oklahoma, număr de locuitori 8 425, a turuit Sloane când am coborât din mașina închiriată. La începutul existenței statului Oklahoma, Gaither era un oraș prosper, dar economia s-a prăbușit în timpul Marii Depresiuni și nu și-a mai revenit. Populația a scăzut și vârsta medie a locuitorilor a tot crescut în ultimii șaizeci de ani.

Cu alte cuvinte, Gaither era plin de vârstnici.

— Trei muzee, a continuat Sloane, treisprezece monumente istorice. Deși turismul local reprezintă o sursă importantă de venit pentru oraș, comunitățile rurale înconjurătoare subzistă în principal din agricultură.

Din moment ce orașul era vizitat de turiști, puteam să ne facem o impresie fără să ne declarăm intențiile — și fără să anunțăm că Sterling poartă cu ea o legitimație de agent FBI. Agentul Briggs rămăsese în Quantico. Nu-mi făceam iluzii în privința motivului.

2 aprilie. Ziua de astăzi era o dată Fibonacci și dispariția lui Laurel era aproape sigur un semn prevestitor a grozăviilor care urmau.

Și Judd ne însoțea în Gaither, precum și agentul Starmans. Intuiția îmi spunea că Briggs îl trimisese pe cel din urmă să o protejeze pe Sterling în aceeași măsură ca pe noi, restul.

Nu te gândești la asta, mi-am spus când am pornit la pas pe strada principală din centrul istoric. Gândește-te la Mason Kyle.

Am încercat să mi-l închipui pe Nightshade copilărend în acest orășel. Fațadele magazinelor aveau un anumit farmec victorian. Niște table de piatră relatau istoria localității în detaliu. Când mi-am așezat palma întinsă pe una dintre ele, m-a copleșit o senzație ciudată. Parcă lipsea ceva.

Parcă îmi scăpa ceva.

— Ești bine? m-a întrebat agenta Sterling.

În încercarea de a nu arăta ca o polițistă, se gândise să poarte blugi. Tot arăta ca o polițistă.

— Da, i-am spus, aruncând o privire peste umăr și forțându-mă să mă întorc din nou cu ochii înainte.

Am cotit și în față a apărut o poartă din fier forjat. Dincolo de ea se întindea o potecă pietruită, având tot felul de plante amenajate de o parte și de alta.

Preț de o fracțiune de secundă, mi s-a tăiat respirația și n-am înțeles de ce.

Dean a luat-o înainte și s-a oprit în dreptul pancartei din fața porții.

— Ori Redding e constipat, a spus Michael, observând o schimbare discretă în postura lui Dean, ori urmează o scenă interesantă.

M-am apropiat de Dean, copleșită de senzația bizară că știu ce scrie pe pancartă. Grădină de plante otrăvitoare. Acestea erau cuvintele pe care mă așteptam să le văd.

— Grădina apotecarului, am citit pe neașteptate.

— Apotecar, a repetat Sloane, venind lângă noi. Provenit dintr-un cuvânt latinesc care înseamnă depozit, magazie. În trecut, termenul s-a referit la echivalentul istoric al farmacistului modern, așa cum cuvântul conex apotecă s-a referit la farmacie.

Fără să aștepte vreun răspuns, Sloane a dat buzna pe poartă, urmată imediat de Lia.

Dean m-a privit pieziș.

— Care crezi că sunt șansele să fie o coincidență faptul că Nightshade a copilărit într-un oraș cu o grădină de apotecar și — Dean a arătat cu capul spre clădirea vecină — un muzeu dedicat apotecii?

Un fior mi-a alunecat încet pe șira spinării. Arma preferată a lui Nightshade fusese otrava. Între cunoașterea proprietăților medicinale ale plantelor și cunoașterea metodelor de a ucide cu ele exista doar o graniță fină.

— Am impresia că e un moment romantic pentru voi, a spus Michael, bătându-ne pe fiecare pe umăr. Nici nu mă gândesc să-l tulbur.

A trecut relaxat pe lângă noi și a intrat în grădină, dar privirea pe care mi-a aruncat-o arăta că recunoscuse neliniștea care-mi frământa stomacul.

— Dacă vă place grădina, ne-a strigat cineva, atunci intrați!

Un bărbat în vârstă — bănuiam că are în jur de șaptezeci de ani — a apărut în dreptul intrării în muzeul

dedicat apotecii. Era scund și îndesat, cu ochelari circulari și o voce care nu i se potrivea cu înfățișarea: adâncă și aspră și câtuși de puțin îmbietoare.

Un tip mult mai tânăr s-a ivit în spatele lui. Părea să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu părul blond-alburiu pieptănat pe spate în așa fel încât să-i pună în evidență fruntea în formă de V.

— Intrarea în grădină e gratuită, a spus scurt Fruntea-în-formă-de-V. Vizitatorii muzeului sunt poftiți să facă donații.

Ar fi putut la fel de bine să prindă o pancartă uriașă cu textul ACCESUL INTERZIS deasupra intrării în clădire.

Agenta Sterling a venit lângă mine.

— Deocamdată, cred că ne mulțumim cu grădina, i-a spus Frunții-în-formă-de-V.

— Așa mă gândeam și eu, a mormăit tânărul, intrând înapoi în muzeu.

Ceva din aerul lui mi-a inspirat aceeași neliniște care-mi învelise trupul în clipa în care văzusem poarta din fier forjat.

— Să vă feriți de soare! ne-a sfătuit bărbatul în vârstă, zăbovind cu privirea asupra lui Sterling. Chiar și primăvara, dogoarea din Gaither tinde să ia oamenii prin surprindere.

Fără niciun alt cuvânt, a intrat în clădire după tânăr.

Agenta Sterling a preîntâmpinat orice observație din partea mea și a lui Dean.

— Plimbați-vă prin grădină, prefaceți-vă că vă bucurați de ziua aceasta frumoasă de primăvară și gândiți-vă la ce am aflat! ne-a sfătuit.

Vrei să procedăm fără grabă. Ca nu cumva să ne arătăm mâna din greșeală.

Am făcut întocmai. Sunătoare. Coadă-șoricelului. Anin. Păducel. Trecând pe lângă fiecare plantă și inscripție din grădină, mi-am cântărit primele impresii. Instinctul îmi spunea că bărbatul mai în vârstă își petrecuse toată viața în Gaither. Fruntea-în-formă-de-V avea o atitudine protectoare față de el — și față de muzeu.

Nu-ți plac turiștii, dar lucrezi la un muzeu. Simptome ori ale unei personalități contradictorii, ori ale unor posibilități limitate de angajare.

M-am întors pe cărare, parcurgând bucla potecii înapoi spre poarta de fier. Aici am avut aceeași senzație de déjà-vu care mă copleșise când văzusem grădina întâia oară.

Îmi scapă ceva.

Privind în jur, de-a lungul străzii, am zărit doi turiști, apoi mi-am îndreptat atenția spre o femeie care-și plimba câinele. A cotit și a dispărut după colț. N-am vrut decât s-o urmez ca

să văd ce se află pe strada alăturată, dar pornind la pas, n-am mai putut să mă opresc.

Îmi scapă ceva.

Îmi scapă...

Dean m-a ajuns din urmă. Nici ceilalți nu erau departe. Cu coada ochiului, l-am zărit pe agentul însărcinat cu paza noastră.

— Unde mergem? a întrebat Dean.

N-o mai urmăream pe femeia care-și plimba câinele. Ea o luase într-o direcție, eu în alta. Farmecul centrului istoric al orașului Gaither se topise cu câteva străzi în urmă. Aici se vedeau doar case – dintre care majoritatea erau cam mici și aveau nevoie de reparații.

— Cassie, a repetat Dean, unde mergem?

— Nu știu, am spus.

Lia a apărut lângă noi.

— Minciună.

Nu-mi dădusem seama că mint, dar datorită atenționării ei, situația mi-a devenit limpede. Chiar știu unde mergem. Știu precis unde mergem.

Senzația supărătoare de déjà-vu, acel ceva profund neliniștitor care se abătuse asupra mea din clipa în care pusese răm piciorul în oraș, s-a coagulat sub o formă mai concretă.

— Cunoscut locul ăsta, am spus.

Nu simțisem ceva neobișnuit în Gaither. Simțisem ceva familiar.

Știu, mi-a șoptit mama în amintire. Îți plăceau orașelul și casa și curtea noastră mică din față...

Locuiserăm în atâtea case de-a lungul anilor, ne mutaserăm de atâtea ori... Dar când m-am oprit subit în fața unei case rustice, îmbrăcate în scânduri albastre, cu un stejar uriaș care-și arunca umbra pe suprafața întregii peluze, m-am simțit de parcă cineva m-ar fi împrăștiat în față cu apă înghețată. M-am revăzut pe veranda din față, râzând în timp ce mama încerca să arunce o frânghie peste o ramură a stejarului bătrân.

M-am dus la el și am atins leagănul cu frânghii roase care încă atârna acolo.

— Am mai fost aici, am spus răgușită, întorcându-mă

spre ceilalți. Am locuit aici. Cu mama mea.

CAPITOLUL 30

Nightshade se născuse în Gaither. Câteva decenii mai târziu, mama locuise aici. Nu putea să fie o coincidență.

Extrem de conștientă de sângele care-mi năvălea prin vene, m-am forțat să privesc lucrurile din perspectiva Maeștrilor. Fiecare dintre voi își alege propriul ucenic. Cine o alege pe Pythia? Am făcut un pas spre casă, cu bătăile năvalnice ale inimii înăbușind orice alt sunet.

— Nu Nightshade a ales-o pe mama ta, s-a auzit vocea lui Dean, răzbind prin cacofonia din capul meu. Dacă el ar fi ales-o... dacă eu aș fi ales-o, a continuat, trecând de la persoana a treia la persoana întâi, n-aș fi așteptat ca fiica lui Lorelai să se alăture programului Înzestrații înainte să mă prezint.

Încremenită la jumătatea distanței dintre o amintire și un coșmar, m-am gândit la Nightshade – la modul în care i se scuturaseră umerii de răs când îl interogasem, la cadavrul lui cenușiu. Dacă nu tu ai ales-o pe mama, atunci sunt șanse mari ca aceeași persoană să vă fi ales pe amândoi.

— Atunci se schimbă situația.

Agenta Sterling și-a scos imediat telefonul. Ne adusesese aici în speranța că vom afla ceva despre Mason Kyle – cine fusese înainte să devină Nightshade, cu cât timp în urmă dispăruse din oraș. Nu se așteptase să găsim o legătură directă între Gaither și Maeștri.

Mi-am forțat plămânii să inspire și să expire, mi-am forțat inima galopantă să se mai domolească. Asta e descoperirea pe care am tot așteptat-o. Asta e șansa noastră. Și după calmul nefiresc cu care vorbise Sterling, după cum se transformase dintr-o persoană de rând în agentă în doar două secunde – trăsesse aceeași concluzie.

— Probabilitatea e de 98% că îl suni pe agentul Briggs, a spus Sloane, evaluându-i starea. Și de 95,6% că vei încerca să ne scoți din Gaither.

Nu poți! Gura mi se uscăse prea tare ca să pot rosti cuvintele. Nu-ți permit!

— Am venit aici ca să căutăm un ac în carul cu fân, a

zis Sterling, păstrând mereu același calm tulburător. Și tocmai am găsit o sabie. Trebuie să reevaluăm riscurile implicate în investigarea orașului. Dacă eu și Judd spunem că trebuie să plecați, veți pleca – fără proteste.

Probabil că apelul i-a fost direcționat spre căsuța de mesagerie vocală a lui Briggs, pentru că a închis telefonul fără să mai spună nimic.

— Te chinui să-ți înăbuși o erupție de adrenalină, a observat Michael, privind-o îndelung. Ești frustrată. Ești speriată. Dar mai presus de toate, sub masca agentei Veronica Sterling, arăți ca o amatoare de senzații tari încremenită în vârful unui roller-coaster, în așteptarea picajului.

Sterling nici n-a clipit.

— Trebuie să reevaluăm riscurile, a repetat.

Știam că se gândește la Laurel. La Scarlett Hawkins. La pagube colaterale și la sensul adevărat al cuvântului risc.

— Nu plec nicăieri! am spus cu o intensitate pe măsura calmului ei.

Am petrecut ani întregi reproșându-mi golurile din memorie – faptul că nu puteam să-mi amintesc nici jumătate

din locurile în care locuisem cu mama, pentru că nu putusem să le spun nimic polițiștilor care să-i ajute la identificarea persoanei sau a persoanelor care o răpiseră. Nu aveam de gând să plec din Gaither, Oklahoma, fără răspunsuri – despre mama, despre Nightshade, despre legătura dintre ei.

— Voi părăsi programul dacă nu se poate altfel, i-am spus agentei Sterling, cu gâtul încordat. Dar nu plec de aici!

— Dacă Cassie rămâne, a spus Sloane, răzvrătindu-se, atunci rămân și eu.

Nu era nevoie ca Dean să spună că rămâne și el.

— Într-adevăr, o consider o persoană aproape tolerabilă, a comentat Lia cu un aer degajat.

— Ar fi păcat s-o abandonăm pe Aproape Tolerabilă, a adăugat Michael, zâmbind fără să zâmbească, întinzându-și pielea încordată din cauza urmelor de vânătăi.

— Judd.

Agenta Sterling a apelat la întăriri, vorbindu-i pe un ton bine controlat. M-am întrebat dacă Michael aude un spectru întreg de emoții sub acea aparență de control. M-

am întrebat cât de curând avea să se transforme Veronica Sterling în femeia care fusese înainte de uciderea lui Scarlett – o persoană care simte totul în profunzime. Care acționează înainte să se gândească.

Judd s-a uitat pe rând la mine și la fiecare dintre ceilalți, apoi i-a aruncat o privire piezișă lui Sterling.

— Știi care-i cea mai importantă regulă de urmat când crești copii, Ronnie? a spus, amintindu-mi astfel că fusese implicat și în creșterea ei. Nu le interzice să facă ceva dacă ești sigur că o vor face oricum.

Privirea lui pătrunzătoare a aterizat din nou asupra mea.

— Altfel faci risipă de amenințări.

Agentul Briggs n-a sunat-o înapoi pe Sterling nici după o oră.

Azi e o dată Fibonacci și Briggs nu răspunde la telefon. M-am întrebat dacă e băgat până-n gât în scena unei crime – dacă începuse totul.

— Trebuie să stabilim niște reguli de bază.

Agentă Sterling ne cazase la singurul hotel din Gaither și-l pusese pe Starmans să încerce în continuare să dea de Briggs, pentru ca ea să ne poată face un instructaj. Cu mișcări stăpânite și precise, a așezat o serie de obiecte mici și metalice pe măsuta de cafea, unul după altul.

— Dispozitive de localizare, a spus. Sunt mici, dar tot pot fi observate. Purtați-le cu voi în permanență!

A așteptat să ridicăm cu toții câte un dispozitiv, cam de forma și mărimea unei bomboane de mentă, apoi a continuat:

— Nu veți merge nicăieri singuri. Veți umbla mereu câte doi – sau mai mulți – și să nu vă treacă prin minte să fugiți de agentul care vă supraveghează! În sfârșit...

A scos două pistoale din geamantan și a verificat să le fie puse piedicile de siguranță.

— Știți să folosiți arme de foc?

Agentă s-a uitat întâi la Dean, care a încuviințat din cap, apoi și-a întors privirea spre Lia. M-am întrebat dacă fuseseră instruiți să folosească arme înainte ca eu să mă fi alăturat programului sau dacă Sterling îi alesese datorită experiențelor lor din trecut.

Lia a întins mâna după unul dintre pistoale.

— Ba bine că nu!

Judd a luat de la agentă întâi un pistol, apoi pe celălalt.

— Îți spun o singură dată, Lia. Nu scoți arma decât dacă vă amenință vreun pericol iminent.

De data asta, colega noastră și-a înăbușit replica obraznică. Judd i-a dat una dintre arme, după care s-a întors spre Dean.

— Apoi, a continuat cu gravitate, dacă viețile chiar vă sunt amenințate și scoateți armele... Să fiți pregătiți să trageți!

Deja ți-ai îngropat fiica, m-am gândit, descifrând semnificația cuvintelor lui. Indiferent de consecințe, nu accepți să ne pierzi și pe noi.

Dean a apucat pistolul și Judd și-a întors ochii de șoim spre mine, Michael și Sloane.

— Pentru ceilalți huligani am o singură observație. În orașele de mărimea acestuia, există două tipuri de persoane: unele cărora le place să vorbească și altele cărora nu le place absolut deloc. Abordați-le doar pe cele dintâi, altfel o să vă azvârl pe toți afară din oraș atât de repede, încât o să vă rupeți gâturile!

Nu era loc de împotrivire. În tonul lui, în cadența ordinului, i-am auzit glasul de militar de profesie.

— Misiunea noastră e doar să adunăm informații, a tradus Sloane. Dacă vedem vreun inamic...

Nu-l abordați!

CAPITOLUL 31

Majoritatea oamenilor dispuși să stea de vorbă se găseau în punctul de socializare preferat al orașului. În cazul de față, am identificat repede un restaurant mic, de tip diner⁸. Se afla suficient de departe de cartierul istoric al orașului încât să-i servească în principal pe localnici, dar nu atât de departe încât să nu fie vizitat din când în când de turiști — era perfect.

LA MAMA REE — NU-E-UN-DINER. Firma de deasupra ușii mi-a spus cam tot ce trebuia să știu despre proprietară.

— Dar, Cassie, mi-a șoptit Sloane când am intrat în restaurant. Chiar este un diner.

O femeie trecută de șaizeci de ani a ridicat privirea din spatele tejghelei și ne-a cercetat scurt din cap până-n picioare, ca și când ar fi auzit șoaptele lui Sloane.

— Așezați-vă la orice masă vreți! ne-a strigat după ce a încheiat inspecția.

Am ales un separau de lângă fereastră, aflat între doi vârstnici care jucau șah și un cvartet de femei și mai vârstnice, care luau micul-dejun și bârfeau de zor. Sloane nu glumise când spusese că vârsta medie a locuitorilor din Gaither e în creștere.

Lia și Sloane s-au așezat lângă mine. Dean și Michael au luat loc pe cealaltă banchetă, iar Sterling și Judd au ocupat două scaune de la tejghea.

— N-avem meniuri, a spus femeia care ne poftise să luăm loc — Mama Ree, din câte bănuiam —, așezând cinci pahare cu apă pe masă. Deocamdată servim micul-dejun. Peste vreo zece minute, o să servim prânzul. La micul-dejun, servim mâncare de mic-dejun. La prânz, servim mâncare de prânz. Dacă-mi spuneți un fel de mâncare, vi-l pregătesc, cu condiția să nu-mi cereți nimic simandicos.

A spus simandicos de parcă ar fi fost un cuvânt urât.

— Aș mânca niște pesmeți cu sos de friptură.

Accentul sudic al lui Dean i-a furat un zâmbet.

— Și bacon, a declarat femeia.

Nu era o întrebare. Dean a știut cum să reacționeze.

— Vă rog!

— Eu vreau french toast⁹, a cerut Lia.

Ree a pufnit nemulțumită – intuiția mi-a spus că french se apropie prea mult de simandicos –, dar tot și-a notat comanda Liei, apoi s-a întors spre mine.

— Tu ce vrei să mănânci, drăguță?

Cuvintele mi-au deșteptat amintiri. Nu era prima dată când mâncam la Nu-E-Un-Diner. M-am imaginat în separeul din colț, cu creioane colorate împrăștiate pe masă.

— Clătite cu coacăze, vă rog, cu sirop de căpșuni și un milkshake cu Oreo!

Comanda mea a făcut-o pe imperturbabila doamnă să ezite, ca și când combinația i-ar fi fost familiară, așa cum îmi păruse mie grădina apotecarului.

Nu obișnuiești să stai la taclale cu străinii, m-am gândit. Dar poate că vei destăinui câte ceva interesant unei fiice a Gaitherului.

— Probabil că nu vă aduceți aminte de mine, am spus, dar am locuit cândva în Gaither cu mama mea. O chema...

— Lorelai, a spus Ree, luându-mi-o înainte și zâmbind. Înseamnă că ești fata ei, Cassie. Ai crescut!

M-a privit din nou din cap până-n picioare.

— Semenii cu mama ta.

N-am înțeles dacă-mi face un compliment – sau îmi dă un avertisment.

Fă-o să vorbească! mi-am spus. Despre mama. Despre oraș. Despre Mason Kyle.

— Nu prea îmi amintesc perioada în care am locuit aici. Îmi dau seama că probabil am stat doar câteva săptămâni, dar...

— Câteva săptămâni? a repetat Ree, ridicând atât de mult din sprâncene, încât aproape că i-au dispărut sub linia părului încăruntit. Cassie, tu și mămica ta ați locuit aici aproape un an.

Un an? Parcă mi-ar fi dat un pumn în burtă. M-aș fi putut ierta pentru uitarea câtorva săptămâni dintr-o copilărie petrecută mai mult pe drumuri, dar un an? Un an întreg din viața mea, care – dacă mi-aș fi amintit numele orașului – ar fi putut să ofere poliției o pistă pentru rezolvarea cazului mamei cu ani în urmă?

— Erai micuță pe atunci, a continuat Ree. Aveai vreo șase ani. Nu prea vorbeai. Erai cuminte, nu ca Melody a mea. Ți-o amintești pe Melody?

În secunda în care am auzit numele, în minte mi-a

fulgerat chipul unei fete cu părul prins în codițe.

— Nepoata dumneavoastră. Eram prietene.

Niciodată n-am avut prieteni. Niciodată n-am avut un cămin. Acestea erau adevărurile copilăriei mele.

— Ce mai face mama ta? a întrebat Ree.

Am înghițit în sec și am coborât ochii la masă.

— A murit când aveam doisprezece ani.

Încă un adevăr al copilăriei mele care se dovedise a fi o minciună.

— Of, draga mea...

Ree a întins mâna și mi-a strâns ușor umărul. Apoi, cu atitudinea severă a unei femei care crescuse mai multe generații de copii, s-a întors spre Sloane și Michael și le-a luat și lor comanda.

Știi ce înseamnă să-ți pierzi apropiații, mi-am zis. Știi când să consolezi oamenii și când să-i lași în pace.

După ce a pornit spre bucătărie, Michael a făcut o observație.

— A îndrăgit-o pe mama ta, dar am sesizat și o anumită supărare.

Dacă eu și mama locuiserăm aici aproape un an, de ce o luaserăm iar din loc? Și mai exact, ce lăsase mama în urma noastră?

Ne-a sosit comanda și, în timp ce mâncam, nu m-am gândit decât cum s-o trag de limbă pe Ree. Trebuia să aflu detalii – despre viața mamei în Gaither, despre viața lui Mason Kyle.

Până la urmă, n-a fost nevoie s-o rog să-mi spună nimic. După ce am terminat micul-dejun, și-a adus un scaun și s-a așezat lângă noi.

— Ce te aduce înapoi în Gaither? a întrebat.

Crime. Răpiri. Secole întregi de tortură sistematică.

— Am adus cenușa mamei lui Cassie, a răspuns Lia în locul meu. Trupul lui Lorelai a fost găsit cu câteva luni în urmă. Cassie a spus că și-ar fi dorit să-și aibă locul de veci în orașul ăsta.

Deja mărturisisem că nu-mi amintesc mare lucru despre timpul petrecut în Gaither, dar Lia era Lia și Ree a crezut toate cuvintele care i-au ieșit din gură.

— Cassie, dragă, dacă pot să te ajut cu ceva, a zis Ree fără ocoliș, să-mi spui.

— Ar fi ceva.

Sosise ocazia așteptată.

— Dacă eu și mama am stat aici un an, atunci am zăbovit în Gaither mai mult decât oriunde altundeva. Nu

prea îmi amintesc orașul. Știu că ei i-a plăcut foarte mult, dar înainte să-i împrăștii cenușa...

Am închis ochii o clipă, lăsând durerea sinceră care-și făcea veacul înăuntrul meu să iasă la suprafață.

— Aș vrea să încerc să-mi amintesc motivul.

Ca mincinoasă, nici nu mă apropiam de nivelul Liei, dar știam să mă folosesc de adevăr. Am zăbovit în Gaither mai mult decât oriunde altundeva. Nu prea îmi amintesc orașul. Aș vrea să-mi amintesc motivul.

— Nu știu cât aș putea să-ți spun, a răspuns Ree cu franchețea care o definea. Lorelai era o persoană discretă și retrasă. A năvălit în oraș cu spectacolul ei plin de aiureli, zicând că e metapsihică – că-i ajută pe oameni „să ia legătura cu apropiații lor răposați”, că le citește viitorul, a continuat, pufnind. Consiliul local nu i-ar fi permis să rămână multă vreme, dar Marcela Waite e înnebunită după chestiile astea și lumea de aici o cunoaște pentru trei calități: gura slobodă, soțul bogat și răposat și tendința de a-i sâcăi pe membrii consiliului local până când îi fac pe plac.

Până aici, povestea îmi era familiară.

— Mama ta a trecut pe aici de vreo două, trei ori în primele săptămâni, cu tot cu tine. Era tânără. Și sperioasă, deși ascundea asta bine, a continuat Ree, tăcând apoi o clipă. I-am oferit de lucru.

— Drept chelneriță? am întrebat.

Și eu fusesem chelneriță într-un astfel de restaurant înainte ca Briggs să mă fi recrutat în programul Înzestrații.

M-am întrebat dacă nu cumva o parte din mine își amintise că mama făcuse la fel.

Ree și-a ținut buzele.

— Am prostul obicei să angajez chelnerițe care au văzut partea urâtă a vieții. Cele mai multe fug de ceva. N-am aflat niciodată de ce anume fuge Lorelai – nu mi-a spus de bunăvoie și n-am întrebat-o. Mi-a acceptat propunerea. I-am oferit la schimb un preț bun pentru chirie.

— Casa albastră cu stejarul înalt, am spus încet.

Ree a încuviințat din cap.

— Fiica mea o tulise recent de acolo. Îi luasem pe Melody și Shane să trăiască cu mine și mi s-ar fi părut un mare păcat să las casa nelocuită.

O tulise. Am tradus cuvintele conform tonului pe care le rostise: Adică și-a luat lumea în cap și ți-a lăsat copiii

în cârcă.

Mi-a fost ușor să înțeleg de ce Ree simțise nevoia să ajute o mamă tânără și fără soț, care se străduia din răputeri să-și crească fata.

Acasă nu e un loc, Cassie. Zicala mamei îmi rămăsese întipărită în minte ani întregi, dar acum îmi suna diferit, când înțelegeam că – măcar pentru scurt timp – avusesem un cămin.

— Mama mea și-a găsit vreun prieten? am întrebat-o, simțind că amintirile se învârt în jurul meu, apropiindu-se tot mai mult, dar că încă nu pot ajunge cu mâna la ele. Vreun iubit?

— Mama ta a știut mereu să-și aleagă bărbați arătoși. Ree încerca să abordeze subiectul cu diplomatie.

— Pe de altă parte, a știut și cum să-și aducă belele pe cap.

Dar nu prea multă.

A mijit ochii la Dean.

— Aduci belele? a întrebat.

— Nu, doamnă.

S-a întors spre Michael.

— Dar tu?

Michael i-a adresat zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Absolut!

Ree a pufnit.

— Așa mă gândeam și eu.

În clipa aceea, ușa din față s-a deschis și a intrat Fruntea- în-formă-de-V, de la muzeul dedicat apotecii. Ree a zâmbit când l-a văzut, așa cum zâmbise când Dean comandase pes- meți cu sos de friptură.

— Ți-l amintești pe Shane? m-a întrebat. Nepotul meu.

Shane. Am simțit că mă apropii cu vârfurile degetelor de o amintire. Proprietara restaurantului a vrut să se ridice.

— Mama mea s-a cunoscut cu un bărbat pe nume Mason Kyle? am întrebat, înainte să poată pleca.

S-a holbat la mine.

— Mason Kyle?

A clătinat din cap, ca și când ar fi încercat să-l scuture de amintiri.

— N-am mai auzit numele ăsta de douăzeci și cinci de ani. A plecat din Gaither pe la vreo... Câți să fi avut? Șaptesprezece ani? Cu mult înainte ca mama ta să fi apărut în oraș, Cassie.

În momentul în care s-a dus la tejghea — și la nepotul ei —, una dintre femeile în vârstă de la masa din spatele meu a plescăit din limbă.

— Mare păcat ce s-a ales de familia Kyle! a spus. De-a dreptul tragic!

— Ce s-a ales? a întrebat Sloane, răsucindu-se spre ea.

Bătrânul care juca șah de cealaltă parte a separeului nostru a întors capul spre ea.

— Au fost omorâți, a mormăit. De unul dintre oamenii ăia.

Ce oameni?

— Bietul Mason abia dacă avea nouă ani, a spus femeia care plescăia din limbă. Mai toți de prin oraș sunt de părere că a văzut toată scena.

M-am gândit la băiețelul din fotografie, apoi la ucigașul monstruos în care se transformase.

— Ajunge!

După tonul lui Ree și reacțiile imediate ale celor din jurul nostru, am înțeles că vorba ei e lege. Dând din cap, s-a întors din nou spre nepotul ei.

— Shane, cu ce te pot ser...?

Înainte să-și sfârșească întrebarea, Shane a văzut ceva pe fereastră. Tot trupul i s-a încordat și s-a năpustit afară, în stradă.

Am privit pe fereastră și l-am văzut apropiindu-se cu pași lungi de un grup de vreo douăsprezece persoane. Înaintau în rânduri de câte patru. De diverse vârste. De diverse etnii. Fiecare era îmbrăcată toată în alb.

Shane a încercat să abordeze o fată care mergea în spatele celorlalți, dar i s-a pus în cale un bărbat cu păr des și negru precum cerneala, brăzdat de fire cărunte.

— Din ce se vede, bănuiesc că oamenii ăia sunt emisari ai mult iubitului cult din vecini, a spus Lia, cu privirea ațintită la conflictul pe cale să înceapă.

8 restaurant mic specific tradiției americane de secol XX, inițial ridicat din prefabricate transportate la locul montării prin intermediul infrastructurii feroviare, având în mod tipic o arhitectură asemănătoare vagoanelor-restaurant, cu o singură încăpere, o tejghea lungă, cu scaune înalte și fără spătar, pentru servirea directă, și separeuri înșiruite de-a lungul unui perete, unde sunt servite preparate simple și relativ ieftine din bucătăria tradițională americană (n.t.).

9 Asemănătoare friganelelor (n.t.).

CAPITOLUL 32

Oamenii ăia. Cu aceste cuvinte relatase domnul care juca șah uciderea familiei lui Mason Kyle cu vreo treizeci de ani în urmă.

Michael a aruncat pe masă trei bancnote de douăzeci de dolari și am luat-o toți cinci spre ieșire.

— Mel!

Shane încerca să-l ocolească pe bărbatul cu părul grizonant.

— Melody!

— E în regulă, Echo, i-a spus bărbatul fetei pe care Shane o strigase Melody. Mărturisește-i adevărul!

O fată pe care aproape că o recunoșteam – așa cum aproape îl recunoșteam pe Shane – a pășit în față. Stătea cu ochii plecați.

— Nu mai sunt Melody, a spus abia șoptit, cu o voce subțire. Nu vreau să fiu Melody. Numele meu nou – numele meu adevărat – e Echo.

Și-a înălțat privirea la fratele ei.

— Sunt fericită acum. Nu poți să te bucuri pentru mine?

— Să mă bucur pentru tine? a repetat poticnit Shane. Mel, nici nu poți să vorbești cu mine fără să te uiți la el, ca să vezi dacă spui ce trebuie. Ai renunțat la facultate – la facultate, Melody – ca să intri în cultul ăsta zdrobitor de suflete,

care ne-a răpit-o pe mama când eram mici, a continuat el, încheștând pumnii. Deci nu, nu pot să mă bucur pentru tine!

— Mama ta rățăcea, i-a spus liderul grupului, aproape cu blândețe. Am încercat să-i oferim liniște sufletească, un trai mai simplu. Am fost la fel de îndurerat ca voi când a ales altă cale.

— Din cauza voastră a plecat din oraș! a izbucnit Shane.

Adversarul său nu și-a pierdut stăpânirea de sine nicio clipă.

— Ferma Păcii nu e pentru oricine. Nu putem să-i ajutăm pe toți, dar oferim ajutor atunci când putem.

I-a aruncat o privire piezișă lui Melody, atât de discret, încât dacă nu l-aș fi urmărit cu atenție, nici n-aș fi observat.

— Mi-am descoperit Pacea, a recitat ea, pe un ton cu totul inexpressiv, cu ochii sticloși. În Pace, mi-am descoperit echilibrul. În Pace, mi-am descoperit liniștea.

— Ai luat ceva? s-a răstit Shane, întorcându-se valvârtej spre bărbatul pe care-l înfruntase. Ce i-ați dat? Ce i-ați tot dat?

Preț de câteva momente, bărbatul a privit spre Shane și prin el, apoi și-a plecat capul.

— Trebuie să plecăm.

— În vreo trei secunde, imitația aia de Draco Malfoy o să-i dea un pumn, a spus încet Michael. Trei... doi...

Shane l-a pocnit pe bărbatul mai în vârstă. Conducătorul cultului și-a șters sângele de pe buză cu dosul palmei, s-a uitat la el și a zâmbit.

Agentei Sterling nu i-a luat prea mult timp să găsească informații despre Ferma Păcii. Era condusă de un bărbat pe nume Holland Darby. Fusesse cercetat de autoritățile locale de zeci de ori pe parcursul ultimilor treizeci de ani și mai bine, dar niciodată nu se găsisese vreo probă incriminatoare.

Cele mai vechi plângeri fuseseră înaintate în vremea stabilirii comunității Ferma Păcii la marginea orașului Gaither, cu peste trei decenii în urmă. Conform documentației obținute de Sterling, Holland Darby colecționa vagabonzi și hoinari, dar de-a lungul anilor atrăsese de partea lui și numeroase tinere naive din rândul localnicilor. Niciodată sub optsprezece ani.

Informațiile îmi spuneau ce trebuia să știu despre Holland Darby. Pui mereu punctul pe i. Dacă ai primi minore, ai avea probleme cu legea și, indiferent ce faci la Ferma Păcii, cert e că nu vrei să te trezești cu polițiștii la ușă. Printre discipoli ai și bărbați, și femei, dar în cazul localnicilor, preferi fete — cu cât mai tinere, cu atât mai bine, cu condiția să fie majore.

— A adus-o pe Melody în oraș ca s-o pună la încercare, a spus Lia, fără să dea niciun indiciu, după tonul vocii, că situația de față o afecta personal, că Holland Darby îi răscolise anumite amintiri pe care le ținea îngropate. Darby a vrut ca Shane s-o vadă pe sora lui. A vrut ca Melody să-i spună clar că ei sunt familia sa acum.

Cu cât Melody intră în contact mai rar cu familia ei, cu atât e mai ușor de manipulat, dar cu cât își privește mai des rudele în ochi și te alege pe tine, cu atât devine mai convinsă că rudele nu o vor ierta. Că nu pot să o ierte, că până și dacă ar vrea să plece de la Ferma Păcii, n-ar putea să se întoarcă acasă.

— E clar că Hotelul Gaither nu prea știe ce-i ăla aer condiționat, a spus Lia, ridicându-se în picioare.

Și-a adunat părul la spate ca să și-l poată ridica de pe ceafă.

— Mă duc să mă schimb în niște haine mai lejere.

Expresia de pe chipul ei ne-a provocat să contrazicem ideea că dorința ei de a-și schimba garderoba are vreo legătură cu temperatura. De lângă mine, Michael a urmărit-o cu privirea până la ușă. Oricât se pricepea ea să-și ascundă emoțiile, el se pricepea și mai bine să i le citească. Știe ce simți. Iar tu știi că știe.

După încă o clipă, Michael a urmat-o în dormitor. Puteam să văd exact cum se vor petrece lucrurile — șicanările reciproce, încercarea lui Michael de a aduce sentimentele Liei la suprafață, reproșul ei pentru dezastrul iscat din cauza lui Celine.

— Cred, a spus Sloane, spulberând tăcerea, că probabilitatea e de aproximativ 87% că Michael și Lia vor ajunge, în cele din urmă, să se sărute sau să desfășoare alte acte fizice de...

— Să revenim la anchetă! a intervenit Sterling. Nu vreți?

Și-a reluat aerul de profesoară.

— Zeci de plângeri au fost depuse la adresa Fermei Păcii când Holland Darby a început să cumpere parcele mari de teren la marginea orașului, cu aproximativ treizeci și trei de ani în urmă. Bănuiala mea e că majoritatea sesizărilor au fost nejustificate sau mincinoase — nimeni nu voia ca niște vagabonzi, fugari și foști dependenți de droguri să se aciueze pe terenurile agricole ale unor familii.

A lăsat deoparte respectivele sesizări și a deschis dosarul cel mai gros.

— După aproximativ nouă luni de la stabilirea Fermei Păcii, biroul șerifului local a deschis o anchetă cu privire la implicarea colectivului în uciderea lui Todd și a Annei Kyle.

— Părinții lui Nightshade? am întrebat.

Sterling a încuviințat din cap. Pe parcursul următoarei

ore, am pus toți cap la cap probele pe care reușiseră să le adune anchetatorii.

Nu dovedeau mare lucru.

În momentul crimelor, Anna și Todd Kyle erau tineri căsătoriți și aveau un copil de nouă ani. Împreună cu ei locuia și tatăl Annei, Malcolm Lowell. Citind printre rânduri, am dedus că cel cu banii era Malcolm – el era proprietarul casei, el refuzase să-și vândă pământul lui Holland Darby, când intrusul respectiv cumpăra terenurile tuturor vecinilor. Între

cei doi bărbați avusese loc un fel de ceartă. Își adresaseră cuvinte grele. Fuseseră făcute amenințări voalate.

În noaptea aceea, cineva intrase cu forța în casa lui Malcolm Lowell, îi măcelărise fiica și ginerele și-l atacase sălbatic pe Malcolm însuși, înjunghiindu-l de șaptesprezece ori și lăsându-l să sângereze pe podea. După cum era consemnat în raportul întocmit de poliție, Mason, în vârstă de nouă ani, fusese acasă în tot acest timp.

Ai auzit țipetele? Te-ai ascuns? Femeia în vârstă de la restaurant spusese că majoritatea locuitorilor din Gaither consideră că Mason Kyle privise uciderea părinților lui, dar raportul nu pomenea nimic în acest sens.

Malcolm – bunicul lui Nightshade – era cel care sunase la serviciul de urgențe. Când a ajuns salvarea, abia mai respira. Bătrânul supraviețuise. Fiica și ginerele lui, nu. În urma atacului, Malcolm Lowell nu putuse să dea o descriere fizică a agresorului, dar bănuiala căzuse aproape imediat asupra comunității de la Ferma Păcii.

— Am încercat să alcătuiesc cronologia evenimentelor.

Sloane se folosisese de blocnotesul gratuit din camera de hotel și rupsese foaie după foaie, aranjându-le pe podea și făcând însemnări pe fiecare. Ne-a arătat-o pe cea din capătul stâng.

— În urmă cu treizeci și trei de ani, Holland Darby și-a stabilit comunitatea la marginea orașului. După nici un an, Anna și Todd Kyle au fost uciși. În urmă cu douăzeci și șapte de ani, Maestrul otrăvurilor, care în final îl va alege pe Nightshade ca ucenic, a ucis nouă persoane, încheindu-și cu succes ritualul de inițiere în rândul Maeștrilor.

I-am urmărit logica: Nightshade își înfăptuise crimele

inițiatice cu șase ani în urmă. Cultul acționa după un ciclu de douăzeci și unu de ani. În concluzie, Maestrul otrăvurilor dinaintea lui Nightshade fusese inițiat cu doi sau trei ani după moartea lui Todd și Anna Kyle.

Care e legătura?

— Posibilitatea numărul unu, am spus. Maestrul care în cele din urmă l-a instruit pe Nightshade ca discipol locuia în Gaither în vremea crimelor. Știm că Maeștrii preferă o Pythia care a suferit abuzuri violente în trecut — poate că folosesc un criteriu asemănător pentru selecția ucigașilor.

Am închis ochii un moment și am lăsat logica aceasta să mă îndrume mai departe.

— Maestrul precedent știa ce văzuse Mason, știa prin ce experiențe trecuse, supraviețuind, și l-a desemnat pentru recrutare.

Dean mi-a întâlnit privirea.

— Posibilitatea numărul doi. Eu sunt Maestrul care l-a recrutat pe Nightshade. Totodată, sunt persoana care i-a ucis pe Anna și pe Todd Kyle. Autoritățile n-au reușit să mă prindă și cazul a trezit suficient interes din partea presei locale încât să atragă atenția Maeștrilor, care s-au oferit să-mi transforme potențialul în ceva mult mai mareț.

Și-a trecut vârfurile degetelor de la mâna dreaptă peste mâna mea stângă.

— Am acceptat propunerea lor și am învățat să ucid fără milă, fără urmă.

Alături, Sloane s-a cutremurat.

— După mulți ani, a continuat Dean încet, când a venit momentul să-mi aleg și eu un ucenic, mi-am amintit de Mason Kyle. Poate că nu-mi dădusem seama că se află în casă când îi omorâsem familia. Sau poate, a continuat, pe un ton care nu semăna deloc cu vocea lui obișnuită, l-am lăsat în viață intenționat. În orice caz, îmi aparține.

În cameră s-a făcut liniște. Dacă părinții lui Nightshade fuseseră omorâți de unul dintre Maeștri, atunci elucidarea uciderii lor ar fi putut să ne conducă direct spre persoana care-l recrutase.

Îl găsim pe unul dintre Maeștri și urmărim indiciile.

— Posibilitatea numărul trei.

Agentă Sterling, care fusese surprinzător de tăcută în timp ce eu și Dean ne ordonaserăm ideile, și-a adus și ea contribuția.

— AN-ul din cazul uciderii familiei Kyle i-a omorât pe părinții lui Nightshade tocmai pentru ca, într-o bună zi, micul Mason Kyle să ajungă un candidat mai potrivit pentru rolul de ucigaș.

S-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere. Niciodată n-o mai văzusem atât de concentrată.

— Cunosce cazul Nightshade pe dinafară. Ucigașul pe care-l căutam era genial, narcisist și stăpânit de dorința de a câștiga și de a-și întrece toți competitorii. Și totuși, în timpul ultimului său interogatoriu, Nightshade s-a împăcat cu faptul că Pythia va porunci să fie ucis. Nu s-a împotrivit. Nu i-a denunțat pe ceilalți Maeștri ca să-și salveze viața.

— Le-a fost loial, am tradus.

— Crezi că a câpătat loialitatea asta încă din copilărie, a spus Dean, ridicând ochii la Sterling. Crezi că AN-ul nostru a început să-l pregătească pe Nightshade pentru a se alătura Maeștrilor încă de când era doar un copil.

Sloane s-a încruntat.

— Părinții lui Nightshade au fost uciși cu o mie opt sute optzeci și șapte de zile înainte ca Maestrul lui să-și înfăptuiască propriile crime inițiatice, ne-a atras ea atenția. Exceptând posibilitatea survenirii unor anomalii în continuumul spațiu-timp, mi se pare puțin probabil ca cineva să înceapă instruirea unui ucenic cu gândul ca acesta să-i preia locul înainte ca respectiva persoană să aibă un loc.

A dat din mâini, un semn clar de agitație. S-a stăpânit, apoi și-a reluat planul cronologic.

— După nouă ani de la moartea părinților lui, Mason Kyle a plecat din Gaither și nu s-a mai întors. Înseamnă că a plecat

în urmă cu aproximativ douăzeci și patru de ani. După vreo doisprezece ani, Cassie și mama ei s-au mutat în oraș.

Ochii ei albaștri au fugit spre mine. Am înțeles că încearcă să calculeze probabilitatea de a mă răni dacă-și va continua ideea.

Am scutit-o de efort.

— După șase ani de când eu și mama am plecat din Gaither, Nightshade a omorât nouă persoane, ocupându-și locul la masa Maeștrilor. După nici două luni, mama mea a fost răpită.

Ea și Nightshade locuiseră în orașul acesta la o

distanță în timp mai mare de zece ani. Dar unul sau mai mulți Maeștri probabil că-i urmăriseră după plecarea lor. Aveți o memorie lungă. Știți să identificați persoanele cu potențial. Și la nevoie, sunteți foarte, foarte răbdători.

— Dacă presupunem că atacul asupra familiei Kyle a fost comis de o persoană trecută de vârsta de șaisprezece ani, a spus Sloane, atunci căutăm un AN care se apropie de cincizeci de ani, dar care ar putea să fie mult mai în vârstă.

M-am gândit la bătrânii din restaurant, la vârstnicul care ne invitase să intrăm în muzeul dedicat apotecii.

— Trebuie să aflăm tot ce n-au inclus polițiștii în dosarul oficial, a spus Dean. Bârfele. Ipotezele.

— Din fericire pentru voi, a observat Lia, intrând alene în cameră, bârfele sunt unul dintre punctele mele forte.

Purta o fustă lungă și neagră și o bluză cu mai multe straturi, care-i atârna mai jos de umeri. Își conturase ochii cu tușe groase de dermatograf, iar în jurul încheieturilor își prinsese brățări de cupru late de cinci centimetri.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de metapsihică par? ne-a întrebat.

— Șase-virgulă-patru, a răspuns Sloane fără ezitare.

— Metapsihică? am repetat.

Eram aproape sigură că nu voiam să știu ce-i venise în minte.

— Eu și Lia vorbeam despre scurta noastră discuție cu Ree de la Nu-E-Un-Diner, a spus Michael, apărând în spatele ei cu o expresie care mă îndemna să cred că nu se limitaseră la o simplă discuție.

— Și amândoi ne-am amintit că Ree a pomenit de o văduvă cu gura mare și o slăbiciune pentru metapsihici.

Lia s-a uitat la mine și a arcuit o sprânceană. Îmi era familiară arcuirea aceea. Nu prevestea nimic bun.

— Nici nu mă gândesc! am spus. Mi-am petrecut aproape toată copilăria ajutând-o pe mama să convingă oamenii că e metapsihică. Refuz să te ajut și pe tine!

Sloane s-a uitat la mine, apoi la Lia, apoi iarăși la mine.

— Probabilitatea e foarte mare, a șoptit, ca Lia să-ți spună că minți.

CAPITOLUL 33

Ar putea fi mai rău, mi-am spus, potrivindu-mi broșa cu cameră de filmat de la rever, moment în care Lia s-a aplecat în față și a sunat la ușa bârfitoarei orașului. Lia ar fi putut să găsească o supapă mai distructivă pentru problemele ei.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia care a răspuns la ușă era trecută de cincizeci de ani și avea un păr roșu-aprins care n-ar fi părut natural nici dacă ar fi fost cu două decenii mai tânără. Preferințele ei vestimentare tindeau spre mulat și lucios.

Ai buzele date cu un ruj roz-aprins, chiar și în propria locuință. Casa e clasică, sobră – întocmai așa cum tu nu ești.

— Dacă sunteți Marcela Waite, cred că vă putem ajuta noi pe dumneavoastră, a murmurat Lia.

Nici credibilitatea unei mincinoase Înzestrate nu putea fi convingătoare chiar în orice situație. Deși îmi era silă, trebuia să-mi aduc și eu contribuția.

— Mă numesc Cassie Hobbes. Ați cunoscut-o pe mama mea, Lorelai. V-a ajutat să luați legătura cu anumite persoane iubite de pe tărâmul celălalt.

Ochii Marcelei s-au aprins și am înțeles că mă recunoaște.

— 44% dintre metapsihici cred în OZN-uri, a spus Sloane deodată. Dar de două ori mai mulți cred în extraterestri.

— Tărâmul spiritelor îi vorbește lui Sloane prin numere, a spus Lia cu un aer solemn.

— Aveți patru câini îngropați în curtea din spate, a continuat Sloane, legănându-se pe călcâie. Și anul trecut ați înlocuit patru sute șaptezeci și nouă de țigle de pe acoperiș.

Marcela și-a dus deodată mâna la piept. Evident, nu-i trecea prin minte – și nici n-avea să-i treacă – că Sloane pur și simplu se pricepea la matematică și avea un simț de observație extrem de fin.

— Aveți să-mi comunicați vreun mesaj? a întrebat, cu

sclipiri în ochi.

— Mama mea a murit în urmă cu câțiva ani, am spus, respectând povestea pe care i-o oferisem lui Ree. Am venit în Gaither ca să-i împrăști cenușa, dar înainte de asta...

— Da? a spus Marcela, cu sufletul la gură.

— Spiritul ei mi-a cerut să vin aici și să vă ajut cu problemele voastre spirituale.

Eram o persoană oribilă.

Când Marcela Waite ne-a servit ceai în salonul ei și s-a așezat în fața noastră, mi-am înăbușit remușcările și m-am forțat să mă concentrez asupra CPM-ului ei.

Comportament. Personalitate. Mediu.

Casa a fost a soțului tău. Provenea dintr-o familie înstărită. Tu nu. Nu a insistat niciodată să te schimbi și nu te-ai schimbat — dar nici nu ai schimbat aspectul locuinței. Instinctul îmi spunea că-l iubise.

— Sunteți o persoană foarte spirituală, am zis, conștientă că nu mă mai simțisem de foarte mult timp atât de aproape de mama. Presimt că și dumneavoastră posedați Darul într-o anumită măsură.

Celor mai mulți oameni le place să se considere persoane intuitive și 90% din meseria asta consta în a le spune clienți- lor ce voiau să audă.

— Ați visat în ultima vreme, am continuat. Povestiți-mi!

Când gazda noastră a început să-și descrie visul din noaptea trecută, m-am întrebat cum putuse mama să se ocupe cu munca asta atâta vreme.

Ai făcut ce ai fost nevoită să faci, m-am gândit. De dragul meu. Dar în adâncul sufletului, trebuia să recunosc: Ți-a plăcut jocul. Ți-a plăcut puterea.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că Marcela se oprise din vorbit.

— Visul pe care mi l-ați relatat are două laturi, am spus automat. Aceste laturi diferite reprezintă două cărări, o decizie pe care trebuie s-o luați.

Regula esențială a ocupației mamei fusese mereu să te exprimi în mod vag până când clientul îți va sugera cum să continui.

— Nou sau vechi, am reluat. Să iertați sau să nu iertați. Să îi cereți iertare cuiva sau să păstrați tăcerea, am spus și, văzând că Marcela nu reacționează, am apelat la un subiect mai intim. Vă întrebați cum și-ar fi dorit soțul dumneavoastră să procedați.

Cu fraza asta am dărmat barajul emoțional.

— Sora lui se poartă atât de urât cu mine! Îmi vine să râd când văd cum mă privește de sus, când ea a ajuns la căsătoria numărul patru!

Sora soțului tău nu te-a considerat niciodată demnă de el — și și-a declarat părerea încă din prima zi.

Sloane și-a dres glasul.

— Există cincizeci și șase de anagrame ale numelui Marcela, printre care caramel, a calmer și lace arm.

Marcela a exclamat uluită.

— Caramelul a fost dulcele preferat al iubitului meu Harold! a spus, încruntându-se. Harold vrea să fiu mai calmă¹⁰? Să fiu mai răbdătoare cu sora lui?

Lia a hotărât că e momentul să intre în joc.

— Simt miros de caramel, a spus, fixându-și ochii asupra unui punct îndepărtat. Harold e aici. E alături de noi.

M-a strâns cu putere de mână, apoi și-a întors privirea grea asupra Marcelei Waite.

— Vrea să vă spun că știe cum se poartă sora lui uneori.

— N-a observat întotdeauna când era în viață, am adăugat, completând afirmația Liei astfel încât să se potrivească mai bine cu profilul pe care-l făcusem Marcelei. Dar acum vede totul. Înțelege că vă e greu, dar are încredere că veți fi răbdătoare cu ea. Pentru că e convins că puteți s-o faceți.

— A spus el asta? a întrebat încet Marcela.

— Nu prea vorbește, am răspuns. În forma lui spirituală, nu e nevoie.

Marcela și-a închis ochii și a plecat capul. Simțeau nevoia să ți se spună că te susține. Să-ți amintești că și el te-a iubit.

Aproape că am ajuns să cred că-i facem un bine, dar atunci Lia și-a arcuit spatele și trupul i s-a sucit într-o poziție nefirească.

— Ajutor! a șuierat încet și ascuțit, ca și când ar fi zgâriat o tablă neagră cu unghiile. Nu-mi găsesc fiul! Văd sânge. Atât de mult sânge...

Am strâns-o de mână. Nu așa voiam să îndrept conversația spre uciderea familiei Kyle, dar Lia — în stilul ei caracteristic — nu-mi lăsa altă opțiune.

M-am forțat să nu dau ochii peste cap.

— Cum te numești, spiritule? am întrebat.

— Anna, a hârâit Lia. Mă numesc Anna.

10 Calmer, din limba engleză, se traduce prin „mai calm“ (n.t.).

CAPITOLUL 34

Din fericire pentru noi, Marcela Waite, ca mai toate bârfitoarele și iubitoarele de colanți aurii din lame, avea un simț melodramatic foarte ascuțit. Eram aproape convinsă că demonstrația Liei îi făcuse mai multă plăcere chiar și decât comunicarea cu soțul ei decedat.

— Trebuie să fi fost Anna Kyle! ne-a spus Marcela, lovindu-și latura ceștii de ceai cu unghiile date cu oja roșie. Aveam nouăsprezece ani când ea și soțul ei au fost omorâți. Biata de ea!

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Noi ne prezentaserăm spectacolul. Venise momentul să și-l prezinte și bârfitoarea orașului.

— Anna Kyle a fost înjunghiată în propria bucătărie. La fel și soțul ei, a spus Marcela în șoaptă. Iar tatăl Annei abia a scăpat cu viață.

— Dar fiul ei? am întrebat. A spus că nu-și găsește fiul.

— A fost de față, ne-a spus. A văzut totul.

Asta auziserăm și la restaurant, dar ideea contrazicea raportul oficial dezgropat de agenta Sterling.

— Dacă mă întrebați pe mine, ceva nu era în regulă cu băiatul ăla. Era un zurbagiu și umbla toată ziua cu copiii oamenilor ălor.

Am reținut menționarea oamenilor ălor pentru mai târziu.

— Groaznic! a murmurat Lia. E un miracol că ucigașul a lăsat băiatul în viață.

Marcela și-a ținut buzele. Chiar și fără să-l avem pe Michael cu noi, ca să-i citească emoțiile, am recunoscut expresia unei femei care se pregătește cu bună-știință să spună ceva ce n-ar trebui.

— Nu-mi plac bârfele, să știți, s-a apărât, dar unii spun că micul Mason îl cunoștea pe ucigaș. Unii spun că n-a fost doar martor la crime. Ei cred că le-a urmărit atent, a încheiat în șoaptă.

Sloane s-a încruntat.

— De ce ar crede cineva una ca asta?

Marcela nici n-a încercat să se abțină de la răspuns.

— V-am spus despre tăticul Annei? A fost înjunghiat iar și iar, a trebuit operat și, când s-a trezit, le-a spus polițiștilor că nu l-a văzut pe atacator.

— Dar? a îndemnat-o Lia.

— Dar, după aceea, Malcolm Lowell n-a mai vrut să audă de nepotul lui. A refuzat să ia în grijă un copil născut chiar din sângele lui, n-a putut nici să se uite la el. Bătrânul Malcolm nu i-a mai vorbit niciodată.

Mi-am imaginat cum ar fi putut să se petreacă lucrurile într-un oraș atât de mic, cum se petrecuseră pentru Nightshade. La început, oamenilor le-a fost milă de tine. Dar după ce s-a trezit bunicul tău, după ce, întrebat de polițiști, a insistat că nu și-a văzut atacatorul, localnicii au început să-și pună întrebări. Dacă mințea? Dacă proteja pe cineva?

Dacă tu erai acel cineva?

— Ce s-a ales de Mason? a întrebat Sloane, frământându-și mâinile în poală. Părinții îi muriseră. Rudele nu-l voiau. Unde s-a dus?

Subiectul o interesa personal.

— L-a primit un cuplu din zonă, a spus Marcela, bând iar din ceai. Hannah și Walter Thanes.

— Mai locuiesc în Gaither? a întrebat Lia cu un aer indiferent.

Gazda noastră și-a așezat ceașca pe tavă.

— Hannah a murit în urmă cu câțiva ani, dar Walter încă e printre noi. Conduce muzeul dedicat apotecii de pe strada principală.

TU

Ai înțelepciunea să nu te bucuri de momentele de liniște. Să n-o privești în somn pe Laurel și să te gândești, măcar o clipă, că e doar o copilă.

— Pare împăcată, nu-i așa?

Vocea uleioasă a lui Cinci îți alunecă pe piele. Are cuțitul în mână.

— Ce cauți aici?

Uneori e mai bine să te arăți trufașă, să le amintești sadicilor că, deși ești la mila lor, și ei sunt la mila ta.

— Am primit niște vești interesante de la un vechi prieten.

Nu muști momeala. Cinci îți zâmbește în tăcere.

— Se pare că FBI-ul și-a făcut apariția în Gaither.

Își plimbă un deget pe muchia cuțitului. Ușor. Cu grijă. Îl privești în ochi cu o expresie lipsită de orice emoție.

— Nu mă privește ce face FBI-ul.

— Ba te privește când e implicată și fiica ta, a răspuns Cinci, apăsând lama cuțitului de vârful propriului deget și făcându-l să verse un strop de sânge.

CAPITOLUL 35

Ne-am întâlnit cu ceilalți în fața muzeului dedicat apotecii.

— Sterling își face griji că suntem la vedere, Judd are expresia aia care-i apare ori de câte ori se gândește la Scarlett, iar agentul Starmans are neapărat nevoie la baie, ne-a șoptit Michael mie și Liei. În caz că vă întrebați.

M-am întors spre Starmans, care s-a scuzat repede și a intrat în căutarea băii din muzeu. Judd și-a băgat mâna în buzunarul de la spate, a scos un portofel vechi din piele și i-a dat lui Sloane o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari.

— O donație, i-a spus. Pentru muzeu.

Când Sloane și-a strâns degetele pe bancnotă, mi-am lăsat privirea să o întâlnească pe a lui Sterling. Nu-ți place deloc că eu sunt cea care are motive plauzibile să pună întrebări. Nu-ți place că locuitorii din Gaither acceptă să vorbească cu mine. Dar mai mult decât orice altceva, îți displace că ne pui în linia de bătaie fără ca situația să-ți displacă nici pe departe atât cât ar trebui.

Dean a întins mâna spre clanța ușii de la intrarea în muzeu și a ținut-o deschisă pentru ea.

— După tine, a spus, un gest pe care localnicii l-ar fi considerat o demonstrație de cavalerism tipic sudului, dar în care eu am recunoscut promisiunea nerostită: aveam să-i respectăm indicațiile.

Sterling a intrat prima și noi imediat după ea.

— Bună ziua!

Walter Thanes stătea în spatele tejghelei, cu un aer la fel de învechit ca al relicvelor adăpostite între acești pereți.

Sloane i-a întins bancnota primită de la Judd. Cu o mișcare a capului, custodele i-a indicat o cutie de lemn de pe tejghea. Când colega noastră a introdus banii în cutie, m-am silit să-i întorc spatele bărbatului care-l crescuse pe Nightshade și am privit rafturile.

De-a lungul unui perete erau înșiruite sute de sticle cu etichete șterse. Instrumente ruginite erau expuse cu

mândrie în fața unor pahare de laborator din sticlă translucidă. Pe dulapul de sub ele am găsit o carte groasă, îmbrăcată în piele, cu paginile îngălbenite și cu cerneala estompată de trecerea timpului. Când am citit titlul scris de mână în partea de sus, mi s-a oprit inima.

Condica otrăvurilor – 1897.

M-am gândit la Nightshade, la otrava cu care o omorâse pe Scarlett Hawkins – imposibil de detectat, imposibil de tratat, dureroasă. Mi-am înăbușit un fior când pe pagină s-a întins umbra cuiva de lângă mine.

— Pentru a cumpăra medicamente cu efecte otrăvitoare, apotecarul le impunea clienților să semneze pentru ele.

Walter Thanes și-a plimbat ușor vârful degetului peste însemnările din condică.

— Laudanum. Arsenic. Mătrăgună.

M-am forțat să-mi îndrept atenția de la pagina deschisă la bătrân. Thanes mi-a zâmbit cu blândețe.

— Între medicamente și otrăvuri e o linie foarte subțire, să știi.

Linia asta te atrage. Creierul meu a intrat numaidecât în viteza a șasea. Te fascinează otrăvurile. L-ai luat în grijă pe Nightshade când era doar un copil.

— Muzeul a fost cândva o apotecă adevărată? a întrebat agenta Sterling, distrăgând atenția suspectului de la mine.

Thanes a traversat încăperea spre ea, cu mâinile împreunate în față.

— Ba bine că nu. Bunicul meu a condus apoteca Gaitherului în tinerețe.

— O artă muribundă, a șoptit Sterling, chiar și pe atunci.

Cuvintele l-au impresionat. Îi plăcea de agentă, îi plăcea să stea de vorbă cu ea.

— Aveți mulți pui, a observat.

— Nepoata mea și prietenii ei, i-a răspuns Sterling liniștită. Cassie și mama ei au locuit aici când era mică. De îndată ce am auzit că toată gașca lor vrea să viziteze orașul, m-am gândit că le-ar prinde bine supravegherea unui adult.

Lia a venit tiptil lângă mine, dând toate semnele că ar fi hipnotizată de o balanță de modă veche, având precis culoarea și textura unui bănuț de cupru ruginit.

— Ca fapt divers interesant, a șoptit detectorul de minciuni, partea despre supravegherea unui adult e

adevărată.

În spatele nostru, Thanes a descifrat afirmația lui Sterling.

— Să înțeleg că ești sora lui Lorelai.

Auzirea numelui mamei pe buzele lui a avut un efect zdrobitor asupra mea. Am vrut să mă întorc spre el, dar picioarele mi se lipiseră de podea.

Ai cunoscut-o pe mama.

— Aveți copii? a întrebat agenta Sterling, pe un ton foarte firesc și inofensiv.

Am înaintat de-a lungul peretelui exterior, întorcându-mă ca să privesc pe furiș reacția bătrânului.

— Supărare, a șoptit Michael, venind în spatele meu și vorbindu-mi direct la ureche. Amărăciune. Dor, a continuat, apoi a tăcut o clipă. Și vinovăție.

Faptul că a pomenit vinovăția la urmă mi-a sugerat că aceasta e cea mai slabă dintre cele patru emoții. Pentru că s-a

estompat de-a lungul anilor? m-am întrebat. Sau pentru că ești incapabil din fire să simți mai mult decât o fărâmbă de regret?

— Am avut un băiat, a venit răspunsul scurt și aspru al bătrânului la întrebarea lui Sterling. Mason. A fugit pe la șaptesprezece ani. I-a frânt inima soției mele.

Printr-o scurtă privire aruncată Liei, am înțeles că nu sesizase nicio minciună.

— Mason, am repetat și am imitat cât am putut de bine curiozitatea adolescentină, îngăduindu-mi să ezit o clipă, ca apoi să spun: Niște oameni vorbeau la restaurantul lui Ree azi-dimineață.

Mi-am ferit privirea, cu un aer suficient de prudent încât să sugerez că am atâta minte încât să mă feresc să spun ce mă pregăteam să spun.

— Despre uciderea lui Todd și a Annei Kyle...

— Cassie! a izbucnit cu asprime „mătușa” mea, întărind ideea că eram o copilă care tocmai întrecuse măsura.

— A fost groaznic, a spus Thanes, strângând degetele pe o sticlă de modă veche etichetată cu un craniu desenat. Niciodată nu l-am înghițit pe tatăl Annei. S-a căsătorit cu o tânără de la noi, dar niciodată nu s-a sinchisit să se aibă bine cu locuitorii orașului. Soția lui a murit când Anna avea vreo șase ani și el a crescut-o de unul singur pe fetița aceea în casa lui mare de pe deal. Încă din prima zi, s-a crezut prea bun pentru orașul ăsta.

A clătinat din cap, parcă pentru a-l scutura de amintiri.

— Pe noi Malcolm ne-a ignorat, pur și simplu, dar cu Holland Darby și discipolii lui s-a certat de-a binelea. Prin părțile astea, asemenea întâmplări nu se termină cu bine pentru nimeni.

M-am uitat pieziș la Sterling, ca și când aș fi încercat să mă hotărăsc dacă ar merita sau nu riscul de a-mi dezlega limba.

— Anna și Todd Kyle au fost omorâți. Iar fiul lor... Mason...

Bătrânul m-a privit fix câteva clipe.

— Eu și soția mea n-am putut avea copii. Ne-am gândit că așa ar fi creștinește. Iar Mason...

A închis ochii.

— Mason era un băiat bun.

După modul în care se desfășurase conversația, conturasem două versiuni posibile ale lui Walter Thanes. Prima: un bătrân își dăduse silința să ajute un băiat traumatizat care, drept mulțumire, își luase lumea în cap de îndată ce se făcuse suficient de mare ca să-și scuture pantofii de praful din Gaither. A doua: un actor desăvârșit, a cărui durere se datora mai puțin băiatului care părăsise orașul și mai mult bărbatului în care se transformase Mason Kyle.

Nightshade i-a dezamăgit pe Maeștri.

Nightshade a fost prins.

Nightshade a devenit un pericol.

M-a smuls din gânduri clinchetul unui clopoțel, în clipa în care s-a deschis ușa din față a muzeului. Mi-am întors spatele instinctiv și am început să privesc atent încă un raft cu obiecte vechi.

— Walter!

Vocea care l-a salutat pe Thanes era blândă și plăcută. Binevoitoare.

— Darby! a venit răspunsul scurt și sec al custodelui. Pot să te ajut cu ceva?

Darby, m-am gândit, bucurându-mă deodată de faptul că mă întorsesem. Adică Holland Darby?

— Înțeleg că Shane s-a întâlnit cu tatăl meu.

Aceste cuvinte rostite cu calm au umplut golurile. Persoana care vorbea nu era bătrânul Darby. Era – se pare – fiul lui.

— Aș vrea să vorbesc puțin cu el.

— Sunt sigur că Shane v-ar fi recunoscător pentru

grijă, domnule doctor, a spus Thanes, pe un ton care sugera cu totul

altceva. Dar i-am dat liber în după-amiaza asta, i-am zis să-și vină în fire înainte să se întoarcă.

Fiul lui Darby i-a răspuns pe un ton măsurat.

— N-aș vrea ca Shane să fie judecat pentru acte de violență. Și știm amândoi că tatăl meu e în stare să-l momească într-o ceartă și apoi să-l denunțe.

A urmat încă o tăcere lungă, apoi Walter Thanes a schimbat brusc subiectul.

— Tinerii aceștia întrebau despre Mason, despre ce au pățit Anna și Todd Kyle. Poate că nu sunt omul cel mai în măsură să le răspundă.

Mi-am amintit ce spusese Marcela Waite, că Mason Kyle umbla toată ziua cu copiii „oamenilor ălor”.

Ai fost prieten cu Mason Kyle. Creierul mi-a intrat în viteză maximă când m-am întors ca să-l văd mai bine. Agentă Sterling s-a apropiat de el, atrăgându-i atenția înainte ca privirea să-i cadă asupra mea.

Acest Darby avea părul negru al tatălui său, dar al lui era mai des și nu avea niciun fir cărunt. Ochii săi erau de un albastru-deschis, aproape transparent. Am estimat că are patruzeci și ceva de ani, dar nimic din toate acestea nu explica de ce mi-am înfipt unghiile în palme în clipa în care l-am văzut.

O piatră grea mi s-a așezat în fundul stomacului. Mi s-a uscat gura și, dintr-odată, nu mai eram în muzeu. Mă țineam de un leagăn cu frânghii, privind cum o variantă mai tânără a acestui bărbat o ridică râzând pe mama pe balustrada de la marginea verandei.

Râdea și ea.

Am revenit din amintire exact în momentul în care bărbatul s-a prezentat.

— Kane Darby, a spus, întinzându-i mâna agentei Sterling. Sunt unul dintre medicii din zonă și, după cum probabil că ați dedus, tatăl meu nu e prea îndrăgit pe aici.

Kane. Creierul meu s-a agățat de numele lui. Am auzit-o pe mama cum îl rostește. Am văzut-o în lumina lunii, cum îl ține de mână pe acest bărbat.

— Vă interesați despre Mason Kyle? a continuat Kane, atât de stăpân pe sine și de calm, încât am intuit că știe în mod firesc cum să se poarte cu pacienții lui. Am fost tovarăși de joacă în copilărie, dar n-am mai ținut legătura după ce i-au murit părinții.

Ar fi trebuit s-o caut pe Lia, ca să văd dacă Kane

Darby spune adevărul. Ar fi trebuit să încep imediat să-i întocmesc profilul.

Dar n-am făcut-o.

N-am putut.

Simțind că pereții se strâng în jurul meu, am năvălit pe lângă Lia, pe lângă Michael, pe lângă Dean și m-am repezit afară, privind lumea ca prin ceață.

CAPITOLUL 36

Mama nu a fost genul de femeie care se îndrăgostește nebunește. A început legătura cu tatăl meu în adolescență, dornică să scape din casa tatălui ei abuziv. Dar când descoperise că e însărcinată, fugise, nu doar de tatăl ei, ci și de al meu.

Când Dean a ieșit după mine – urmat imediat de Lia, Michael și Sloane –, nu m-am putut gândi decât că Kane Darby se ținuse de mână cu mama. Dansase cu ea sub clar de lună.

O făcuse să zâmbească.

Mama ta a știut mereu să-și aleagă bărbați arătoși. Cuvintele lui Ree mi-au răsunat în cap. Pe de altă parte, a știut și cum să-și aducă belele pe cap.

Am încercat să-mi mai amintesc ceva, orice, despre relația mamei cu fiul conducătorului de cult, dar fără rezultat. Timpul petrecut în Gaither era o gaură neagră.

Privind pierderea aceasta a memoriei cu ochi de profiler, am pus întrebarea evidentă. Ce încearcă subconștientul meu să uite cu atâta înverșunare?

Am traversat strada. Am simțit vag că toți ceilalți se țin după mine, că agentul Starmans a apărut din nou și că ne urmează de la o distanță discretă.

— Nu pot decât să bănuiesc că domnul Kane Darby nu se are bine cu tăticul, a spus Michael, având bunăvoința să nu comenteze emoțiile mele. Bunul doctor a fost într-adevăr

exact atât de calm pe cât părea – până când a adus vorba despre tatăl lui.

— Dar când a vorbit despre Mason Kyle? am întrebat. Ce a simțit Kane Darby când a auzit numele lui Nightshade?

— Uneori, o emoție poate s-o mascheze pe alta, a răspuns Michael, tăcând câteva momente. În înfățișarea domnului doctor am observat o combinație de furie, vinovăție și frică. Indiferent ce alte sentimente ar mai fi îngropate sub astea, cert e că nu-i prima dată când are de-a face cu acest cocktail de emoții. Pentru el, sunt interconectate, iar atunci când apar, apar toate împreună.

— Furie, pentru că altcineva deține toată puterea, pe când tu nu ai niciuna, a spus Lia, care a pornit în față și s-a întors spre noi, înaintând ușor cu spatele. Vinovăție, pentru că ai fost învățat să crezi că nu există păcat mai mare decât cel al gândurilor neloiale.

S-a întors cu fața înainte.

— Și frică, a încheiat încet, cu chipul ascuns de privirile noastre, pentru că în adâncul sufletului știi că vei fi pedepsit.

Nu vorbești despre Kane Darby.

— Cu alte cuvinte, a tradus Michael, purtându-se de parcă Lia nu ne-ar fi îngăduit o privire scurtă asupra cicatricilor ei celor mai adânci, bunul doctor nu se are bine cu tatăl.

La fel ca Lia, Kane Darby copilărise într-un cult. După faptul că-l vorbise de rău pe tatăl lui, am presupus că, asemenea Liei, se eliberase de sub puterea sa.

Dar n-ai plecat din oraș. N-ai rupt toate legăturile. N-ai luat viața de la capăt.

— Kane Darby a avut o relație romantică cu mama mea, am mărturisit.

Lia fusese sinceră cu noi. Măcar cu atât le eram și eu datoare.

— Nu-mi amintesc mare lucru, dar din câte am reușit să pun cap la cap...

Am închis ochii și mi-am imaginat expresia de pe chipul mamei, iar gâtul mi s-a încleștat, sugrumându-mi cuvintele.

— E posibil ca mama să-l fi iubit.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Sloane a reluat discuția.

— Dacă pun la socoteală și interacțiunea cu recepționarul de la hotel și cele câteva întâlniri întâmplătoare, în ultimele trei ore am vorbit cu doisprezece cetățeni ai orașului Gaither. Și dintre toate persoanele cu care am vorbit sau pe care le-am urmărit, una singură a avut o legătură strânsă atât cu Nightshade, cât și cu mama lui Cassie.

Kane Darby. Am încercat să-mi mai amintesc ceva despre el, orice interacțiune din copilărie, oricât de neînsemnată.

— Tânărul Darby probabil că avea doar zece ani când au fost omorâți părinții lui Nightshade, a observat Dean.

— Iar eu aveam nouă, i-a întors-o Lia cu seninătate, când am omorât un om. Copiii sunt capabili de fapte

îngrozitoare, Dean. Știi bine.

Uneori, mi-am zis, privind lumea prin ochii Liei, trebuie să joci rolul monstrului ca să poți supraviețui.

M-am gândit la Laurel, care era sechestrată alături de mama; la Kane Darby, care crescuse sub papucul tatălui său; la Nightshade, ai cărui părinți fuseseră omorâți în propria locuință. Apoi la golurile din memoria mea, la toate aspectele legate de propria copilărie, pe care îmi închipuisem că le cunosc, dar care se dovediseră a fi minciuni.

— Trebuie să aflăm mai multe despre Kane Darby, am spus și am simțit că mi se strânge inima când în minte mi s-a conturat un plan. Și cred că știu cum trebuie să procedăm.

TU

Ar fi trebuit să-ți dai seama că se va ajunge aici, că Cassie își va aminti. Roata se învâрте. Zarurile sunt aruncate.

În cele din urmă, Maeștrii îți vor cere un verdict. E doar o problemă de timp.

N-ai dat niciun semn de slăbiciune când Cinci ți-a spus despre sosirea fiicei tale în Gaither, niciun indiciu care să trădeze faptul că vorbele lui și-au nimerit ținta. Dar în orele care au trecut de atunci, ai simțit că se apropie schimbarea, că în curând te vei transforma în altcineva.

În altceva.

Când acolitul – trecut de stadiul de ucenic, așteptând încă să devină Maestru – vine să-ți prezinte opera lui, ca să-ți obțină aprobarea și să-ți adauge un diamant la colecția din jurul gâtului, ești pregătită.

Acesta e tânăr. Acesta vrea să-ți câștige admirația. De acesta te poți folosi.

Îl asculți. Îl îmboldești. Îți așezi ușor mâna pe pieptul lui dezgolit, trasând un simbol – șapte cercuri în jurul unei cruci. Îi șoptești acolitului la ureche.

Ești puternic, îi murmuri. Vei ajunge cel mai bun dintre ei, dacă-ți vei alege țintele cu înțelepciune.

Îi promiți nemurirea, cu condiția să-și dovedească vrednicia. Cu condiția să-ți urmeze indicațiile.

Lorelai s-ar cutremura dacă te-ar auzi – dacă ți-ar auzi planul. Dar Lorelai nu mai e aici. Cassie nu are nevoie de Lorelai.

Are nevoie de Pythia.

Are nevoie de monstru.

Are nevoie de tine.

CAPITOLUL 37

Când agenta Sterling ne-a ajuns din urmă, i-a trimis pe toți înapoi la hotel, mai puțin pe mine și pe Dean. I-am spus ce am de gând să fac. Mi-a cerut să-i prezint avantajele și dezavantajele. M-a pus să-i explic planul iar și iar. Mi-a ascultat argumentele și, într-un final, și-a dat acordul. Toți trei aveam să ne întoarcem la casa albastră și rustică în care îmi petrecusem un an din viață. Dacă nu apărea nicio complicație neprevăzută, le voi cere permisiunea locatarilor actuali să arunc o privire înăuntru. Cu puțin noroc, poate că aveam să-mi deblochez câteva amintiri.

În cele din urmă, poate că agenta Sterling va trebui să renunțe la acoperire și să-l abordeze pe Kane Darby ca agentă FBI. În cele din urmă, aveam să-l putem interoga în mod direct, atât în legătură cu Nightshade, cât și cu mama. Dar, deocamdată, trebuia să vedem cu cine avem de-a face și informația aceasta era încuiată în mintea mea.

— Ți-aș spune că nu e nevoie s-o faci, mi-a șoptit Dean când casa s-a ivit în fața noastră. Dar știi că trebuie.

Cu nici măcar un an în urmă, îi vizitaserăm împreună casa din copilărie. Mă așezasem în genunchi lângă el, pe pământ, căutând inițialele mamei lui pe un gard vechi de scânduri. În momentul respectiv, nici nu-mi trecuse prin cap că poate și el va face același lucru pentru mine.

— Poate era mai bine să-l luăm și pe Townsend cu noi.

Auzind observația lui Dean, am ridicat din sprâncene.

— Ca să facă comentarii deplasate și să înveselească atmosfera? Sau ca să-ți spună exact ce simt?

Dean și-a pregătit răspunsul cu mare grijă.

— Varianta care n-o să-mi aducă un discurs despre faptul că știi să-ți porți de grijă și singură.

Am pufnit și m-am apropiat de veranda din față.

Când am început să urc treptele, cea de-a doua a scârțâit.

— Te-am prins!

Sar de pe treaptă pe verandă și mă apuc cu brațele de mami înainte ca scârțâitul să mă dea de gol.

— Dimpotrivă...

Mami mă ia pe sus și mă atârna cu capul în jos.

— Eu te-am prins pe tine!

— Cassie!

Vocea lui Dean a risipit amintirea. În prima clipă, am crezut că-și face griji din cauza mea, dar când m-am uitat în jur, am înțeles că mai curând îl preocupă persoana care tocmai ne deschisese ușa din față.

— Shane, am spus, privindu-l pe nepotul lui Ree.

Cumva, mă așteptasem să găsesc casa nelocuită.

— Nu știu dacă-ți amintești de mine, dar am locuit aici cândva.

Shane m-a fixat cu aceeași privire disprețuitoare cu care ne urmărise la muzeu.

— Și?

— Și aș vrea să arunc o privire prin casă, i-am răspuns. Nu știu ce ți-a povestit bunica...

Până să-mi termin ideea, Shane ne-a întors spatele și a intrat. A lăsat ușa să se trântască în urma lui, dar n-a încuiat-o. I-am interpretat gestul drept o invitație și am întins mâna spre clanță.

Când și-a dat seama că venisem după el în casă, s-a uitat la mine câteva momente.

— Înainte nu erai atât de îndrăzneță.

— Iar tu nu erai atât de antisocial, i-am întors-o.

A pufnit.

— Știi cum se zice, Roșcato: dansează până-ți trece.

Auzind cuvintele mamei din gura lui, am simțit că mă străbate un curent electric. Era aievea. Eu și mama nu doar locuiserăm aici. Prinseserăm rădăcini. Ne făcuserăm prieteni. Aveam cui să ducem dorul când am pornit din nou la drum.

— Vrei să arunci o privire prin casă? a spus Shane, potolin- du-și puțin tonul arțăgos. Nu îndrăznesc să te opresc. Eu nu fac decât să locuiesc aici.

Fără niciun cuvânt, i-am acceptat invitația și am pornit prin casă. Vestibul. Bucătărie. Scară mică, în spirală. Înainte să pun piciorul pe prima treaptă, mi-am dat seama că la etaj aveam să găsesc două dormitoare. Când am ajuns în pragul camerei pe care o ocupase mama, m-a izbit ca un val o amintire nouă.

Coșmar. E întuneric. Vreau la mama. Dar mami nu e singură.

— Nu te merit, zice mami, cu spatele la pieptul lui Kane. Ți-am spus ce fel de bărbat e tatăl meu. Dar nu ți-

am spus că am o soră mai mică. Am lăsat-o în văgăuna aia și n-am mai privit în urmă.

Mă frec în colțurile ochilor. O soră? Mami nu are nicio soră. Mă are doar pe mine.

Suntem doar eu, mami și Kane.

Fac o mișcare. Podeaua scârțâie sub mine. Se întorc...

Mai departe, amintirea era mai puțin clară. N-am mai simțit-o, n-am mai rețut-o, dar am știut ce se întâmplase — am știut că mama și Kane se întorseseră spre mine și că el a

fost cel care se aplecase ca să mă ridice în brațe. Am știut că-i spusese mamei că el e cel care n-o merită pe ea.

Că nu ne merită pe noi.

— Ești bine?

Nu știam de când stă Dean în spatele meu, dar mi-am îngăduit să mă sprijin de trupul lui. Să mă bucur de căldura lui, așa cum mama se bucurase de a lui Kane.

— Știam că mama și Kane au avut o relație, am spus, simțind că vocea mi se poticnește în gât ca o bucată de glaspapir. Dar nu mi-am dat seama că a făcut parte și din viața mea.

Kane Darby și mama nu avuseseră o relație trecătoare, ci una serioasă.

Dacă te-ai apropiat atât de mult de el, m-am gândit, închi- puindu-mi-o pe mama așa cum o revăzusem în amintire, dacă și el s-a apropiat atât de mult de noi, atunci de ce am plecat?

Am început să cobor scara spiralată, străbătută de un junghi. M-am simțit la fel ca de fiecare dată când visam cabina mamei.

Nu intra. Nu deschide ușa.

Privirea mi s-a oprit asupra capătului de jos al scării. Inima mea și-a grăbit bătăile, dar nu mi-a venit nicio amintire. Am rămas nemișcată, până când am auzit o bufnitură zgomotoasă dinspre bucătărie. Am țâșnit îndată în direcția aceea, dar agenta Sterling mi-a tăiat calea. M-a avertizat din privire și a intrat în bucătărie înaintea noastră.

Shane stătea aplecat deasupra chiuvetei, cu mâna însângerată, iar pe jos erau împrăștiate cioburile unui pahar spart.

Sânge.

Culcă-te la loc, iubito! mi-a șoptit vocea mamei de undeva, din memorie. E doar un vis.

— Un accident? l-a întrebat Sterling pe Shane, care a

ignorat-o și a mijit ochii la mine.

— N-ar fi trebuit să te întorci, micuță roșcată.

— Ai grijă! i-a replicat Dean, grav și amenințător. Shane nu l-a băgat în seamă.

— Gaither n-are nevoie de alți străini care să pună botul la promisiunile celor de la Ferma Păcii. Asta să-i spui micii tale prietene, a continuat pe un ton înveninat. Dacă o s-o mai vezi vreodată.

Preț de o secundă, am avut senzația că urmăresc schimbul de cuvinte din afara trupului meu.

— Ce prietenă? am întrebat.

Shane n-a răspuns. A înșfăcat un prosop de hârtie, apă- sându-și-l pe mâna însângerată, și a încercat să se repeadă pe lângă noi. Agentă Sterling l-a oprit. Pentru întâia oară de când sosiserăm în Gaither, și-a scos legitimația.

— Sunt agentă FBI, a spus. Iar tu trebuie să te dai înapoi și să-mi explici la ce te referi.

Shane s-a uitat întâi la legitimația ei, apoi la mine, apoi iar la legitimație.

— Holland Darby a intrat în vizorul FBI-ului?

După tonul lui, mi-a fost clar că se străduiește din răsputeri să nu-și facă speranțe. Agentă Sterling nu l-a contrazis.

— Dar fata care era cu voi? a întrebat Shane. Și ea e agentă FBI? De aceea m-a sunat adineauri un prieten ca să-mi spună că-i acolo, cerând să fie primită în comunitate?

Fata care era cu voi. Îmi propusesem o cale să aflu mai multe despre Kane Darby, dar părea că și alții își făcuseră planuri. Toate drumurile din Gaither duceau la mult iubitul cult din vecini și n-a fost nevoie de mult profiling ca să pricep care dintre colegele mele Înzestrate s-ar fi putut hotărî să urmeze pista respectivă.

De una singură.

CAPITOLUL 38

Ferma Păcii era mai puțin o fermă și mai mult un lagăr, înconjurat pe toate laturile de un gard înalt de trei metri. Agentă Sterling și-a oprit mașina în dreptul porții principale.

— Stați aici! ne-a spus.

Era clar că nu gândește limpede. Mai mult decât oricine altcineva, Lia era ca o soră pentru Dean. Înainte ca el să apuce mânerul portierei, m-am întins și l-am oprit.

— Știu, am spus. Lia a făcut o prostie și n-ai fost de față ca s-o oprești. Iar acum e acolo, înăuntru, și e implicată într-un joc foarte periculos, cu niște oameni foarte periculoși. Dar trebuie să te calmezi, pentru că ai văzut cum s-a purtat Darby cu Shane. A vrut să-l facă să-l lovească și probabil că ar încerca să obțină aceeași reacție și din partea ta.

Putere. Control. Manipulare. Acesta era limbajul lui Holland. Un limbaj pe care eu și Dean îl cunoșteam prea bine.

Își încordase tot trupul, dar s-a forțat să inspire și să expire.

— Lia avea șapte ani când mama ei s-a alăturat unei comunități religioase, a spus cu o voce răgușită. Mama ei locuia în țară fără forme legale și, după toate greutățile prin care trecuse, l-a privit pe liderul comunității ca pe un salvator.

Dean a închis ochii.

— Pentru Lia, bărbatul acela a reprezentat altceva.

M-am gândit la ea, la faptul că învățase să recunoască înșelătoriile. Și să mintă.

— Liei îi plac locurile înalte, a continuat Dean încet, pentru că mama ei a lăsat un om de teapa lui Holland Darby s-o țină zile în șir într-o groapă săpată în pământ. Pentru că, la cei șase ani ai ei, Lia nu era un spirit umil. Pentru că nu accepta iertarea atunci când i se oferea. Pentru că nu se pocăia.

Dean s-a forțat să se oprească, dar mintea îmi vâjâia cu gândul la implicații. În copilărie, Lia se angajase într-o

luptă între voințe împotriva unui bărbat care folosea drept arme influența, manipularea și controlul. Un bărbat care oferea iertare din bunătatea sufletului său, cu condiția să accepți că doar el putea să-ți ofere salvarea. Din clipa în care Lia îi văzuse pe oamenii ăia în oraș, din momentul în care citise despre Ferma Păcii, devenise o bombă cu ceas.

Putere. Control. Manipulare. Lia știuse că n-am avea succes dacă l-am aborda pe Holland Darby din postura de turiști. Dacă l-am fi abordat ca reprezentanți ai FBI-ului, n-am fi făcut decât să-l punem în gardă. Dar dacă l-am fi abordat sub chipul unui suflet rătăcit, care trebuie salvat?

Îl vei întrece la propriul lui joc. Vei afla ce ascunde. Și dacă vei avea de plătit – indiferent cât –, atunci așa să fie.

— N-o să lovesc pe nimeni, a spus Dean, străduindu-se din răspuțeri să dea impresia că nu mai are puțin și-l scoate la înaintare pe sinele său cel mai tenebros. Dar nici nu rămân în mașină.

— Foarte bine, am răspuns, când liderul cultului s-a apropiat de poarta în dreptul căreia îl aștepta agenta Sterling. Pentru că nici eu nu rămân.

CAPITOLUL 39

Vocea lui Holland Darby era plăcută și mătăsoasă, mai puternică și mai magnetică decât a fiului său.

— Cu ce vă pot ajuta?

Agenta Sterling nici nu s-a uitat la mine și la Dean când am apărut în spatele ei.

— Am venit s-o iau pe Lia, a spus, dar nu pe un ton certăreț.

Pur și simplu constata un fapt evident.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns Darby. Lia e o tânără foarte deosebită. Îmi permiteți să întreb ce legătură aveți cu ea?

— Sunt tutorele ei legal, a răspuns Sterling, sărindu-i direct la jugulară. Iar ea e minoră.

Un lucru știam sigur despre Holland Darby, și anume că se străduia să nu încalce cu totul limita legalității. Cuvântul minoră era kriptonita lui, după cum bine știa agenta.

N-ai vrea să renunți la o asemenea pradă, dar dacă n-a împlinit optsprezece ani...

— Nu mai sunt minoră de trei luni.

Lia a apărut în spatele liderului de cult. Purta o cămașă subțire, albă și pantaloni albi și largi, era desculță și avea părul lăsat liber.

— Lia!

Dean doar i-a rostit numele, dar acel singur cuvânt a fost plin de avertismente.

— Îmi pare rău, i-a spus ea încet. Îmi dau seama că suferi. Știu că ai vrea să mă ajuți, să rezolvi totul, dar nu există rezolvare, Dean. Nu pentru cineva ca mine.

Mincinoșii desăvârșiți știu să îmbine înșelăciunile cu adevărul. Lia putea să spună cuvintele cineva ca mine cu toată sinceritatea.

— Eu cred că există, a spus Holland Darby, profitând de ocazia creată de ea. Pentru oricine, Lia, chiar și pentru tine.

Chiar și pentru tine. Aceste patru cuvinte îi contraziceau blândețea glasului. Darby deja o submina,

deja îi sădea în inimă credința că e inferioară, că nu merită nimic, dar că el crede în ea, în ciuda păcatelor ei de neiertat.

Preț de o fracțiune de secundă, Lia mi-a întâlnit privirea. Știi precis ce faci, m-am gândit. Darby e un păpușar pasionat de jucării stricate și tu te pricepi s-o faci pe păpușa distrusă.

Agenta Sterling înțelege situația la fel de bine ca mine, dar nu concepea să lase o tânără aflată în grija ei să se arunce într-un astfel de joc.

— Lia, ai două opțiuni. Prima e să-ți miști fundul încoace în următoarele cinci secunde. Iar a doua...

A făcut un singur pas în față.

— E o opțiune care n-o să-ți placă deloc.

Lia – fiind Lia – a sesizat sinceritatea respectivei declarații. Mă așteptam s-o sfideze în continuare, dar s-a făcut mică și s-a dat înapoi.

Vulnerabilă. Distrusă. Nevolnică.

Holland Darby a ridicat mâna.

— Vă rog să vă stăpâniți tonul! a spus, pășind în fața ei și ascunzând-o cu trupul lui de ochii agentei. Acesta e un loc simplu și trăim după principii simple. Respect. Pace. Acceptare.

Sterling l-a sfredelit cu privirea o clipă, apoi și-a dus mâna spre buzunarul de la spate – spre legitimație, mi-am dat

seama. Dean a apucat-o de mână înainte s-o poată scoate. S-a întors spre Lia, care s-a arătat cu timiditate din spatele lui Darby, fiecare mișcare și fiecare gest de vulnerabilitate fiind o minciună.

— Sper să găsești ce cauți, i-a spus el.

Era furie în acele cuvinte, dar conțineau și un mesaj. Dean o anunța pe Lia că nu se lasă păcălit de jocul ei – că știe pentru ce venise, că scopul ei nu avea nicio legătura cu pacea, ci cu descoperirea secretelor pe care le ascundea Holland Darby.

Ea a zâmbit trist și s-a retras în spatele liderului de cult. — Și eu sper.

CAPITOLUL 40

n secunda în care am trecut pe lângă agentul Starmans, care stătea de veghe pe hol, și am intrat în camera de hotel, Michael ne-a cercetat fețele.

— Ați vorbit cu Lia, a conchis. Unde e?

— S-a infiltrat în Ferma Păcii.

Sterling i-a adresat cuvintele respective lui Judd, pe care absența Liei nu-l încânta mai mult decât pe noi.

— Lia s-a infiltrat într-un cult, a repetat Michael, arun- cându-i o privire incredulă lui Dean. Și n-ați târât-o înapoi cu forța?

— Să nu te aud, Townsend!

Lui Dean i-a zvâcnit un mușchi în maxilar.

— Am înțeles, să trăiți!

Judd a ignorat conflictul care se isca între ei și și-a concentrat atenția asupra agentei Sterling.

— O amenință vreun pericol iminent?

Răspunsul ei a fost la fel de sec precum întrebarea lui:

— Nu cred că Darby ar fi reușit să evite acuzații oficiale până acum, dacă ar fi abuzat în mod fățiș de membrii nou-ve- niți înainte de a-i îndoctrina pe deplin.

Cu alte cuvinte, atât timp cât Holland Darby credea în personajul pe care i-l înfățișa Lia — de mielușea rătăcită și dornică de îndrumare —, probabil că n-o păștea niciun pericol.

Deocamdată.

— Va proceda cu discreție? l-a întrebat Judd pe Dean.

— Discreție? a repetat Michael uluit. Vorbim despre aceeași Lia Zhong? Cea care-și exprimă nemulțumirea față de partenerii romantici amenințându-i că o să-i prindă dezbră- cați de tavan cu bandă adezivă?

— Lia știe cum trebuie să procedeze în astfel de jocuri, i-a spus Dean lui Judd.

Apoi s-a întors din nou spre Michael, cu mușchii gâtului și ai umerilor la fel de încordați precum cei ai maxilarului.

— Adică acum ești partenerul ei?

— Poftim?

— N-ai fost „partenerul ei romantic” în New York, când o căutam pe Celine, a spus Dean. În clipa în care situația s-a complicat, ai îndepărtat-o.

— Nu înțeleg, Redding, a spus Michael liniștit, făcând un pas spre Dean. Am început cumva să discutăm despre sentimentele noastre?

Dean făcuse un sacrificiu uriaș când o lăsase pe Lia la Ferma Păcii. Îl făcuse pentru că așa îi ocolise zidurile în trecut: acordându-i încredere și oferindu-i sinceritate la schimb pentru fiecare minciună a ei. Dar a fost dureros să o lase acolo. Deja era cu nervii la pământ, iar tonul frivol al lui Michael nu-l ajuta deloc.

— Nu ești demn de ea, i-a spus Dean, coborând vocea. Dacă ai fi fost cât de cât capabil să te preocupi și de altcineva în afară de propria persoană, Lia n-ar fi acționat pe cont propriu. A făcut-o atât ca să ne ajute pe noi, cât și ca să te pedepsească pe tine.

— Dean! am spus cu asprime.

Michael a ridicat mâna.

— Lasă omul să vorbească, Colorado! Chiar îmi place când persoana din cameră care a torturat efectiv pe cineva îi critică pe alții.

— Michael!

Fiind persoana pe care o torturase Dean în copilărie, în încercarea de a o ajuta să scape din ghearele tatălui său, agenta Sterling nu a apreciat referința.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama, i-a spus Dean lui Michael printre dinți. Dacă Lia era pe punctul de a pleca, dacă acest caz îi amintea prea mult de propriile experiențe, dacă simțea nevoia să-și iasă din propria piele, dacă se simțea nevoită să riposteze — ar fi trebuit să-ți dai seama!

— Ai impresia că nu știi? a replicat Michael, apropiindu-se de el. Ai impresia că-mi doream să plece?

Preț de o clipă, am crezut că Dean va aplană conflictul. Dar apoi s-a aplecat în față și i-a vorbit lui Michael direct la ureche.

— Cred că nu știi decât să încasezi pumni.

Acum erau în picioare, în secunda următoare se tăvăleau pe jos. Michael a încercat să-l lovească pe Dean, care a reușit să ajungă într-o poziție mai bună și l-a ținut de podea.

— Opriți-vă.

Cuvântul a alunecat din gura lui Sloane ca o șoaptă.

— Opriți-vă. Opriți-vă. Opriți-vă!

Nu spusese nimic de la întoarcerea noastră și, când a ajuns să țipe, băieții au încremenit.

Nu-l mai văzusem pe Dean provocând o bătaie cu Michael. Nu-i mai văzusem încăierăți de-a binelea.

— Nu-i vina lui Michael, a bâiguit Sloane, abia auzit. Ci a mea.

S-a dat înapoi până când s-a lovit cu spatele de perete.

— Am văzut-o pe Lia când a plecat. M-a rugat să nu vă spun.

A inspirat scurt, lovindu-și sacadat degetul mijlociu de cel mare de la mâna dreaptă. Număra ceva – număra și tot număra, însă tot nu reușea să se calmeze.

— Tocmai ne întorseserăm și-și schimbase hainele. Era îmbrăcată în alb, iar Lia poartă alb doar în 13% dintre situații. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Sloane, a spus Judd cu blândețe. Scumpa mea...

— M-am oferit să merg cu ea, a continuat, grăbindu-și atât ritmul vorbirii, cât și al bățăilor. A spus că nu vrea. A spus...

Sloane a coborât privirea.

— A spus că n-aș face decât s-o încurc.

Știai cât de mult o vor răni cuvintele astea, Lia. Știai. Obiectiv, înțelegeam că încercase s-o protejeze pe colega noastră cea mai vulnerabilă, dar Sloane nu știa asta. N-ar fi înțeles nici dacă aș fi încercat să-i explic ce anume deșteptase în sufletul Liei combinația de mânie, frică și neliniște pe care o observase Michael la Kane Darby.

Chiar și după mulți ani, emoțiile astea te pot copleși într-o singură clipă.

Dean nu avea dreptate. Aici nu era vorba despre Michael, nici despre cele întâmplare la New York, nici despre altcineva dintre noi. Era vorba despre niște stafii pe care Lia încă nu le înfruntase.

Atunci a sunat telefonul agentei Sterling și, când i-am spus lui Sloane că nu e vinovată pentru nimic – nimic – din cele întâmplare, creierul meu deja interpreta schimbarea atitudinii tutorelui nostru. Identitatea apelantului mi-a devenit clară când i-am observat postura, umerii strânși, încordați pentru a se apăra de emoții, și mâna liberă atârându-i moale în lături.

— Să înțeleg că ai primit mesajele despre Gaither.

Sterling nu i-a spus lui Briggs că ar fi trebuit s-o sune mai repede. Nu l-a întrebat de ce n-o făcuse.

— Lia a plecat fără învoire și s-a infiltrat în cultul din

apropiere, a continuat și a comutat apelul pe difuzor – adăugând încă un strat protector între ea și Briggs. Dacă liderul

comunității ascunde ceva, Lia va afla. Dar dacă-i observă cineva căutările, dacă va bănuși cineva din tabăra lor că lucrează cu FBI-ul... n-o să fie bine.

Un moment, pe fir s-a lăsat tăcere.

— Sunt pe difuzor? a întrebat Briggs, amintindu-mi prin tonul lui că nu are puterea impenetrabilă de control a fostei lui soții.

— Da.

Agentul i-a cântărit răspunsul – și tonul vocii – înainte să continue.

— Cât de mari credem că sunt șansele ca cineva din cultul din Gaither să aibă legături cu Maeștrii?

I-am înțeles logica întrebării. Veniserăm aici în căutarea membrilor unui cult; și găsiserăm altul. Oamenii ăia păreau să fi fost implicați în cel puțin un set de crime – uciderea lui Todd și a Annei Kyle. Cât de mari erau șansele să fi existat mai multe victime? Situația Liei era și așa precară, dar dacă Maeștrii aveau legături cu Ferma Păcii, atunci poate că o amenința un pericol mai mare decât credeam.

— Omorurile au început azi, am spus, înțelegând de ce îi luase atât de mult timp lui Briggs s-o sune înapoi pe agenta Sterling. Nu-i așa?

— 2 aprilie, a spus Sloane, cutremurându-se. 4/2.

Singurul lui răspuns a fost tăcerea. În cele din urmă, ne-a dat detaliile:

— Victima a fost o femeie, a spus încordat. Douăzeci și ceva de ani, răpită dintr-un campus universitar. A fost găsită în mijlocul unui câmp, legată de o prăjină pentru sperietori.

Arsă de vie, am completat, înghițind în sec.

— Nu putem să plecăm din Gaither! i-a spus Dean. Nu fără Lia!

— Nici nu vă cer să plecați.

Agentul Briggs era o persoană care-și face planurile și le execută, care nu dă înapoi niciodată.

— Continuați ancheta de acolo, a spus mai departe.

Lăsați-o pe Lia să-l cerceteze pe Darby. Dar apoi, Ronnie...

Agentă Sterling nici n-a clipit când și-a auzit porecla și a distins emoțiile strecurate în glasul lui Briggs.

— Scoate-o de acolo!

TU

Nu te miri când vin să te ia. Nu-ți amintești orele care au urmat conversației cu Cinci, dar îți amintești cuvintele lui. Știai că în cele din urmă ți se va cere să dai un verdict.

Dintre cele nouă scaune de la masă, patru sunt ocupate cu ocazia acestei întruniri din miez de noapte. Cu al tău, cinci.

— A apărut o amenințare.

Cinci și-a așezat cuțitul pe masă, pentru ochii tăi.

— Cred că situația necesită consultarea Pythiei.

În voce îi răsună o promisiune. Va tăia, va sfârteca, îți va vărsa sângele, apoi te va întreba dacă fiica ta și prietenii ei merită să moară sau să trăiască.

— Nu există nicio amenințare.

Vorbești ca o ființă care cunoaște adevărul, care a văzut lucruri interzise privirii muritorilor.

Nu te iau în seamă.

În curând, Doi își va pierde locul în favoarea acolitului său. Aceasta s-ar putea să fie ultima lui șansă de a-ți auzi țipetele, de a te arde, în eventualitatea în care Cinci și cuțitul lui s-ar dovedi prea puțin convingători. Patru se consideră un bărbat cu mult discernământ. Deja simți cum i se încleștează degetele pe gâtul tău.

Ar fi atât de ușor să fugi și să te ascunzi în străfundul minții tale. Să pleci departe de locul acesta – de durere.

— FBI-ul strânge lațul în jurul nostru.

Al cincilea membru al adunării e cel care nu s-a atins niciodată de tine. Cel pe care-l detești. De care te temi.

— După părerea mea, au devenit un pericol prin simpla lor prezență în Gaither.

— Nu tu îi vei judeca, spui pe un ton grav, periculos.

Aceasta e minciuna de al cărei adevăr trebuie să-i convingi. Ești ființa în care te-au transformat ei. Ești judecătoare și juriu și, fără un al cincilea vot, nu te pot supune ritualului.

Se va întâmpla. Măine, cel târziu poimăine, dar deocamdată...

Se deschide ușa. Recunoști persoana care a apărut în prag și înțelegi ceea ce ar fi trebuit să înțelegi mai de mult.

Sunt nouă locuri la masă. Pe Șapte l-ai condamnat la moarte. Știai că locul lui nu va rămâne liber. Știai că Maestrul care l-a instruit se va întoarce printre ei.

Dar nu știai... nu știai...

— Reluăm discuția? întreabă Cinci, zâmbind și mai larg.

Șase locuri ocupate. Cinci voturi, fără al tău.

CAPITOLUL 41

A doua zi, dimineata, încă nu primiserăm vreo veste de la Lia. Dacă Ree a observat că lipsește unul dintre noi când ne-am așezat în separeul nostru de la Nu-E-Un-Diner, n-a spus nimic.

— Cu ce vă servesc?

— Doar cafea.

Vocea lui Dean abia s-a auzit. Nu dormise și nici n-avea să doarmă până când Lia nu va fi scăpat din locul acela.

— Cafea, a repetat Ree, și bacon. Cassie?

— Cafea.

Pe Sloane și Michael nici nu i-a întrebat ce vor. Ne-a privit iscoditor.

— Am auzit că prietena voastră a căzut pradă farmecelor lui Holland Darby.

Mă întrebam dacă auzise de la nepotul ei și că lucrăm cu FBI-ul. S-ar putea să nu zici nimic dacă ai auzit. Știi să păstrezi secrete. Știi să-ți ții gura.

— Lia se va întoarce, a spus Dean încet, dar cu chipul încordat.

Ree s-a uitat la el.

— Așa m-am gândit și eu când fata mea s-a alăturat turmei lui Darby. A fugit din oraș și de atunci n-am mai auzit de ea.

— N-ați fost surprinsă când a plecat.

Insistând asupra acestui subiect, Michael pătrundea pe un teritoriu periculos, dar nu l-am oprit.

— Tăticul ei a șters-o din Gaither când am rămas însărcinată. Sarah întotdeauna a semănat mai mult cu el decât cu mine — avea capul plin de visuri ambițioase și era mereu neastâmpărată, mereu pregătită să asculte când cineva îi promitea mai mult.

— Holland Darby face multe promisiuni, a observat Dean, uitându-se gânditor la Ree. Tu nu.

Chelnerița a strâns din buze.

— Noi, fiecare dintre noi, culegem ce semănăm. Sper ca prietena voastră să scape de acolo, dar până atunci, n-o lăsați să vă doboare cu alegerile ei. Lumea e plină de

înecați pregătiți și dornici să ne înece și pe noi.

S-a deschis ușa de la intrare. La vederea persoanei care a apărut în prag, Ree a pufnit nemulțumită și a dispărut în bucătăria din spate. De alături, Dean și-a așezat mâna peste a mea.

Persoana care tocmai intrase era Kane Darby.

Mi-am dat seama, din clipa în care privirea i-a căzut asupra mesei noastre, că nu mă văzuse ieri, la muzeul dedicat apotecii, dar că acum mă recunoaște.

— E șocat, de parcă cineva l-ar fi lovit din senin în burtă, mi-a spus Michael în șoaptă, cercetându-i chipul și postura cu atenție. Ca și când nu știe dacă să zâmbească sau să vomite.

Holbându-mă la bărbatul acesta, mi-am amintit deodată că mă dusesese în cârcă atunci când eram mică. Dacă Michael mi-ar fi citit și mie expresia, probabil că ar fi spus că cineva m-a lovit și pe mine în burtă.

— Dacă nu știi cum să spargi gheața, mi-a șoptit Sloane, spune-i că 80% dintre americani cred că weevil e un fel de weasel, când de fapt e un tip de insectă.¹¹

— Mulțumesc, Sloane.

I-am strâns mâna lui Dean și m-am ridicat, traversând încăperea până când eu și Kane Darby am ajuns față în față.

— Semenii cu mama ta, a spus încet, ca și când ar fi crezut că visează și că dacă ar fi vorbit prea tare s-ar fi trezit.

Am clătinat din cap.

— Ea era frumoasă, pe când eu...

Am căutat cuvintele potrivite.

— Eu pot să mă pierd în peisaj. Ea n-a învățat niciodată cum se face.

Spunând asta, am înțeles că există un crâmpei al ființei mele care crede că, dacă eu și mama am fi semănat mai mult, dacă ar fi fost o persoană mai puțin spectaculoasă, dacă n-ar fi ajuns mereu în centrul atenției îndată ce intra într-o încăpere, poate că încă ar fi fost cu mine.

— Femeile n-ar trebui să fie nevoite să se piardă în peisaj ca să fie în siguranță.

Răspunsul lui mi-a indicat că-mi citește gândurile, aproape la fel de bine cum i le citeam eu pe ale lui.

— Ai aflat ce a pățit mama? am întrebat răgușită.

— E un oraș mic.

L-am privit atent câteva clipe, apoi i-am sărit la

jugulară.

— De ce te-a părăsit mama? Eram fericite aici. Ea era fericită. Apoi, deodată, am plecat în toiul nopții.

Până în momentul în care am rostit cuvintele, nu știusem că mi-a rămas vreo amintire legată de plecarea noastră din Gaither, pe lângă cea în care dansam cu mama la marginea drumului.

Kane s-a uitat la mine, m-a privit cu adevărat pe mine de data asta, în loc s-o vadă pe mama în trăsăturile chipului meu.

— Lorelai avea tot dreptul să plece, Cassie, și tot dreptul să te ia cu ea.

— Ce s-a întâmplat? am repetat, sperând să-mi răspundă.

— Orașul ăsta nu era un loc bun pentru mama ta, nici pentru tine. I-am ascuns anumite lucruri. Am crezut că pot s-o apăr de consecințele vieții trăite aici, alături de mine.

— Tatăl tău nu prea e îndrăgit în Gaither, am spus cu voce tare, în loc să-i fac profilul în gând. Ai rupt relațiile cu el, dar ai rămas în zonă, am continuat, amintindu-mi cum Kane mă luase în brațe după ce avusesem un coșmar. Când am plecat cu mama, nu ai venit după noi.

Te-ai supărat pe ea pentru că a plecat? I-ai urmărit călătoriile? Ai găsit o cale, după mulți ani, de a pune mâna pe ea?

Nu puteam să pun niciuna dintre întrebări cu voce tare, așa că m-am interesat despre Lia.

Kane a privit prin restaurant.

— Ai vrea să facem o plimbare?

Cu alte cuvinte, nu voia să audă alții ce urma să-mi spună. Știind ce mă așteaptă când mă întorc, am ieșit pe ușă după el.

— Tatăl meu prețuiește anumite lucruri, a început să spună, după ce am trecut de o intersecție. Loialitatea. Sinceritatea. Supunerea. N-o să-i facă rău prietenei tale, nu fizic. Doar o să devină din ce în ce mai important pentru ea, până când n-o să mai știe ce s-ar face fără el, până când o să ajungă să facă tot ce i se cere. Și de fiecare dată când se va îndoii de ea însăși sau de el, va avea pe cineva care să-i șoptească la ureche cât de norocoasă e, cât de specială.

— Tu ai fost norocos? l-am întrebat pe Kane. Ai fost special?

— În ochii lor, eram și trebuia să fiu fiul perfect. Am fost fiul perfect.

Tonul lui era atât de egal, atât de controlat, încât nu i-am observat nicio notă ascunsă de amărăciune în glas.

— Ai plecat, am comentat și, văzând că nu obțin nicio reacție de la el, am insistat. Ce s-ar întâmpla dacă Lia ar vrea să plece?

— Tatăl meu n-ar opri-o, a spus Kane. Nu din prima clipă.

Aceste patru cuvinte mi-au stârnit fiori pe șira spinării. Nu din prima clipă.

— Aș vrea să te pot ajuta, Cassie. Aș fi vrut să am dreptul s-o rețin pe mama ta aici sau să pornesc după ea când a plecat. Dar sunt fiul tatălui meu. Mi-am făcut alegerile cu mult timp în urmă și accept prețul pe care l-am plătit din cauza lor.

Mă întrebasesem de ce Kane Darby a rămas în Gaither. Dacă n-ai rămas dintr-un spirit de loialitate? Dacă a fost un act de ispășire? M-am dus cu gândul la Mason Kyle, prietenul lui din copilărie.

Ce alegeri ai făcut? Ce ispășești mai exact?

— N-am încetat niciodată să mă gândesc la voi.

Kane s-a oprit din mers.

— Știu că nu eram tatăl tău. Înțeleg că pentru tine sunt un tip oarecare care s-a văzut o vreme cu mama ta. Dar, Cassie? Pentru mine n-ai fost niciodată un copil oarecare.

Mi s-a strâns inima.

— Așa că te rog să mă asculți când îți spun că trebuie să pleci din Gaither. Nu ești în siguranță aici. Nu e bine să pui întrebări. Prietena ta va fi în regulă la Ferma Păcii, dar tu nu vei fi. Înțelegi ce-ți spun?

— Îmi spui că tatăl tău e un bărbat periculos.

Am ezitat o clipă.

— Și că mama a plecat din orașul ăsta dintr-un motiv întemeiat.

11 În limba engleză, weevil înseamnă gărgăriță, pe când paronimul weasel înseamnă nevăstuică (n.t.).

TU

Cinci își admiră opera în timp ce sângele ți se prelinge pe brațe, pe picioare. Ceilalți se vor întoarce abia peste câteva ore. Abia peste câteva ore te vor întreba dacă Cassie și prietenii ei trebuie să moară.

Nu! Nu! Nu!

Acesta e răspunsul lui Lorelai. Acesta o să fie mereu răspunsul lui Lorelai. Dar Lorelai nu e suficient de puternică încât să îndure chinurile astea. Lorelai nu e aici în clipa de față.

Dar tu ești.

CAPITOLUL 42

Limita dintre avertismente și amenințări e subțire. Voiam să cred că Kane Darby mă avertizase, nu mă amenințase, când mă sfătuisese să plec din oraș, dar în timpul petrecut colaborând cu FBI-ul învățasem un lucru clar, și anume că violența nu clocotește mereu imediat sub suprafață. Uneori, ucigașul în serie din fața ta îl citează pe Shakespeare. Uneori, persoanele cele mai periculoase sunt cele în care ai cea mai mare încredere.

Atitudinea lipsită de agresivitate a lui Kane Darby nu era cu nimic mai naturală decât tendința lui Michael de a flutura steaguri roșii prin fața tuturor taurilor care-i ieșeau în cale. O astfel de stăpânire de sine ar fi putut apărea din două motive: ori Kane copilărise într-un mediu în care emoția era considerată deplasată – și izbucnirile emoționale erau pedepsite ca atare –, ori păstrarea calmului fusese metoda lui de a obține controlul asupra unor situații în care emoțiile volatile ale altcuiva serviseră drept mine de teren.

În timp ce mă gândeam la toate astea, lângă mine a apărut Dean.

— Am promis universului, a spus el, că dacă Lia scapă nevătămată, n-o să fiu morocănos patruzeci și opt de ore. O să cumpăr un tricou colorat. O să cânt la karaoke și o să-l las pe Townsend să-mi aleagă piesa.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ai aflat ceva de la fiul lui Darby?

Răspunsul la întrebarea lui a rămas nerostit, apăsându-mi greoi gâtul, pe măsură ce am înaintat pe strada principală, trecând pe lângă fațade victoriene și monumente istorice, până când am zărit poarta din fier forjat a grădinii apotecarului.

— Kane a spus că a fost fiul perfect, am răspuns în cele din urmă, regăsindu-mi vocea. Se învinovățește pentru asta. Cred că a rămas în Gaither cu gândul că așa își ispășește greșelile – drept pedeapsă pentru, citez, „alegerile” făcute „cu mult timp în urmă”.

— Vorbești despre el, a observat Dean, în loc să i te

adresezi.

— Vorbesc cu tine.

— Sau, a contrat cu blândețe când ne-am oprit în fața grădinii, ți-e frică să te apropii prea mult de miezul problemei.

De când îl știam, Dean nu mă presase niciodată să pătrund mai adânc în psihicul cuiva decât eram dispusă să o fac. Cel mult, își stăpânise instinctele protectoare, dezvoltase profiluri împreună cu mine sau se ferise să-mi stea în cale – dar în clipa de față, nu eu eram persoana pentru protejarea căreia era dispus să dea orice.

— Când am vizitat fosta ta casă, aproape că ai reușit să descoperi o frântură din trecut. O amintire pe care o parte din tine vrea cu disperare s-o uiți. Te cunosc, Cassie. Și mă tot gândesc că, dacă ai uitat un an întreg din viață, nu ai făcut-o pentru că erai mică și nici din cauza vreunei traume. Ai îndurat traume cât pentru două vieți de om doar în timpul scurs de când te-am cunoscut, și totuși n-ai uitat nimic.

— Eram un copil! am ripostat, simțindu-mă de parcă m-ar fi lovit. Eu și mama am plecat în toiul nopții. N-am spus nimănui. Nu ne-am luat rămas-bun. S-a întâmplat ceva și pur și simplu am plecat.

— Și după ce ați plecat – Dean m-a luat de mână –, ați rămas doar tu și mama ta. Ea era tot ce aveai. Iar tu erai totul

pentru ea și a vrut să uiți. A vrut să dansezi până când îți va trece.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Vreau să spun că, după părerea mea, ți-ai uitat viața petrecută în Gaither de dragul ei. Vreau să spun că nu cred că mintea ta încerca să te protejeze pe tine. Cred că a încercat să protejeze singura relație care-ți mai rămăsese.

Dean mi-a lăsat un scurt răgaz să mă gândesc la cuvintele lui, apoi a continuat:

— Vreau să spun că nu-ți permiteai să ții minte viața de care ai avut parte aici, pentru că altfel ar fi trebuit să te superi pe cea care ți-a furat-o.

A tăcut o clipă.

— Ar trebui să fii supărată, a adăugat, trecând la timpul prezent, pentru că a făcut în așa fel încât să nu mai ai parte niciodată de o asemenea viață. Te-a așezat în centrul vieții ei și pe ea însăși în centrul vieții tale și, știind ceea ce știm acum – despre Maeștri, despre Pythia

—, cred că ești și mai îngrozită decât erai în copilărie când te întrebi ce s-ar întâmpla dacă ți-ai aminti perioada petrecută în Gaither.

— Și de aceea folosesc persoana a treia când îți vorbesc despre Kane Darby? am întrebat iritată, intrând pe poartă și pornind pe poteca pietruită din grădina apotecarului, în timp ce Dean venea la doi pași în urma mea. Pentru că, prin faptul că mă apropii de el, s-ar putea să mă apropii de mama? Pentru că s-ar putea să-mi amintesc ceva ce nu vreau să știu?

Dean mergea tăcut în spatele meu.

Te înșeli! Am făcut tot ce am putut ca să o văd pe mama prin ochii unui profiler, nu ai unui copil. Fusese o escroacă. Avusese grijă să nu am pe cine să mă bazez în afară de ea.

Mă iubise mai mult decât orice altceva de pe lume.

La nesfârșit, orice-ar fi.

— Poate că într-adevăr mi-am uitat viața din Gaither de dragul ei, am spus încet, lăsându-l pe Dean să mă ajungă din

urmă. Mă pricepeam să citesc oamenii, chiar și în copilărie. Probabil că mi-am dat seama că nu vrea să vorbească despre cele întâmplate, că simte nevoia să se convingă că nimic nu avusese importanță, că noi două nu aveam nevoie de nimeni și de nimic altceva.

Mama își îngăduise să țină la Kane Darby. Îl primise — nu doar în viața ei, ci și în a mea. După modul în care îmi petrecusem restul copilăriei, se vedea că-și învățase lecția.

Ce s-a întâmplat? De ce l-ai părăsit? De ce ai plecat din Gaither?

M-am oprit în fața unui leandru, o plantă otrăvitoare cu flori roz-roșiatice, înșelător de vesele.

— Kane a spus că Lia n-o să pățească nimic, i-am spus lui Dean, ajungând la miezul problemei. Deocamdată.

Aș fi vrut să mă opresc aici, dar n-am putut.

— A spus și că eu n-aș fi în siguranță în situația ei.

— Darby nu știe cine și ce e Lia, a spus Dean, captându-mi privirea, fără să mă lase să-mi feresc ochii. Dacă n-ai fi în siguranță în locul ei, atunci nici ea nu e.

Mă îndemna să nu mai ezit, să-mi amintesc. Iar eu nu mă gândeam decât că n-ar fi trebuit să fie nevoit să mi-o ceară.

Am înghițit în sec și am simțit că mi se usucă gura

când am început să-i dezvolt profilul lui Kane – de data asta, în mod corect.

— Mama ți-a spus cândva că nu te merită, dar nu-ți cunoștea secretele, nu știa ce alegeri făcuseși.

Descriind situația cu voce tare, aceasta a devenit reală. Am rămas cu privirea ațintită asupra lui Dean, i-am lăsat ochii cafenii să mă susțină, simțind că întreaga mea viață – întreaga mea perspectivă asupra lumii – începe să se clatine.

— Ai spus că n-o meriți, că nu ne meriți pe noi. Dar asta îți doreai – îți doreai o familie și ai știut să ne fii alături, ei și mie.

Mă durea fizic să rostesc cuvintele și habar nu aveam de ce.

— Trebuie să fi existat în trecutul tău măcar un sâmbure al acestei dorințe, un exemplu oricât de modest al vieții de familie. Lăsând la o parte loialitatea, sinceritatea, supunerea și orice alt cuvânt-cheie care ți-a dominat copilăria, ai ținut la oameni. Și pentru că ai ținut la ei, ai comis fapte îngrozitoare.

Kane Darby se pedepsea singur de zeci de ani. Poate că atunci când o cunoscuse pe mama, își îngăduise să creadă că în sfârșit suferise destul. Că putea să se apropie de ea. Că își permitea să întemeieze o familie.

Dar familia ta n-o să te elibereze niciodată.

Mi-am amintit cum Kane încercase să intervină în problema incidentului cu Shane, să limiteze pagubele provocate de propriul tată. Apoi m-am gândit la Dean, care stătea lângă mine în grădină, cu părul blond atârându-i pe față. Era pentru mine ceea ce Kane fusese pentru mama. La fel ca el, Dean își ținea sentimentele din scurt de ani întregi. Ani întregi își spusese că înăuntrul lui se ascunde ceva întunecat și bolnav, că dacă nu va avea grijă, într-o bună zi se va transforma în tatăl său.

Fiecare dintre noi își avea propria metodă de a recăpăta puterea de control pe care ne-o furase viața. Sloane avea numerele ei. Lia își îngropa adevăratul chip sub straturi nesfârșite de minciuni. Michael provoca dinadins furia celor din jur, în loc să-i aștepte să-și piardă cumpătul de la sine. Dean făcea tot posibilul să-și țină în frâu emoțiile.

Iar eu am transformat faptul că știu anumite lucruri despre cei din jur într-un pretext cu care îi împiedic să mă cunoască la rândul lor.

Alăturându-mă programului Înzestrații, a trebuit să

renunț la o parte din puterea aceasta de control. Ani întregi,

ai fost totul pentru mine. Nu-i mai vorbeam lui Kane. Îi vorbeam mamei. M-ai ascuns de familia tatei. M-ai transformat în centrul lumii tale și pe tine te-ai așezat în centrul lumii mele.

M-am agățat cu brațele de gâtul lui Dean. I-am simțit pulsul egal, bătând alături de al meu. Și-a trecut vârfurile degetelor peste marginea bărbiei mele. Mi-am apăsât buzele de ale lui, le-am lăsat să se deschidă. L-am gustat și l-am dorit și l-am simțit și mi-am amintit:

Mami îl sărută pe Kane...

Prima zi de școală...

Desenez la restaurantul lui Ree...

Melody, în grădină.

— Ce ai, fricoaso?

Melody are două codițe și genunchii juliți și o face pe sefa, cu mâinile înfipite în șolduri.

— E doar grădina cu otrăvuri! spune, ghemuindu-se lângă o plantă. Dacă nu intri, o să mănânc frunza asta. O s-o mănânc pe toată și-o să mor!

— N-o s-o mănânci! am spus, făcând un pas spre ea.

Rupe o frunză și deschide gura.

— Terminați cu prostiile!

Mă întorc. Un bătrân a apărut în spatele nostru. Pare supărat și răutăcios și poartă mâneci lungi, deși e vară. De sub cămașă îi ies linii albe și aspre și altele rozalii și umflate.

Cicatrici.

— Câți ani aveți? se răstește bătrânul.

Înțeleg în adâncul sufletului că poartă mâneci lungi pentru că acelea nu sunt singurele lui cicatrici.

— Eu am șapte, răspunde Melody, venind lângă mine. Dar Cassie are doar șase.

Amintirea se întrerupe și, deodată, alerg spre casă. Alerg...

S-a făcut noapte. Sunt în pat. Aud un bufnet. Voci înăbușite.

Ceva nu e bine. Înțeleg asta și mă gândesc la bătrânul din grădină. S-a supărat pe mine și pe Melody. Poate că e aici. Poate că e furios. Poate că o să mă înfulece dintr-o bucată.

Încă un bufnet. Un țipăt.

Mami?

Acum sunt în capul scărilor. Văd ceva la baza lor.

Ceva mare.

Ceva care are o formă neregulată.

Și, deodată, mama e pe scări și se apleacă în genunchi în fața mea.

— Culcă-te la loc, iubito!

Are sânge pe mâini.

— A venit bătrânul? am întrebat. Te-a rănit?

Mama mă pupă pe frunte.

— E doar un vis.

M-am deșteptat din amintire stând încă lipită de Dean, cu capul așezat pe umărul lui, simțind cum își trece degetele cu blândețe prin părul meu.

— Mama avea sânge pe mâini, am șoptit. În noaptea în care am plecat cu ea din Gaither, am auzit ceva. Poate o luptă? M-am dus în capul scărilor și am văzut ceva la baza lor.

Am înghițit în sec, cu gura atât de uscată, încât nu reușeam să rostesc cuvintele.

— Avea sânge pe mâini, Dean, am spus, scoțându-mi-le din gât cu forța, ca să nu mă opresc. Apoi am plecat.

M-am gândit și la restul amintirii.

— Mai e ceva? a întrebat Dean.

Am încuviințat din cap.

— În ziua în care am plecat, am continuat, îndepărtându-mă de pieptul lui, sunt destul de sigură că m-am întâlnit cu Malcolm Lowell.

CAPITOLUL 43

Bunicul lui Nightshade încă locuia într-o casă cocoțată pe un deal din apropierea Fermei Păcii. Malcolm Lowell avea aproape nouăzeci de ani, era imobilizat într-un scaun cu roțile și – după cum i-a informat îngrijitoarea lui pe agenții Sterling și Starmans – nu primea musafiri.

Sterling n-a acceptat niciun refuz.

Eu eram la hotel, așezată între Dean și Sloane, și urmăream scena filmată în direct de camera prinsă de reverul agentei, înțelegând prea bine riscul pe care și l-a asumat când și-a arătat legitimația. Dacă se ducea vestea că e agentă FBI, poate că Holland Darby ar fi ajuns să vadă în Lia un pericol.

Când îngrijitoarea a acceptat cu greu să-i primească în casa uriașă, gândul mi-a zburat la amintirile recente. Scările. Ceva la baza lor.

După mintea de șase ani a lui Cassie, bătrânul înfricoșător care țipase la mine și la Melody și întâmplările din noaptea aceea erau întrepătrunse, dar dintr-o perspectivă mai matură, am înțeles că e foarte posibil să fi fost vorba despre două evenimente traumatice independente, legate între ele în mintea mea doar din cauza apropierii în timp.

Mă speriasse un bătrân înfricoșător. Și în noaptea aceea se întâmplase ceva – ceva care dusesse la vărsare de sânge.

— Domnule Lowell.

Agenta Sterling s-a așezat în fața unui bărbat care părea

să nu fi îmbătrânit deloc în ultimii zece ani. Purta o cămașă cu mâneci lungi, întocmai ca în ziua aceea.

Încă i se vedeau cicatricile.

În copilărie, mă speriaseră. Acum îmi indicau că în ultimii treizeci și trei de ani, Malcolm Lowell se trezise în fiecare dimineață cu un memento foarte vizibil al atacului care îi răpise fiica și ginerele.

— Sunt agenta Sterling, de la FBI, a spus tutorele nostru, imitându-i postura – dreaptă și intransigentă, în

ciuda vârstei înaintate. Acesta e agentul Starmans. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Malcolm Lowell a tăcut câteva secunde, apoi a răspuns.

— Nu, a spus, nu cred că trebuie.

Vrea să-ți pună câteva întrebări. E o diferență.

— Avem motive să credem că tragedia familiei dumneavoastră ar putea fi legată de o anchetă pe care o desfășurăm în prezent vizând crime în serie, a spus agenta, încercând să mențină un echilibru între explicarea detaliată a situației și prezentarea adevărului. Trebuie să-mi spuneți ce știți despre crimele inițiale.

Mâna dreaptă a lui Lowell a urcat încet pe mâneca brațului său stâng, plimbându-și degetele peste o cicatrice.

— Le-am spus polițiștilor ce știu, a mormăit. Nu am nimic de adăugat.

— Nepotul dumneavoastră a murit.

Agentă Sterling nu a încercat să-i dea vestea cu blândețe.

— A fost ucis. Și ne dorim foarte mult să-l găsim pe ucigașul lui.

M-am uitat la Michael.

— Mâhnire, a spus el. Și nimic altceva.

Malcolm Lowell își renegase nepotul când acesta avea doar nouă ani, dar chiar și după treizeci de ani, știrea morții lui îl îndurera.

— Dacă știți ceva, a spus agenta Sterling, orice indiciu care ne-ar putea ajuta să găsim persoana care v-a atacat...

— Am fost înjunghiat de nenumărate ori, agentă, a spus Lowell, întâlnindu-i neînduplecat privirea. În brațe, în picioare, în burtă, în piept.

— Nepotul vostru a fost martor la atac? a întrebat Sterling.

Niciun răspuns.

— A participat la atac?

Niciun răspuns.

— Se închide în sine, i-a spus Michael agentei prin legătura audio. Indiferent ce emoții i-ar fi putut stârni întrebările tale în urmă cu câteva decenii, în prezent nu-și îngăduie să simtă nimic.

— Îți sună cunoscut? m-a întrebat Dean.

M-am gândit la Nightshade, care îi ignorase pe agenții FBI exact așa cum făcea bunicul lui acum.

Descoperise puterea tăcerii observând-o cu proprii ochi.

— Întreabă-l despre mama mea, am propus.

Agenta Sterling a făcut chiar mai mult. A scos o fotografie – pe care nici nu știam că o are FBI-ul. În poză, mama era pe scenă, cu ochii conturați cu tușe groase de dermatograf negru, cu chipul animat.

— O recunoașteți pe femeia aceasta?

— Mă cam lasă ochii.

Malcolm Lowell abia s-a uitat la poză.

— Numele ei era Lorelai Hobbes.

Agenta Sterling a lăsat cuvintele să atârne în aer, folosin- du-se la rândul ei de arma tăcerii.

— Mi-o amintesc, a spus Lowell într-un final. O lăsa pe fetița ei să se zbenguiască cu împelițații lui Ree Simon. Făceau doar probleme.

— Așa cum v-a făcut probleme nepotul dumneavoastră? a întrebat agenta încet. Așa cum înaintea lui v-a făcut probleme și fiica dumneavoastră?

Atunci a obținut o reacție. Lowell și-a încheștat pumnii, i-a relaxat și i-a încheștat din nou.

— Devine agitat, i-a spus Michael lui Sterling. Mânie, scârbă.

— Domnule Lowell? l-a îndemnat agenta.

— Am încercat s-o învăț de bine pe Anna a mea. S-o țin acasă. În siguranță. Și unde a ajuns? Însărcinată la șaisprezece ani, plecând din casă pe furiș, a continuat cu un tremur în voce. Și băiatul acela... Fiul ei. A făcut o gaură în gard și s-a dus în lagărul ăla blestemat!

A închis ochii. Și-a plecat capul, până când nu i-am mai văzut nicio trăsătură a chipului.

— Atunci au început să apară animalele.

— Animalele? a întrebat Sloane, înclinându-și capul într-o parte.

Era clar că nu se așteptase la o asemenea mărturisire. Nici eu nu mă așteptasem. Deosebirea era că eu am înțeles imediat că atunci când Malcolm Lowell a spus animale, a vrut să spună animale moarte.

— N-au fost omorâte rapid, a continuat Lowell, ridicând din nou privirea spre cameră, cu scânteii în ochi. Animalele acelea au murit lent și în chinuri.

— V-ați gândit că Mason le omora? a întrebat agentul Starmans, vorbind pentru întâia oară.

A urmat o pauză lungă.

— M-am gândit că privea.

TU

Ești legată de perete de ore întregi, sângerezi de ore întregi.

De fapt, ești legată și sângerezi de ani în șir. Înainte de locul acesta. Înainte de ordine sau haos. Înaintea cuțitelor, a otrăvurilor și a flăcărilor.

Tu ești cea care a zăcut pe patul lui Lorelai în copilărie.

Tu ai primit ce nu putea ea.

Tu ai făcut ce nu putea ea.

Secunde, minutele, orele trec pe rând și o simți, e pregătită să iasă din ascunziș. Pregătită să iasă la suprafață.

Nu și de data asta. De data asta, n-o să pleci nicăieri. De data asta, o să rămâi.

Se lasă noaptea. Maeștrii se întorc. Habar n-au cine ești. Ce ești.

S-au obișnuit cu spectacolele dramatice ale lui Lorelai.

Acum, lasă-i să le vadă pe ale tale!

CAPITOLUL 44

Când ceasul a trecut de miezul nopții, mi-am dat seama că s-a mai dus o zi fără să găsim niciun răspuns. 4 aprilie.

Undeva, agentul Briggs aștepta să apară următoarea victimă a Maeștrilor, legată de o prăjină pentru sperietori și arsă de vie.

Pentru că nu puteam să dorm, stăteam pe blatul din mica noastră bucătărie, privind afară, în noapte, și gândindu-mă la Mason Kyle și Kane Darby, la animale moarte și la forma neregulată de la baza acelei scări.

Era un trup. Nu-mi dădusem seama la vârsta de șase ani, dar chiar și cu memoria fragmentată, acum înțelegeam. Mă străduisem să nu o fac, să nu-mi amintesc încă de când mă întorsesem în oraș.

— Nu te supăra, dar ai instinctele de supraviețuire ale unui leming¹².

Am tresărit la auzirea acelor cuvinte și am alunecat de pe tejghea. Lia s-a arătat din umbre.

— Liniștește-te! a spus. Vin cu gânduri pașnice.

A rânjit.

— În mare parte.

Era îmbrăcată cu uniforma pe care o purtau ceilalți discipoli ai lui Holland Darby, nu cu cămașa albă pe care o avea când o văzusem ultima dată. De când o știam, niciodată nu cedase controlul asupra propriei garderobe unei alte persoane.

De când o știam, niciodată nu păruse atât de ștearsă.

— Cum ai trecut de agentul Starmans? am întrebat.

— Așa cum am plecat și de la Ferma Păcii. Furișarea e doar o altă formă de a minți, iar trupul meu e chiar mai priceput la înșelătorii decât gura.

Ceva din spusele ei mi-a declanșat o alarmă în cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Am intrat și apoi am ieșit, a răspuns Lia, ridicând din umeri. Lui Holland Darby îi place să facă promisiuni. Că n-o să mă rănească niciodată. Că mă înțelege. Că Ferma Păcii nu are nimic de ascuns. Toate sunt minciuni.

Bineînțele, nu de la el am descoperit-o pe cea mai interesantă. Ci de la soția lui.

Am încercat să-mi amintesc ce scria în dosarul întocmit de poliție cu privire la doamna Darby, dar ea fusese doar o notă de subsol, un obiect de decor pentru fundalul unei reprezentatii – Spectacolul lui Holland Darby.

— Mi-a spus că n-au avut nicio legătură cu ce a pățit „acea sărmană familie” cu ani în urmă, a continuat, lăsându-mă o clipă să pricep că sesizase un neadevăr în afirmația respectivă. Și că își iubește fiul.

— Nu-l iubește?

M-am gândit la acel Kane pe care-l cunoscuse mama. Apoi m-am gândit la trupul de la baza scărilor, la sângele de pe mâinile mamei.

Am auzit un bufnet. Oare Kane fusese acolo? Făcuse ceva? Dar mama?

Nu e prudent să pui întrebări, mi-a răsunat în minte avertismentul lui. Prietena ta va fi în regulă la Ferma Păcii, dar tu nu vei fi.

— Agentă Sterling a vorbit cu Malcolm Lowell.

Punându-mi în ordine avalanșa de gânduri, am adus-o la curent pe Lia cu întâmplările recente.

— Înainte ca părinții lui Nightshade să fie omorâți, cineva de la Ferma Păcii a prins gust să omoare animale.

— Asta da formă de divertisment, și-a dat ea cu părerea.

A întins mâna pe lângă mine și și-a luat o sticlă de Dr. Pepper de patru dolari din minibar. Atunci i-am văzut încheietura. Pielea descoperită era brăzdată de dungi roșii, întretăiate.

— Te-ai tăiat?

Mi s-a uscat gura.

— Bineînțele că nu! m-a mințit Lia în față, întorcând mâna pentru a-și privi rănilor. Liniile astea au apărut ca prin farmec și în niciun caz nu reprezintă metoda prin care m-am asigurat că Darby îmi va crede povestea despre cât de pustiită mă simt.

— Una e să îmbraci un costum, alta e să te rănești, Lia!

Mă așteptam să nu-mi ia în seamă cuvintele, dar s-a uitat în ochii mei.

— Nu m-a durut, mi-a spus încet. Nu cu adevărat. Nu într-un fel care să conteze.

— Nu ești bine, am spus, la fel de încet ca ea. Nu erai

bine când te-ai dus acolo și categoric nu ești bine acum.

— Uitasem cum e să fii acum specială, acum bună de aruncat la gunoi, a observat Lia, pe un ton lipsit cu totul de expresivitate.

M-am gândit la ce-mi spusese Dean despre copilăria ei. Când îi făceai pe plac, erai răsplătită. Iar când îl nemulțumeai, te băga într-o groapă.

— Lia...

— Bărbatul cu care am crescut? Cel care controla totul și care îi dirija pe toți cei din jurul meu? N-a pus niciodată mâna

pe noi, a spus, luând o gură de suc. Dar în unele zile te trezeai și descopereai că toți cunoscuții tăi te consideră nevrednică. Necurată. Refuzau să-ți vorbească. Nici nu se uitau la tine. Parcă n-ai fi existat, pur și simplu.

Am auzit implicațiile ascunse în cuvintele ei. Propria ta mamă privea drept prin tine.

— Dacă-ți trebuia ceva – mâncare, apă, un loc de dormit –, trebuia să te duci la el. Și când erai pregătită să-i primești iertarea, trebuia s-o faci cu mâna ta.

Inima mi-a sărit în gât.

— Ce să faci?

Lia și-a privit încheieturile înroșite.

— Ispășirea.

— Cassie?

M-am întors și am dat cu ochii de Sloane la câțiva pași de noi.

— Lia, te-ai întors!

A înghițit în sec. Chiar și în lumina obscură, am văzut că începe să-și lovească degetele între ele.

— Probabil că vreți să vorbiți. Fără mine.

S-a întors.

— Stai așa! a spus Lia și Sloane a rămas pe loc, dar nu s-a întors din nou spre noi.

— Asta făceai. Vorbeai cu Cassie. Pentru că e ușor să vorbești cu Cassie. Ea înțelege, eu nu, a spus întretăiat. Eu doar bălmăjesc statistici stupide. Încurc lumea.

— Nu-i adevărat!

Lia s-a repezit la ea.

— Știu că asta am spus, Sloane, dar am mințit.

— Nu. N-ai mințit. Dacă Dean, Cassie sau Michael te-ar fi surprins la plecare, nu le-ai fi spus asta. N-ai fi crezut asta, pentru că Dean, Cassie și Michael ar fi putut să meargă cu tine și să mintă, să păstreze secrete și să nu spună fix ceea ce nu trebuie exact când nu trebuie.

Sloane s-a întors spre noi.

— Dar eu nu pot. E adevărat, te-aș fi încurcat.

Era diferită de noi. Fapt pe care îl uitam ușor — și pe care ea nu putea să-l uite.

— Și? i-a întors-o Lia.

Sloane a clipit de câteva ori.

— N-ai nici în clin, nici în mânecă cu minciunile, Sloane. Asta nu înseamnă că ești mai puțin importantă.

S-a uitat la ea câteva secunde, apoi a părut să ia o hotărâre.

— Vreau să-ți spun ceva, a început. Ție, Sloane. Nu lui Cassie. Nu lui Michael. Nu lui Dean. Știi despre procesele vrăjitoarelor din Salem?

— Douăzeci de persoane au fost executate între 1692 și 1693, a spus Sloane. Încă șapte au murit în închisoare, printre care și cel puțin o copilă.

— Știi de fetițele care au pornit totul cu acuzațiile lor? a spus Lia, făcând încă un pas spre Sloane. Am fost și eu ca ele. Cultul în care am copilărit? Conducătorul pretindea că are viziuni. În cele din urmă, am început să-i fac jocul. Am început să am și eu „viziuni”. Și le-am spus tuturor că viziunile mele îmi arată că are dreptate, că e un bărbat drept, că Dumnezeu vrea să i ne supunem. M-am înălțat înălțându-l pe el. M-a crezut. Și când a venit în camera mea într-o noapte...

Îi tremura vocea.

— Mi-a spus că sunt specială. S-a așezat pe marginea patului meu și, în clipa în care s-a aplecat deasupra mea, am început să țip și să mă zbat. N-am putut să-l las să mă atingă, așa că am mințit. I-am spus că avusesem o viziune, că există un trădător printre noi.

A închis ochii.

— I-am spus că trădătorul trebuie să moară.

Am omorât un om când aveam nouă ani, ne spusese Lia cu luni în urmă.

— Dacă ar trebui să aleg între a fi ca tine și a fi ca mine, a continuat, privind-o în ochi pe Sloane, aș prefera să fiu ca tine.

Și-a aruncat părul peste un umăr.

— Și apoi, a spus, scuturându-se de încordarea care o cuprinsese cu o clipă în urmă, așa cum un șarpe își leapădă pielea, dacă ai fi ca mine, Dean, Cassie și Michael, n-ai putea să faci nimic cu asta.

Și-a băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos câteva foi împăturite de hârtie. Voiam să văd ce scrie pe

ele, dar încă eram paralizată de mărturisirea Liei.

— O hartă? a întrebat Sloane, frunzărind hârtiile.

— O schemă, a corectat-o Lia. A întregului lagăr — casa, anexele, terenul agricol, toate desenate la scară.

Sloane s-a agăţat de ea, cuprinzând-o parcă în cea mai strânsă îmbrăţişare din lume.

— „Desenate la scară”, a şoptit, suficient de tare încât s-o aud şi eu, sunt trei dintre cuvintele mele preferate.

12 Aluzie la mitul conform căruia aceste rozătoare ale regiunilor nordice ar avea obiceiul să se sinucidă în masă (o dată la câţiva ani, pentru a contracara fenomenul recurent de suprapopulare observat la respectiva specie) (n.t.).

CAPITOLUL 45

Dimineata următoare, până să se trezească ceilalți, Sloane deja alcătuisese un plan complet al lagărului Ferma Păcii.

Agenta Sterling și-a turnat o cană de cafea și s-a întors spre Lia.

— Dacă mai faci vreodată o asemenea figură, ai terminat-o. Ai terminat-o cu programul. Vei părăsi casa.

Nu o amenințare. Nu un avertisment. Ci o promisiune.

Lia nici n-a clipit, dar când Judd și-a dres glasul și s-a întors spre el, a tresărit de-a dreptul.

— Pot să am grijă ca FBI-ul să nu se poarte de parcă s-ar putea lipsi de tine oricând, i-a spus Judd încet, pe un ton stăpânit. Dar nu te pot forța să te prețuiești tu însăși.

Pe lângă Dean, el fusese singura constantă din viața ei, încă de la treisprezece ani.

— Nu te pot forța să nu-ți riști viața. Dar nu m-ai văzut când mi-a murit fiica, Lia. Dacă ai păți și tu ceva? Dacă m-aș întoarce în punctul acela? Nu promit că mi-aș mai reveni.

Liei îi era mai ușor să îndure mânia decât afecțiunea celorlalți. Judd știa asta, așa cum știa și că va citi adevărul în fiecare cuvânt al lui.

— Bine, a spus ea, ridicând mâinile și dându-se înapoi. Sunt o fată obraznică și neascultătoare. Am înțeles. Putem să ascultăm ce are să ne spună Sloane?

Dean s-a ivit în prag și a dat cu ochii cu ea.

— Ești teafără.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns indiferent, dar a făcut un pas spre el. Dean...

— Nu! a spus el.

Nu, nu vrei să auzi? Nu, n-are dreptul să-ți facă una ca asta?

Dean n-a dat nicio lămurire.

— Slavă Domnului că te-ai întors, Lia! a spus Michael, intrând liniștit în cameră. În lipsa ta, Dean are tendința să vorbească despre sentimente.

— Ar fi un moment inoportun să spun „aha”? a

intervenit Sloane, care stătea așezată pe jos. Pentru că:
Aha!

Dacă ar fi avut în suflet un dram cât de mic de viclenie, aş fi crezut că-i sărise intenţionat Liei în ajutor.

— Ce ai descoperit? am întrebat şi astfel am câştigat o privire din partea lui Dean, sugerând că ştia prea bine că eu sunt în stare să-i arunc Liei un colac de salvare.

— Am pornit de la desenele Liei şi le-am comparat cu imagini din satelit ale lagărului Ferma Păcii.

S-a ridicat, sărind pe vârfurile degetelor, şi s-a plimbat de-a lungul perimetrului schemei pe care o întinsese pe podea.

— Toate se potrivesc, mai puţin...

S-a așezat în genunchi şi a arătat cu degetul o clădire mai mică din schemă.

— Interiorul acestei clădiri e cu aproximativ 7,6% mai mic decât ar trebui.

— Aia-i capela, a spus Lia, dându-şi peste umăr părul strâns în coadă. N-are nicio afiliere religioasă precisă, dar nu ți-ai da seama dacă ai vedea-o.

Mi-am amintit vocea monotonă a lui Melody.

În Pace, mi-am descoperit echilibrul. În Pace, mi-am descoperit liniştea.

Mi-am îndreptat atenţia spre Sloane.

— Ce înseamnă faptul că e mai mic decât ar trebui?

— Înseamnă ori că pereţii sunt anormal de groşi...

Şi-a apucat buza de jos între dinţi, apoi a eliberat-o.

— Ori că ascund o cameră secretă.

Nu era nevoie să pătrund prea adânc în psihicul lui Holland Darby ca să trag concluzia că e un bărbat care-şi ascunde bine secretele. Asta-i pacea ta. Asta-i liniştea ta.

— Din păcate, a spus agenta Sterling, nimic din toate astea nu reprezintă un motiv întemeiat să percheziţionez lagărul.

— Nu, a spus Lia, băgând mâna în buzunar. Dar problema se rezolvă cu asta.

A scos o sticlută din buzunar. Lichidul dinăuntru era de un alb-lăptos.

— Nu ştiu exact ce e, dar Darby are grijă ca turma lui să-şi primească toate dozele.

— Îi droghează.

Chipul împietrit al lui Dean nu dădea niciun semn de îmbunare – nici faţă de ea, nici faţă de întreaga situaţie.

Sterling a luat sticluta de la Lia.

— O trimit la laborator. Dacă e o substanţă interzisă,

pot obține un mandat de percheziționare.

Alături, Sloane privea fix la sticlă.

— Aș spune că probabilitatea e de 50% să fie un fel de opiat.

Mama ta a murit din cauza unei supradoze. I-am completat profilul din instinct, dar o altă parte din mine nu s-a putut abține să dezvolte profilul altcuiva – al altei probleme. Al lui Nightshade și al persoanei din orașul acesta care îl recrutase.

Între medicamente și otrăvuri e o linie foarte subțire.

CAPITOLUL 46

Agentei Sterling i-a luat douăzeci și patru de ore să obțină mandatul dorit și încă o oră pentru ca FBI-ul să ia în stăpânire lagărul – și, mai important, să-l aresteze pe proprietarul lui. Când ni s-a permis să intrăm pe teren, după reținerea lui Holland Darby și a ucenicilor lui, simțeam cum secundele trec una câte una.

Azi e 5 aprilie. Ideea mi-a fremătat în vene când ne-am apropiat de capelă. Încă o dată Fibonacci, încă un cadavru.

Briggs nu ne sunase. Nu ne ceruse ajutorul. Mi-am alungat gândul din minte și am deschis ușa capelei.

— Nici urmă de iconografie religioasă, a observat Dean.

Avea dreptate. Nu se vedea nicio cruce, nicio statuie, nimic care să indice o legătură cu vreo religie consacrată – și totuși, era clar că încăperea fusese proiectată cu scopul de a sugera un spațiu religios. Erau bănci și altare. Podeaua era pardosită cu mozaic. Vitraliile împrăștiu lumină colorată în sală.

— Căutăm un perete fals, a spus Sloane, plimbându-se de-a lungul perimetrului camerei.

S-a oprit în dreptul unui altar de lemn aflat în partea din spate a sălii. Degetele ei au căutat cu îndemânare după vreun buton, după un mecanism de declanșare.

— Am găsit!

Victoria ei a fost subliniată de pârâituri de lemn, apoi de scârțâitul unor balamale ruginite. Altarul s-a dat la o parte,

descoperind o încăpere ascunsă. Am făcut un pas în față, dar Sterling s-a grăbit să mi-o ia înaintea. Cu mâna dreaptă pe armă, a întins-o pe cea stângă spre Sloane.

— Rămâneți aici! a spus, pășind singură în cameră.

— E îngustă, a observat Sloane, privind în întuneric. În baza calculelor mele inițiale, e aproape sigur că se întinde pe toată lungimea capelei.

Am așteptat, ascultând pașii egali ai agentei Sterling, singurele sunete din încăpere. Dean mi-a venit alături, de

o parte, iar Michael și Lia au apărut de cealaltă parte. Când agenta s-a arătat din nou, și-a pus pistolul în toc și a chemat întăriri.

— Ce ai găsit? a întrebat-o Dean.

Dacă altcineva dintre noi i-ar fi pus întrebarea, poate că agenta Sterling n-ar fi răspuns, dar după cele întâmplate între ei, era incapabilă să-l ignore pe Dean.

— O scară.

Scara cobora într-o pivniță. Nu o pivniță, m-am corectat, când s-a hotărât că putem intra fără pericol. O celulă.

Pereții erau groși și înăbușeau orice zgomot. De unul dintre aceștia erau prinse niște lanțuri cu cătușe. Iar de cătușe atârna un cadavru descompus.

Un al doilea trup zăcea pe podea.

Încăperea mirosea a putrefacție și a moarte — dar mirosul nu era recent.

— După gradul de descompunere și luând în calcul temperatura și umiditatea din cameră...

Sloane a tăcut o clipă, făcând calculele în minte.

— Aș spune că victimele noastre au murit în urmă cu cel puțin nouă ani și cel mult unsprezece.

Cu zece ani în urmă, eu și mama plecaserăm din Gaither.

Cu zece ani în urmă, văzusem un trup la baza scărilor.

— Cine sunt? am spus, punând întrebarea la care se gândeau toți.

Pe cine legase Holland Darby sub capelă? Ale cui erau cadavrele acestea, abandonate aici ca să putrezească și să dispară?

— Victima numărul unu e un bărbat.

Sloane s-a apropiat de trupul care încă atârna încătușat de perete. Carnea i se fărâmițase aproape cu totul.

Oase și descompunere și putrefacție. Stomacul meu amenința să-și verse conținutul. Dean mi-a așezat o mână pe ceafă. M-am lăsat în voia atingerii lui și m-am forțat să-mi întorc privirea spre Sloane.

— Adâncimea și grosimea oaselor pelviene, a șoptit ea. Bazinul îngust... categoric bărbat. După oasele feței, aș zice rasă caucaziană. Estimez că avea înălțimea de un metru și optzeci de centimetri. Nu era adolescent și nu observ semne ale vârstei înaintate.

A cercetat trupul în tăcere încă treizeci sau patruzeci de secunde.

— A fost încătușat post-mortem, a adăugat. Nu înainte de moarte.

Ai construit încăperea asta pentru ceva. Pentru cineva. I-am măsurat dimensiunile din ochi. Ai încătușat trupul bărbatului ăstuia, chiar și după moarte.

— Și cealaltă victimă? a întrebat agenta Sterling.

O cunoșteam suficient de bine încât să-mi dau seama că deja formulase ipoteze și o interpretare proprie a scenei, dar nu ne dădea niciun indiciu cu privire la observațiile ei, pentru a nu ne influența propriile concluzii.

— O femeie, a răspuns Sloane. Cu vârsta cuprinsă între optsprezece și treizeci și cinci de ani. Niciun semn vizibil care să indice cauza morții.

— Dar bărbatul? a întrebat agentul Starmans. El cum a murit?

— În urma unor lovituri cu un obiect contondent, i-a răspuns Sloane, întorcându-se apoi spre Sterling. Acum trebuie să urc la parter, a spus. Nu mai pot să stau aici.

Sloane văzuse nenumărate cadavre, nenumărate locuri în care s-au comis crime, dar de când murise Aaron, victimele nu mai erau doar numere pentru ea. Cuprinzând-o cu un braț, am condus-o în sus, pe scări. Am urcat și am trecut pe lângă Lia, care stătea cu spatele lipit de pieptul lui Michael.

Când am ajuns cu Sloane la aer curat, am auzit șoaptele răgușite ale Liei.

— I-a băgat într-o groapă.

TU

Fără ordine, apare haosul. Fără ordine, apare durerea.
Acesta e refrenul lui Lorelai, nu al tău. Tu ești haosul.
Tu ești ordinea.

Cinci stă în fața ta, își ascute cuțitul. Sunteți doar voi doi. Ieri a fost rândul lui Doi, zece arsuri pe piept și pe coapse. Însă tot nu le-ai spus ce vor să audă. Nu le-ai cerut să elimine problema, să facă orice e nevoie ca să scoată FBI-ul din Gaither.

Încă nu.

Cinci face un pas în față, cu tăișul armei și cu ochii lucind. Mai aproape. Mai aproape. Îți apasă latul lamei de obraz.

Fără ordine, apare haosul. Fără ordine, apare durerea.
Zâmbești.

Te-au lăsat toată ziua în camera asta, crezând că ești Lorelai. Te-au lăsat să umbli liber cu cătușele prin încăpere, crezând că amenințarea pedepsei — a pedepsirii tale, a pedepsirii lui Laurel — îți va garanta supunerea.

S-au înșelat.

Țâșnești în față și cătușele rupte se desprind. Apuci cuțitul și-l înfingi în pieptul torționarului.

— Eu sunt haosul, îi șoptești. Eu sunt ordinea.

Îți apeși buzele de ale lui și răsucești lama.

— Eu sunt durerea.

CAPITOLUL 47

Holland Darby și soția lui au fost aduși pentru interogatoriu. Niciunul nu a scos un cuvânt. La propunerea mea, agenta Sterling l-a adus și pe fiul lor. Nouă, adolescenților, ni s-a permis doar să urmărim discuția – de data asta, din spatele unei ferestre unidirecționale.

— Stupefacție, resemnare, furie, vinovăție.

Michael a enumerat emoțiile de pe chipul lui Kane Darby una câte una.

M-am uitat după vreo urmă a sentimentelor pe care le citea, dar n-am observat nici cel mai mic semn al vântorii din inima lui Kane. Avea o atitudine sobră, dar nu defensivă.

— Două cadavre au fost găsite într-o încăpere ascunsă sub capela familiei tale.

Agenta Sterling i-a mimat atitudinea: fără făstăceală, fără ezitare, fără aiureli. Fără să bată câmpii.

— Ai idee cum au ajuns acolo?

Kane a privit-o drept în ochi.

— Nu.

— Minciună, a spus Lia de lângă mine.

— Avem de-a face cu un bărbat și cu o femeie, uciși cu aproximativ zece ani în urmă. Poți să ne oferi vreun indiciu cu privire la identitatea lor?

— Nu.

— Minciună.

Am privit țintă la chipul familiar al lui Kane, împotriva- du-mă oricărui crâmpei al afecțiunii pe care încă i-o purta fetița de șase ani din inima mea. Știi cine sunt. Știi ce au pățit. Știi ce s-a întâmplat în încăperea aceea. De ce a construit-o tatăl tău. De ce a construit capela.

De ce erau lanțuri prinse de pereți.

Kane îmi spusese că Lia va fi în siguranță la Ferma Păcii, dar că eu n-aș fi. Acum mă întrebam dacă aș fi ajuns acolo, sub pământ.

Sunt fiul tatălui meu, mi-a răsunat vocea lui în memorie. Mi-am făcut alegerile cu mult timp în urmă.

Observasem asemănări între intransigența cu care Kane își controla sentimentele și stăpânirea de sine a lui Dean. Acesta știuse ce le făcea tatăl lui acelor femei. La vârsta de doisprezece ani, găsise o cale să-l oprească.

Și tu ai scăpat, Kane. Dar nu l-ai oprit pe tatăl tău. N-ai pus capăt situației – oricare ar fi fost aceasta. Nu ai plecat din oraș. Nu ai putut.

— Poate că va accepta să vorbească cu mine, i-am spus agentei Sterling prin cască.

Aceasta i-a mai pus câteva întrebări lui Kane și a ieșit din cameră.

— Nu va accepta să vorbească cu nimeni, ne-a spus, urmărindu-l pe fostul iubit al mamei din spatele ferestrei unidirecționale. Până nu vom identifica victimele. Până nu vom afla despre cine e vorba. Până când povestea asta – toată povestea asta – nu va deveni reală pentru el și va ajunge în punctul de cumpănă.

Kane Darby ascunsese secretele tatălui său toată viața. Stupefacție, resemnare, furie, vinovăție. Nouă ne trebuiau cele două emoții din urmă.

— Ce șanse avem ca laboratorul FBI-ului să identifice cadavrele? am întrebat.

— Având la dispoziție doar schelete și nicio secvență de ADN cu care să le comparăm? a răspuns Sterling pe un ton egal. Chiar dacă laboranții vor găsi ceva, le trebuie timp.

M-am gândit la data actuală. Și la cea a zilei precedente. M-am gândit la faptul că încă nu era clar ce legătură are situația de față – sub orice aspect – cu Maeștrii. M-am gândit la mama, încătușată. Așa cum fusese încătușat cadavrul acela.

Apoi m-am gândit la cadavru, cum i se iveau oasele prin carnea fărâmițată. La fața care nici nu arăta ca o față.

M-am oprit o clipă. Fața. În minte mi-a apărut Celine Delacroix, cu postura regală, cu expresia ironică. Dintr-o singură privire, pot să aflu exact cum arată oasele feței unei persoane pe sub piele.

Gândurile mi-au luat-o la goană. Ce șanse erau ca Celine să poată proceda în sens invers? Să poată desena un chip pornind de la fotografia unor oase?

— Cassie?

După tonul lui Sterling, am înțeles că nu e prima dată când îmi rostește numele. M-am întors și i-am surprins privirea lui Michael.

— Am o idee, dar n-o să-ți placă deloc.

CAPITOLUL 48

I-am trimis lui Celine fotografiile cu victimele noastre. Și am așteptat. Așteptarea nu era un punct forte al celor din programul Înzestrații. După o oră, agenta Sterling a plecat pentru a continua ancheta, dar noi, ceilalți, am rămas cu mâinile în sân la hotel. Așteptând ca Celine să-și pună la încercare abilitățile. Așteptând adevărul. Așteptând să vedem dacă eforturile noastre ne vor apropia câtuși de puțin de găsirea mamei.

— Dean, a spus Lia, care, dintre noi toți, se pricepea ori cel mai mult, ori cel mai puțin la așteptat. Adevăr sau provocare?

— Pe bune? am întrebat-o.

Și-a arcuit discret buzele.

— A devenit un fel de tradiție, nu credeți? a spus, așezându-se pe brațul canapelei. Adevăr sau provocare, Dean?

Preț de o clipă, am crezut că va refuza să răspundă.

— Adevăr.

Lia și-a coborât ochii, privindu-și atent unghiile.

— Cât mai ai de gând să fii supărat pe mine?

Nu pari vulnerabilă. Nu vorbești de parcă răspunsul te-ar putea zdrobi.

— Nu sunt supărat pe tine, a spus Dean, cu un tremur în voce.

— E supărat pe el însuși, ne-a lămurit Michael, pe un ton elevat. Și pe mine. Categorie pe mine.

Dean l-a fixat cu o privire dușmănoasă.

— Adevăr sau provocare, Townsend.

Nu era o întrebare. Ci o provocare. Michael i-a oferit un zâmbet sclipitor și fermecător.

— Provocare.

Aproape un minut, s-au luptat din priviri. Apoi Dean a pus capăt tăcerii.

— Agentul Starmans e jos, patrulează în jurul hotelului. Te provoc să-i arăți dosul.

— Ce?

Evident, Michael nu se așteptase la asemenea cuvinte din partea lui Dean.

— Gestul respectiv poartă denumirea colocvială mooning¹³, explicată prin asemănarea vagă dintre înfățișarea lunii și forma feselor umane, a explicat Sloane, sărindu-ne în ajutor. Deși există mărturii ale acestei practici încă din Evul Mediu, termenul a intrat în uz abia pe la jumătatea anilor 1960.

— Serios? l-am întrebat pe Dean.

Eram profiler înnăscut. El era iubitul meu, însă nu m-aș fi așteptat în veci la asta. Pe de altă parte, chiar promisese universului o reducere semnificativă a atitudinii lui morocănoase, dacă i-o va înapoia nevătămată pe Lia.

— L-ai auzit, i-am spus lui Michael.

S-a ridicat și și-a aranjat reverele.

— Va fi o încântare să-i arăt dosul agentului Starmans, a spus cu un aer solemn.

S-a dus țanțoș la ușa balconului, a ieșit, a așteptat să treacă Starmans și l-a strigat. Când agentul a ridicat privirea, Michael l-a salutat. Cu o precizie militărească, s-a întors și și-a descoperit fundul.

Râdeam atât de tare, încât aproape că nu l-am auzit pe Michael când a intrat înapoi și s-a întors spre Dean.

— Adevăr sau provocare, Redding?

— Adevăr.

Michael și-a încrucișat brațele în dreptul taliei, cu un aer care mi-a sugerat că Dean își va regreta alegerea.

— Recunoaște: încep să-ți fiu simpatic.

Sloane s-a încruntat.

— Asta nu-i o întrebare.

— Fie! a replicat Michael, rânjind, și s-a întors spre Dean ca să-l chinuie în continuare. Îți place de mine? Suntem prieteni la cataramă? Ți-ar plânge inimioara dacă n-aș mai fi?

Michael și Dean se ciondăneau de când îi știam.

— Îți. Place. De. Mine? și-a repetat Michael întrebarea, acompaniind-o, de data asta, cu gesturi demonstrative.

Dean i-a aruncat o privire Liei, a cărei prezență i-a amintit că nu poate minți fără să fie prins.

— Uneori, a mormăit.

— Ce ai spus?

Michael și-a făcut mâna pâlnie la ureche.

— Nu-i nevoie să te plac! a izbucnit Dean. Suntem o familie.

— Prieteni la cataramă, l-a corectat Michael cu

mândrie.

Dean s-a uitat urât la el. Eu am zâmbit larg.

— Iar e rândul tău, i-a amintit Lia lui Dean, îmboldindu-l cu vârful piciorului.

De data asta, Dean s-a abținut să-l țintească pe Michael.

— Adevăr sau provocare, Cassie?

Erau foarte puține lucruri pe care încă nu i le spusese lui Dean – foarte puține întrebări pe care n-ar fi îndrăznit să mi le pună, dacă ar fi vrut să afle răspunsurile.

— Provocare, am spus.

Sloane și-a dres glasul.

— Aș vrea doar să vă atrag atenția, a zis, că această cameră de hotel se încadrează în procentul de numai 2,3% din totalul camerelor dotate cu blender.

Orele au trecut una după alta. Blenderul și minibarul s-au dovedit a fi o combinație periculoasă.

— Adevăr sau provocare, Lia?

Era rândul meu și simțeam că realitatea începe să ne dea târcoale. Fiecare rundă pe care o jucam era încă un răstimp în care nu primeam nicio veste de la Celine. Încă o apropiere de momentul în care agenta Sterling va fi nevoită să formuleze acuzații la adresa familiei Darby sau să-i elibereze.

— Adevăr, a răspuns Lia.

Era prima ei rundă, într-un joc foarte lung.

— De ce l-ai abordat pe Darby de una singură? am întrebat-o.

Lia s-a ridicat și s-a destins, arcuindu-și spatele și răsucindu-se dintr-o parte în cealaltă. La adevăr sau provocare, avantajul era de partea ei.

Nimeni altcineva din încăpere nu putea să mintă fără să fie prins.

— Eu am scăpat, a spus într-un final. Mama nu.

S-a oprit din întinderi și a rămas perfect nemișcată.

— Am fugit la pubertate. Până să mă găsească Briggs în New York...

A clătinat din cap.

— Nu mai aveam ce să salvăm.

Nu mai rămăsese nimic din cult. Nimic din mama ta.

— Unii dintre discipolii lui Darby vor găsi pe altcineva de care să se agățe, a continuat Lia. Dar dacă Darby intră la închisoare, există măcar posibilitatea ca unii dintre ei să se întoarcă acasă.

M-am gândit la Melody și la Shane. Apoi m-am gândit la Lia – la acea Lia mai tânără și mai vulnerabilă decât fata pe care o cunoșteam în prezent.

— Și apoi, a spus Lia liniștită, am vrut să-l învăț minte pe Michael pentru farsa aia pe care ne-a făcut-o în New York.

S-a învățat pe vârfurile picioarelor.

— Adevăr sau provocare, Sloane?

— Dacă aș alege adevăr, m-ai întreba despre statisticile legate de câinii din rasa beagle și/sau de păsările flamingo? a întrebat ea cu speranță.

— Mă îndoiesc, și-a dat Michael cu părerea.

— Provocare, a spus Sloane.

Pe chipul Liei s-a întins încet un zâmbet viclean.

— Te provoc, a spus, să spargi calculatorul lui Sterling și să-i schimbi imaginea de fundal cu poza pe care i-am făcut-o lui Michael când și-a arătat dosul dragului nostru agent Starmans.

13 De la to moon, verb derivat din moon (lună) (n.t.).

CAPITOLUL 49

Lui Sloane i-a luat aproape o jumătate de oră să spargă laptopul agentei Sterling.

Din moment ce era vorba despre Sloane, măsurile de securitate ale agentei erau de-a dreptul impresionante. Hackerul nostru rezident tocmai încărca poza făcută de Lia când calculatorul a scos un bip.

— Am primit un e-mail, a spus Lia, întinzându-se pe deasupra lui Sloane ca să apese pe iconița de e-mail.

Atmosfera veselă stârnită de Adevăr sau provocare s-a risipit într-o clipă, de parcă tot oxigenul din cameră ar fi fost aspirat. Mesajul era de la agentul Briggs. Anexase mai multe fișiere. Rapoarte. Fotografii.

Într-un minut, au umplut ecranul. La vederea trupului uman mistuit, de nerecunoscut, m-am lăsat pe podea. M-am așezat brusc, înfășurându-mi brațele în jurul genunchilor, fără să mă pot abține, fără să-mi pot desprinde ochii de la ecran.

Știusese, logic, că omorurile reîncepuseră. Știusese că undeva există un AN care face tranziția de la ucenic la Maestru. Știusese până și MO-ul ucigașului.

Îi agăți ca pe niște sperietori de ciori. Îi arzi de vii.

Dar există o diferență între a ști ceva și a vedea lucrul respectiv cu ochii tăi. M-am forțat să privesc fotografia victimei – chipul ei așa cum arătase înainte ca trupul să-i fi fost

devorat de flăcări, înainte să fi devenit doar durere și carne pârjolită și cenușă.

Avea părul lung și blond, iar pielea palidă îi contrasta cu ochelarii de hipster cu ramă neagră. Cu cât mă uitam mai mult la ea, cu atât îmi era mai greu să-mi feresc ochii, pentru că nu părea doar tânără, lipsită de griji și plină de viață.

— Pare familiară.

Nu voisem să spun cuvintele cu voce tare, dar îmi ieșiseră din gură ca un tunet. Alături, Sloane a clătinat din cap.

— N-o recunosc.

Michael s-a strecurat între noi în fața laptopului.

— Eu da, a spus, întorcându-se spre mine. Când anchetam cazul Redding, când noi și Lia ne-am dus la petrecerea aia studențească – ai plecat cu asistentul profesorului și te-am urmat. La braț cu ea.

Am încercat să recreez scena din memorie. O studentă fusese omorâtă, printr-un MO identic cu al lui Daniel Redding. Eu, Michael și Lia plecaserăm din casă pe furiș, în căutarea unor posibili suspecți. Și una dintre persoanele cu care vorbiserăm era fata aceasta.

— Bryce, a spus Sloane, citindu-i numele din dosar. Bryce Anderson.

M-am străduit să-mi amintesc și altceva despre ea, dar pe lângă faptul că fusese colegă de curs cu victima inițială – și că la cursul respectiv studiaseră cazul lui Daniel Redding –, n-am găsit nimic.

— Când ai vorbit cu tatăl meu...

Tonul lui Dean era egal, dar știam precis ce eforturi face ca să-și păstreze aerul de detașare.

— Ți-a dat de înțeles că e conștient de existența Maeștrilor. Care sunt șansele ca și ei să fi stat cu ochii pe el?

I-am înțeles raționamentul. Dacă victima noastră avea o legătură cu ancheta Daniel Redding, atunci era posibil ca și AN-ul să aibă.

Ușa camerei de hotel s-a deschis înainte să-mi transpun gândurile în cuvinte.

— Aceasta, a zis agenta Sterling cu severitate, este fața unei persoane care nu are de gând să spună niciun cuvânt – nicio măcar unul – despre mentalitatea dubioasă care ar putea îndemna pe cineva să-și arate fundul unui agent federal.

Colțurile buzelor i s-au înălțat discret.

— Agentul Starmans a solicitat un concediu după ce terminăm în Gaither, a continuat, observând apoi atmosfera din cameră și expresiile de pe chipurile noastre. Ați primit vreo veste de la Celine?

În răspuns, Sloane a întors laptopul, arătându-i ecranul. Masca impasibilă pe care și-a pus-o mentorul nostru în clipa aceea mi-a dovedit, fără nicio urmă de îndoială, că fișierele anexate acelui e-mail nu conțineau nicio noutate pentru ea. Aflase identitatea primei victime – și, cumva, făcuse legătura.

— Mi-ați spart laptopul.

Nu era nici o întrebare, nici o acuzație. Judd, care

avusese grijă să ne lase în voia noastră ore întregi, a ales acel moment să ni se alăture, iar Sterling s-a uitat în ochii lui.

— Urmează să-mi spui că mi-aș răci gura de pomană dacă aș începe cu amenințările?

Dean s-a apropiat de ea.

— Urmează să ne vorbești despre victima numărul doi.

Bryce fusese omorâtă pe 2 aprilie. Următoarele date Fibonacci erau 4/4 și 4/5 – și astăzi era 5 aprilie.

Apăruseră cel puțin două victime. Până la miezul nopții, aveau să fie trei.

— E vorba de aceeași regiune geografică? am întrebat-o pe Sterling, sperând să obțin o reacție de la ea. Aceeași victimologie?

— Victima numărul doi are vreo legătură cu tatăl meu? a insistat Dean. Sau cu cursul acela despre ucigași în serie?

— Nu.

Răspunsul n-a venit de la agenta Sterling. Ci de la Sloane. — Nu! Nu! Nu!

Întorsese laptopul înapoi cu ecranul spre ea. Mâinile îi incremeniseră neputincioase pe tastatură și am înțeles că deschisese și celelalte fișiere anexate e-mailului de la Briggs.

M-au usturat ochii când am văzut al doilea loc al crimei. Agățată ca o sperietoare. Arsă de vie. Dar numele scris pe fișa aferentă a fost cel care mi-a explicat de ce Sloane își acoperise gura și bălmăjea scâncind printre degete.

Tory Howard.

Tory fusese o persoană de interes în timpul anchetei noastre din Vegas. Era o iluzionistă de douăzeci și ceva de ani care copilărise alături de ucigașul din acel caz. Ceea ce însemna că firul care le lega pe cele două victime nu era cazul Redding. Nici nu ținea de geografie. Ținea de noi. De anchetele la care participaserăm. De oamenii cu care vorbiserăm.

În cazul lui Tory, de oamenii pe care-i salvaserăm.

— Și ea l-a iubit.

Sloane își luase mâinile de la gură, dar cuvintele îi erau tot împleticite. Tory avusese o relație intimă cu fratele ei, Aaron. Moartea lui o îndurerase la fel ca pe ea. Înțelesese durerea lui Sloane.

— Sunați-l pe Briggs! a spus ea încet, cu ochii închiși

strâns.

— Sloane..., a început să spună Judd, dar ea i-a tăiat vorba.

— Tanner Elias Briggs, cod numeric personal 449-8721656, Scorpion spre Săgetător, o sută optzeci de centimetri în înălțime.

Sloane s-a forțat să-și deschidă ochii albaștri, strângându-și buzele într-o linie încordată care prevestea o revoltă.

— Sunați-l!

De data asta, când agenta Sterling a format numărul, Briggs i-a răspuns.

— Ronnie?

Vocea lui a spintecat aerul. De când îl știam, răspunsese aproape întotdeauna spunându-și propriul nume. M-am întrebat ce concluzie să trag din faptul că, de data asta, răspunsese cu numele ei.

— Tot grupul te aude, a spus Sterling, comutând apelul pe difuzor. Copiii mi-au spart laptopul. Au văzut fișierele.

— Ar fi trebuit să-mi spui! a izbucnit Sloane. Când ai aflat că a doua victimă e Tory, a adăugat cu un tremur ușor în voce. Ar fi trebuit să mă anunți!

— Aveai destule pe cap, a răspuns Judd în locul lui Briggs. La fel și ceilalți.

Severitatea tipică a fostului pușcaș marin s-a mai domolit când s-a apropiat de ea.

— Îmi amintești de Scarlett a mea.

Rareori pomenea numele fiicei sale. Când îl rostea, căpăta o greutate nelumească.

— Prea mult uneori, Sloane. Din când în când, mă păcălesc singur și ajung să cred că pe tine aș putea să te protejez.

Mi-am dat seama că Sloane se străduiește să înțeleagă – ce spunea Judd, de ce luase hotărârea să nu fim informați despre crime.

— Azi e 5 aprilie, a spus Lia cu o ușoară asprime în glas, deși n-am observat nici cea mai mică notă de mânie. 4/5. Care-i situația cu victima numărul trei?

Pusese întrebarea pentru că Sloane nu avea puterea să o facă și pentru a le aminti lui Briggs, Sterling și Judd că pe ea nu puteau să o mintă.

Briggs i-a răspuns scurt.

— Niciun loc al crimei. Nicio victimă. Deocamdată. Deocamdată. Cuvântul a avut efectul de a ne aminti

despre toate persoanele pe care nu reuşiserăm să le salvăm. În timp ce umblam prin Gaither, căutând indicii, muriseră încă

două persoane. A treia avea să li se alăture în curând, să li se alăture sutelor de victime ucise de Maeştri de-a lungul anilor.

— Trebuie să revenim asupra anchetelor anterioare, am spus scurt, încercând să țin piept realității zdrobitoare a faptului că, atunci când făceam greșeli — atunci când nu eram suficient de buni, când eram prea lenți —, mureau oameni. Să identificăm persoanele de interes.

— Femei cu vârsta sub douăzeci și cinci de ani, a spus Dean încet. Chiar dacă ceilalți Maeștri au propus victime prin care să-i dau peste nas FBI-ului, aceasta e încercarea mea și acesta e tipul meu preferat de victime.

Cuvintele lui mi-au stârnit un fior pe șira spinării, pentru că mi-au deșteptat o bănuială care-mi pândeia chiar sub suprafața minții. Fiecare Maestru alegea câte nouă victime. Victimologia era unul dintre aspectele care îi deosebea.

Dar, de data aceasta, ucigașul nu era singurul care avea un cuvânt de spus în alegerea țintelor.

Nu e doar un ritual. E ceva personal. Indiferent de câte ori aș fi încercat să mă strecur în mintea AN-ului actual, ajungeam iar și iar la aceleași concluzii. Cineva ți-a transformat demersul în ceva personal, pentru că ne apropiem de voi. Pentru că ne aflăm în Gaither.

— Maeștrii l-au însărcinat pe ucenic să le omoare pe Bryce și pe Tory din cauza noastră, am spus, înghițind în sec, dar fără să-mi pot stăvili cuvintele. Nu știu sigur dacă e vorba de răzbunare sau de o încercare de a ne convinge să plecăm din Gaither, dar dacă n-am fi fost aici...

În celălalt capăt al încăperii, Michael stătea cu telefonul la ureche. Fără niciun cuvânt, a închis apelul și a inițiat încă unul.

— Michael..., a început să spună Lia.

Colegul nostru a izbit cu pumnul în perete.

— O femeie, a zis, ca și când ar fi fost o înjurătură. Sub douăzeci și cinci de ani. Având o legătură cu una dintre anchetele noastre anterioare.

Pentru întâia oară de când îl cunoașteam, expresia lui Michael era transparentă. Îngrozită. Îngreșoșată.

Și atunci am înțeles...

— Celine, am spus.

Femeie. De vârsta studenției. Mi s-a urcat fierea în gât.

— Ea a fost „victima” în cazul nostru cel mai recent. Dacă Maeștrii ne-au urmărit...

O senzația grea mi-a pătruns în membre.

— Ea ne-a ajutat să-l identificăm pe Nightshade. Și tocmai am implicat-o din nou în anchetă.

Nu noi, m-am gândit înfiorată. Eu. Eu am propus s-o sunăm – așa cum tot eu am vizitat-o pe Laurel.

— Dacă ar avea telefonul cu ea, ar răspunde, a spus Michael, lovind cu pumnul în perete iar și iar, până când Dean l-a tras înapoi cu forța. Știind în ce situație ne aflăm, ar răspunde, a continuat, zbatându-se violent în brațele lui Dean, pentru ca apoi să încremenească. Telefonul m-a băgat în mesageria ei vocală. De două ori.

CAPITOLUL 50

Am sunat-o pe Celine de mai multe ori, dar telefonul ei ne-a direcționat de fiecare dată direct spre căsuța pentru mesaje vocale. Briggs i-a trimis la cămin un agent de teren aflat în zonă, dar nu era acolo.

Nimeni n-o mai văzuse și nu mai vorbise cu Celine Delacroix de când îi trimiseserăm pozele, cu câteva ore în urmă.

— Întâi au pus mâna pe sora ta, Colorado, a spus Michael istovit, cu ochii lipsiți de orice emoție. Acum au răpit-o pe a mea.

Lia a traversat camera și s-a oprit în fața lui. Fără niciun motiv aparent, mâna i-a țâșnit și l-a plesnit peste față, iar după o clipă, și-a unit buzele cu ale lui, sărutându-l pătimaș. În comparație cu tehnicile ei obișnuite de a ne distrage, aceasta era o lovitură dublă.

— Celine n-are nimic, a spus, dându-se înapoi. N-o să pățească nimic, Michael!

Lia știa să facă orice afirmație să pară adevărată. A continuat cu respirația întretăiată:

— Îți promit!

Nu obișnuia să facă promisiuni.

— Lipsește doar de câteva ore, a adăugat Sloane. Și, din moment ce s-a mai întâmplat să se răpească pe sine, din punct de vedere statistic...

Experta noastră în materie de numere a făcut o pauză și părul blond i-a căzut pe față.

— Va fi bine.

Nu ne-a dat nicio statistică, niciun procent. Indiferent ce numere i-ar fi zburat prin cap, li s-a împotrivit de dragul lui Michael și a repetat cuvintele Liei.

— Îți promit!

Dean l-a bătut ușor pe umăr. Michael mi-a întâlnit privirea.

— Va fi bine, am spus încet.

După toate prin care trecuserăm, după toate pierderile suferite, trebuia să cred asta. Dar nu i-am promis nimic. Nu puteam.

Cu o singură privire spre fața mea, Michael ar fi știut de ce.

O bătaie în ușa camerei de hotel a spulberat tăcerea. Judd s-a grăbit să răspundă înaintea mea. Privind prin vizor, și-a lăsat mâna de pe pistolul din șold și a deschis ușa.

— Ai prostul obicei să dispari când ne e lumea mai dragă, domnișoară.

I-am descifrat cuvintele înainte să procesez identitatea fetei care apăruse de cealaltă parte a ușii.

— Celine?

Celine Delacroix stătea în fața noastră, cu un geamantan de marcă într-o mână, cu părul dat ușor pe spate.

— N-am ce să fac cu niște poze cu cranii bidimensionale, a declarat în loc de salut. Arătați-mi cadavrele!

CAPITOLUL 51

Lui Celine nu-i trecuse prin minte să anunțe pe cineva că pleacă într-o călătorie decisă pe moment spre Oklahoma.

Își închisese telefonul în avion.

— Ți-am zis! a spus Lia, zâmbindu-i larg lui Michael. Spune-mi că am avut dreptate.

— Ai avut dreptate, s-a supus el, dându-și ochii peste cap și adăugând mai încet: Mi-ai promis.

— În numele sincerității neabătute, a intervenit Celine, sunt aproape sigură că toți cei prezenți v-ar fi recunoscători dacă ați găsi o cameră doar pentru voi.

— Eu n-aș fi, a mormăit Dean.

— Pe mine nu mă tulbură demonstrațiile de intimitate fizică și emoțională, a explicat Sloane. Nuanțele și statisticile implicate în ritualurile de împerechere ale oamenilor sunt chiar fascinante.

Celine i-a întâlnit privirea și și-a înălțat colțurile buzelor.

— Nu mai spune!

Sloane s-a încruntat.

— Tocmai am spus-o.

— Mi-ar prinde bine puțină matematică pentru reconstituirea fețelor ăloră, a spus Celine, înclinându-și capul într-o parte. Te bagi, Blondino?

Amintindu-mi cum reacționase Sloane la vederea cadavrelor din subsol, mă așteptam să refuze, dar a făcut un pas spre Celine.

— Mă bag.

Agentă Sterling, Celine și Sloane au pornit înainte de ivirea soarelui, a doua zi dimineață. Până la urmă, m-am dus și eu cu ele. În tot timpul petrecut în programul Înzestrații, nu mai vizitasem niciun laborator al FBI-ului — în cazul de față, era vorba despre un centru păzit, aflat la o călătorie de două ore cu mașina față de Gaither. După ce medicul legist terminase analiza ambelor cadavre și o echipă de criminaliști preluase urme materiale de pe haine și piele, puțină carne rămasă din trupurile victimelor

fusesse curățată de pe oase. Cele două schelete erau întinse unul lângă celălalt.

Agentă Sterling i-a rugat pe toți cei din cameră să plece înainte să ne permită să intrăm.

Celine s-a oprit în prag, cercetând încăperea, apoi s-a apropiat de schelete, înconjurându-le încet. Mi-am dat seama, chiar și numai după postura ei, că nu-i scăpa nimic. Privirea i s-a fixat asupra celui mai mic – al femeii.

Nu vezi doar oase. Vezi contururi. Un obraz, o falcă, ochii...

— Pot s-o ating? a întrebat Celine, întorcându-se spre Sterling.

Agentă a încuviințat ușor din cap și Sloane i-a dat o pereche de mănuși. Celine și le-a pus și și-a plimbat ușor degetele pe suprafața craniului, pipăind curbura și liniile de îmbinare ale oaselor. În pictură, se implica cu tot trupul, dar munca de față – era o operă sacră.

— Șase-virgulă-zero-șapte centimetri între orbite, a spus Sloane încet. Aproximativ șase-virgulă-trei între pupile și gură.

Celine a cercetat craniul în continuare, aprobând subtil din cap. Sloane a înșiruit alte dimensiuni, până când Celine a întins mâna după blocul de schițe pe care-l lăsase pe o masă de examinare din apropiere. În câteva secunde, în mână i-a apărut un creion și a început să zboare pe pagină.

Desenând, s-a depărtat de noi. Ni-l vei arăta când e gata. Când e terminat.

Au trecut câteva minute înainte ca Celine să rupă zgomotos foaia din bloc. Fără niciun cuvânt, i-a dat desenul lui Sloane, a lăsat jos blocul de schițe și și-a îndreptat atenția spre al doilea schelet.

Sloane mi-a adus imaginea. Eu i-am înmănat-o agentei Sterling. Femeia care ne susținea privirea din pagină avea aproape treizeci de ani și era de o frumusețe comună. În minte mi-a răsărit o senzație discretă de familiaritate.

— O recunoști? m-a întrebat încet agentă, în timp ce Celine lucra în continuare de cealaltă parte a încăperii.

Am clătinat din cap, dar în sinea mea aveam senzația că trebuie să încuviințez.

— Arată..., am început, simțind că răspunsul e aproape. Arată ca Melody, am spus în cele din urmă. Nepoata lui Ree.

În clipa în care afirmația a prins glas, am știut sigur. Am știut cine e femeia. Am știut că fiica lui Ree – mama lui Melody și a lui Shane – nu fugise din oraș după o scurtă ședere la Ferma Păcii.

Nu plecase niciodată.

M-am străduit să-mi mai amintesc ceva despre ea – ce mai auzisem, ce mai văzusem. În locul ei, mi-am amintit de ce încercase mama să-mi ferească privirea de la baza scării.

Ceva mare.

Ceva care are o formă neregulată.

Sânge pe mâinile mamei...

Nu reușeam să disting chipul acelui trup. Să-mi dau seama dacă e un bărbat sau o femeie.

Kane. Kane era acolo. Gândul m-a copleșit deodată. Nu-i așa?

Cu sentimentul că pământul îmi fuge de sub picioare, m-am dus la Celine, care-și luase din nou blocul pentru schițe. De data aceasta, nu m-am putut abține și am urmărit-o în timp ce desenează.

M-a lăsat să privesc.

M-a lăsat să-i privesc peste umăr și, treptat, s-a conturat chipul unui bărbat. Întâi conturul fălcii. Marginea de sus a frunții. Ochii. Obrajii, gura...

Am făcut un pas în spate. Pentru că, de data asta, nu am avut nicio senzație vagă de familiaritate și nu mi-am scotocit memoria în căutarea vreunui indiciu care să-mi sugereze al cui e cadavrul.

I-am recunoscut chipul. Și, deodată, mă aflam din nou în capul scărilor, iar la baza lor zăcea un trup.

Îl văd. Îi văd fața. Văd sânge...

Bărbatul din desen – cel din amintirea mea, care zăcea chiruit la baza scării, scheletul întins pe masa de examinare, mort de un deceniu – era Kane Darby.

TU

Maeștrii te găsesc așezată, ținând cuțitul în echilibru pe genunchi. Cinci zace alături, tăiat în bucăți.

Înalți ochii și te simți vie – te simți ca tine însăși – cum nu te-ai mai simțit niciodată.

— Nu era vrednic, spui.

Nu ești slabă. Nu ești Lorelai. Tu hotărăști cine trăiește, cine moare. Tu ești judecătoarea și juriul. Ești călăul. Ești Pythia.

Și vor respecta regulile jocului tău.

CAPITOLUL 52

Imposibil. Acesta era cuvântul potrivit pentru desenul lui

Celine. După mai multe ore, stând față în față cu Kane Darby la cel mai apropiat birou local al FBI-ului, cu agenta Sterling de o parte și cu Dean de cealaltă, m-am surprins privind fix la chipul lui – la trăsăturile acelea familiare –, cu gâtul uscat și mintea vuind.

Ești în viață. Ești aici. Dar în schița aia a apărut fața ta.

Fața lui apărea în amintirea mea, trupul lui era cel ghemuit la baza treptelor, sângele lui pătase mâinile mamei. Exista o explicație și știam instinctiv că-l pot face pe Kane să mi-o dezvăluie, dar mă uitam la el încremenită, ca un săritor care privește de pe marginea unei faleze valurile spume- gânde care se sparg de stâncile de dedesubt.

— Mama ți-a vorbit vreodată despre CPM? l-am întrebat pe Kane, reușind ca prin minune să formulez cuvintele. Comportament. Personalitate. Mediu.

— Lorelai te-a învățat trucurile meseriei sale, a remarcat Kane.

Deși trecuse un deceniu, încă sesizam o notă de emoție când îi rostea numele.

— M-a învățat chiar bine, am spus cu un calm pe care nu-l simțeam, apoi am tăcut câteva clipe, ca să-l las să înțeleagă situația. Atât de bine, încât FBI-ul apelează la abilitățile mele din când în când.

— Ești un copil.

Obiecția lui a fost suficient de previzibilă încât să mă echilibrez, să mă pună ferm cu picioarele în locul și în clipa prezentă.

— Sunt persoana care pune întrebările, l-am corectat liniștită.

Am înțeles instinctiv că agenta Sterling avusese dreptate – dacă am fi încercat tactica aceasta fără a fi identificat victimele, n-aș fi putut să obțin nicio informație de la Kane.

Dar chipurile reconstituite de Celine schimbaseră

jocul.

Într-o clipă, vei înțelege că se întâmplă aievea. Că secretele familiei tale ies la iveală. Că nu are sens să te împotrivești.

Că puterea ispășirii păcatelor tale nu se compară cu cea a mărturisirii.

— Am identificat trupurile găsite la Ferma Păcii.

I-am lăsat lui Kane un răgaz suficient pentru a se întreba dacă joc la cacealma, apoi m-am întors spre Sterling, care mi-a înmănat un dosar. Am așezat pe masă prima imagine, întoarsă spre Kane.

— Sarah Simon, am spus. S-a alăturat cultului condus de tatăl tău și apoi – din ce susține lumea – a fugit din oraș când a descoperit că speranțele i-au fost înșelate.

— Doar că nu a fugit, a spus Dean, continuând firul în locul meu. Sarah n-a mai apucat să plece de acolo, pentru că cineva a ucis-o. După rezultatele autopsiei, pare să fi murit prin asfixiere. Cineva – probabil un bărbat – a cuprins-o de gât și a stors viața din ea.

— Rațiunea strangulării este impunerea propriei dominații, am spus, conștientă de ce-i trecea prin suflet lui Kane, care mă cunoscuse în copilărie, la auzirea acestor cuvinte. E ceva personal. Un gest intim. Și la urmă, făptașul capătă un anumit sentiment de... împlinire.

Pentru întâia oară, expresia lui Kane s-a schimbat o clipă și, în spatele ochilor lui de un albastru-deschis, s-a ivit ceva

nou. Nu aveam nevoie de Michael ca să-mi spună că e altceva decât frică și dezgust.

Era furie.

Am așezat pe masă și al doilea desen, cel care întruchipa un bărbat cu chipul lui Kane.

— E o glumă? a întrebat.

— E fața celei de-a doua victime, am spus.

Imposibil – și totuși nu e.

— E ciudat – nimeni din Gaither n-a menționat că ai avut un frate geamăn.

Era singura explicație logică – nu că trupul chircit la baza scărilor ar fi fost al lui Kane. Nu că persoana plină de sânge ar fi fost el.

— Poate, am spus, înclinându-mi capul pentru a-i surprinde privirea, nimeni din Gaither nu știe. Mi-ai spus recent că, în copilărie, ai fost fiul perfect al familiei.

Am coborât ochii la desen.

— Fratele tău a fost altceva.

Uneori, ca profiler, nu era nevoie să cunoști răspunsurile. Uneori, trebuia doar să ai atâtea informații cât să poți îmboldi pe altcineva să umple golurile.

— Numele fratelui meu, a spus Kane, privind schița fix, a fost Darren.

Mânia pe care i-o observasem în ochi a fost înlocuită cu altă emoție, cu ceva întunecat, plin de scârbă și de dor.

— Obişnuia să spună în glumă că ne-au încurcat la spital – că el ar fi trebuit să fie Kane. În viziunea lui, eu eram Abel¹⁴.

— Fratelui tău îi plăcea să chinuie vietăți, a spus Dean, citind printre rânduri. Îi plăcea să te chinuie pe tine.

— De mine nu s-a atins niciodată, a răspuns Kane, cu glasul pustiit de orice emoție.

— Te-a silit să privești, a spus Dean.

El ştia cum e – ştia până în măduva oaselor și nu putea să uite niciodată.

Kane și-a smuls ochii de la desenul făcut de Celine.

— I-a făcut rău unei fetițe când locuiam în California. Din cauza lui ne-am mutat în Gaither.

Când Kane se mutase la Gaither, el și fratele lui geamăn aveau doar nouă ani.

— Din cauza lui Darren a pus tatăl tău bazele Fermei Păcii.

Astfel, în fapta respectivă am observat nuanțe care depășeau setea de putere și de adorație a lui Darby.

În Pace, mi-am găsit echilibrul.

În Pace, mi-am găsit liniștea.

— Darren nu avea voie să părăsească ferma, a spus Kane. L-am supravegheat îndeaproape.

Îmi pusesem deja problema că poate își dobândise calmul nefiresc în urma copilăriei petrecute în preajma unei persoane instabile, volatile, imprevizibile.

— Ucenicii tatălui tău au păstrat secretul existenței lui.

Kane a închis ochii.

— Cu toții l-am păstrat.

M-am gândit la Malcolm Lowell, care spusese că fiul lui reușise să pătrundă în lagăr. M-am gândit la animale...

N-au fost omorâte rapid. Animalele acelea au murit lent și în chinuri.

— Fratele tău a fost prieten cu Mason Kyle.

M-am gândit la Nightshade, la monstrul în care se transformase. Oare fusese așa și în copilărie? Un sadic?

— Părinții mei au crezut că tovărășia lui Mason îi va face bine. Că va fi bine și pentru noi. Părea că suntem aproape...

— Că sunteți aproape copii normali, a intervenit agenta Sterling. Aproape ca și când fratelui tău nu i-ar fi făcut plăcere să chinuie animale – și oameni, atunci când avea ocazia.

Kane și-a plecat capul atât de mult, încât aproape că și-a înfipt bărbia în piept.

— Mi-am coborât garda. M-am convins singur că părinții mei se înșală în privința lui Darren. Nu era putred. Doar făcuse o greșeală. Făcuse și el o greșeală, atât...

— Apoi a fost omorâtă familia Kyle.

Dean știa, mai bine decât oricine altcineva, cum e să porți pe mâini sângele victimelor altcuiva.

— În ziua aceea, Darren a dispărut, a spus Kane, închizând ochii și retrăind cele văzute în copilărie. Am înțeles că s-a dus acasă la Mason. Am pornit după el, dar când am ajuns...

Anna Kyle, moartă. Soțul ei, mort. Tatăl ei, pe moarte...

— Mason era acolo, a continuat Kane. Pur și simplu... stătea acolo. Apoi s-a întors, s-a uitat la mine și a zis: „Spune-i lui Darren... că n-o să spun la nimeni.”

Aproape că l-am auzit pe Malcolm Lowell afirmând că nu crede că nepotul lui a fost cel care tortura și omora animalele pe care le găsea.

Cred că privea.

— Atunci a construit tatăl tău capela? a întrebat agenta Sterling.

Am tradus întrebarea – celula de sub capelă. Lanțurile cu cătușe de pe pereți. Nu pentru oițele rătăcite ale turmei lui – pentru propriul fiu monstruos.

Am încercat să mă închipui în postura lui Kane, cu gândul că tatăl meu mi-a sechestrat fratele geamăn. Oare îl vizitase pe Darren? Observase cum suferă în captivitate? Oare pur și simplu își abandonase propriul frate acolo, jos, zi după zi și an după an?

Ca și când mi-ar fi auzit întrebările nerostite, Kane a închis ochii și durerea i s-a întipărit pe chip.

— Puteai să-l surprinzi pe Darren aplecat asupra unui câțel în agonie și-ți spunea verde în față că nu el e de vină.

A jurat sus și tare că n-avusese niciun amestec în moartea familiei Kyle, a continuat Kane, înghițind în sec. Tatăl meu nu l-a crezut.

Nici tu nu l-ai crezut. L-ai lăsat pe tatăl tău să-l țină închis. Ani în șir.

Acum înțelegeam de ce nu putuse să plece din oraș. Oricât de scârbit ar fi fost de manipulările tatălui său, oricât de putredă i-ar fi fost familia, nu putea să-și abandoneze fratele.

— Era fratele meu geamăn. Dacă el era un monstru, atunci și eu eram unul.

— După mulți ani, ai cunoscut-o pe mama, am comentat, cu mintea gonind. Și lucrurile mergeau atât de bine...

Mi s-a tăiat vocea când mi l-am amintit dansând cu mama pe veranda din față, când mi-am amintit cum m-a ridicat pe umeri.

— Ce legătură are Sarah Simon cu toate acestea? a întrebat Sterling, redirectionând conversația. După toate mărturiile, s-a alăturat comunității de la Ferma Păcii după mai bine de două decenii de la moartea familiei Kyle.

— La vremea aceea, plecasem deja de la Fermă, a spus Kane răgușit și am înțeles că nu doar eu rătăcesc printre amintirile legate de mama. Dar, din câte înțeleg, Sarah a petrecut mult timp în capelă.

Am observat groaza cu care a spus capelă.

— Sarah a aflat despre Darren, am spus, gândindu-mă la celula în care Holland Darby își ținuse fiul.

— A descoperit camera. A coborât pe furiș ca să se vadă cu el, probabil de mai multe ori, iar când fratele meu s-a săturat să se joace cu ea, a omorât-o.

Vocea lui Kane era ca un cuțit cu muchia tocită.

— A cuprins-o de gât, exact așa cum ai spus. Putere. Dominație. Ceva personal. Apoi a fugit și a pornit pe urmele mele.

S-a făcut noapte. Aud un bufnet la parter.

M-am imaginat în postura mamei. În prima clipă, ai crezut că e Kane? A încercat să te rănească? Și-a înfășurat degetele și în jurul gâtului tău?

Te-ai împotrivit.

Mi-am amintit cum, după ore întregi, mama zâmbise, dansând cu mine la marginea drumului. L-ai omorât.

Kane stătea cu ochii închiși, ca și când n-ar fi suportat să se uite la mine, ca și când n-ar fi îndurat să-și amintească, dar nu se putea opri.

— Până să ajung la casa lui Lorelai, dispăruse. Dispăruseși și tu, Cassie. Și trupul lui Darren zăcea la baza scării.

Am văzut întreaga scenă prin ochii lui: fratele pe care-l urâse, de care se temuse și pe care-l iubise era mort. Și vinovată era femeia de care se îndrăgostise. Din cauza ta a atacat-o. Din cauza ta a rănit-o.

Din cauza ta a murit.

— Lorelai l-a omorât pe Darren încercând să se apere, a conchis agenta Sterling. Dacă nu-i vorbiseși despre el, atunci a crezut, probabil, că te-a omorât pe tine.

Am încercat să împac ideea aceasta cu mama pe care mi-o aminteam, pe care o cunoșteam.

— Ai făcut ordine la locul crimei, a continuat agenta, fără să-l slăbească pe Kane nicio clipă. Ai dus acasă trupul fratelui tău geamăn.

— N-am spus nimănui.

Vorbea ca un băiețel, ca băiatul care fusese silit să păstreze secretul familiei lui, să poarte pe umeri povara fratelui său.

— Familia ta l-a închis pe Darren sub capelă, a spus Sterling încet. Murise, și totuși i-au legat mâinile în cătușe. Iar Sarah Simon – ați lăsat cadavrul acolo. I-ați lăsat familia să creadă că a fugit din oraș.

Kane n-a răspuns. Ceva a plesnit în inima lui. Ceva s-a frânt. Și, când în sfârșit a vorbit din nou, nu a confirmat afirmațiile agentei.

— În Pace, mi-am găsit echilibrul, a spus, ca o umbră a bărbatului care fusese cândva. În Pace, mi-am găsit liniștea.

14 În limba engleză, Kane și Cain sunt omofone (n.t.).

TU

Mereu ai protejat-o pe Lorelai. Ai îndurat ce ea nu a putut. Ai făcut ce ea nu a putut.

Dar de data asta? N-ai ucis pentru ea.

L-ai ucis pe Cinci pentru tine însăși. Pentru că ți-a făcut plăcere. Pentru că ai avut puterea s-o faci.

Lorelai e slabă. Dar acum, când Maeștrii își ocupă locurile la masă, tu nu ești. Unii vor să te pedepsească. Unii vor să-ți ia definitiv cuțitul din mână. Dar alții își amintesc – ce e Pythia.

Ce poate deveni Pythia.

Maestrul care l-a precedat pe Cinci – bărbatul care l-a ales și l-a instruit și și-a ocupat din nou scaunul eliberat, un bărbat pe care-l recunoști – pune capăt discuției când îți dă un diamant sângериu, în cinstea crimei tale.

Bărbatul acesta e obișnuit să conducă. Să fie stăpân.

— A apărut o amenințare, spune nou-venitul. Pot să rezolv eu problema.

Se referă la Gaither. La fiica lui Lorelai și micii ei prieteni, care au ajuns atât de aproape de aflarea adevărului.

Îți îngădui să-l privești în ochi.

— Problema e deja rezolvată.

Cea de-a treia crimă a acolitului e deja în desfășurare. Cadavrul ar trebui să apară în curând și, dacă victima numărul doi nu a reușit să-ți transmită mesajul, atunci asta categoric o s-o facă.

— Și dacă problema continuă? Dacă ancheta lor îi va aduce la ușa noastră?

— Atunci..., spui, întorcând în mână diamantul sângериu, pe o parte și pe alta. În cazul ăsta, bănuiesc că n-aveți decât să-mi cereți verdictul din nou.

CAPITOLUL 53

Fratele geamăn al lui Kane a omorât-o pe fiica lui Ree.

Darren a încercat s-o omoare pe mama, dar ea s-a apărat și l-a omorât pe el. Ar fi trebuit să mă simt copleșită. Ar fi trebuit să depun un mare efort ca să privesc situația dintr-o perspectivă detașată. Dar nu simțeam nimic.

Aveam senzația că situația aceasta — totul — privea pe altcineva.

Lia, care ne urmărise din culise, alături de Sloane și Michael, a confirmat că Kane Darby crezuse în adevărul fiecărui cuvânt rostit, moment în care m-am întors spre agenta Sterling.

— Ce o să se întâmple cu el?

— Kane va depune mărturie împotriva tatălui său, a răspuns agenta. Despre droguri, despre tot ce i-a făcut Holland Darby lui Darren, despre rolul pe care l-a jucat el însuși în mușamalizarea morții lui Sarah Simon. Având în vedere circumstanțele atenuante, cred că-l pot convinge pe procurorul districtual să-i propună o înțelegere.

Nu asta voiam să știu — nu chiar. Întrebarea era ce ar putea să facă cineva ca el după asemenea împrejurări, cum ar putea să-și ducă viața mai departe.

Celine, care urmărise discuția, și-a înclinat capul într-o parte și a ridicat o mână cu manichiură perfectă.

— Ca să-mi fie clar: chiar acceptăm teoria că un copil mic a omorât două persoane și a încercat s-o omoare și pe a treia, silindu-i astfel pe părinții lui să-l țină ferecat într-o pivniță timp de douăzeci și trei de ani, după care a omorât pe încă cineva, a evadat și a fost omorât la rândul lui?

A urmat o tăcere lungă. După un moment, Sloane i-a răspuns:

— Pare să fie o descriere corectă a ipotezei noastre provizorii.

— Voiam să fiu sigură că am înțeles bine, a spus Celine liniștită. Dacă tot a venit vorba, aflați că e cea mai sucită poveste pe care am auzit-o-n viața mea.

— Stai pe aproape, i-a spus Lia. Cățelușii și

curcubeiele apar după crime și dezastre.

Sterling a pufnit, dar scurta clipă de seninătate a trecut repede. Mi-am dat seama că agenta FBI se întreabă dacă ar fi indicat să mai deschidă gura.

— Nu știu dacă sunt convinsă de ideea implicării lui Darren în uciderea familiei Kyle. Kane crede că fratele lui i-a omorât — nu înseamnă neapărat că are dreptate.

Te-ai dus la fața locului, Kane. Domnul și doamna Kyle erau morți. Mason, care privise de mai multe ori cum fratele tău măcelărește animale, te-a rugat să-i transmiți lui Darren că n-o să spună nimănui. Acea singură frază fusese de ajuns pentru a-l condamna pe Darren în ochii lui Kane, în ochii familiei lui. Dar acea frază fusese rostită de un băiat care între timp crescuse și se transformase la rândul lui într-un ucigaș înfiorător.

De un băiat pe care cineva îl instruisese și-l pregătise pentru fapte mărețe.

— Avem dosarele de caz privind uciderea cuplului Kyle, a spus Dean.

Faptul că nu se rătăcise printre propriile amintiri tenebroase — despre cum fusese instruit, despre cum privise — mi-a amintit că până și atunci când normalitatea devine imposibilă, ne rămâne mereu opțiunea să mergem înainte.

— Trebuie să existe o cale de a verifica ce s-a întâmplat.

— Înălțimea medie a băieților de zece ani este de o sută treizeci și opt de centimetri.

Sloane a sărit în picioare și a început să se plimbe prin spațiul înghesuit al camerei de observare.

— La maturitate, Darren Darby depășea doar cu puțin înălțimea medie. Luând în calcul posibilitatea unor variații în ritmul lui de creștere, estimez că înălțimea lui în momentul morții cuplului Kyle era între o sută treizeci și șapte și o sută patruzeci și doi de centimetri.

— Presupun că dacă mai așteptăm, o să vedem unde vrea să ajungă Blondina? a întrebat Celine, adresându-se întregii încăperi.

— Anna și Todd Kyle au fost uciși prin înjunghiere, i-a spus Sloane, cu sclipiri în ochi. Au fost doborâți la pământ înainte de a fi loviți, motiv pentru care ne e greu să deducem înălțimea atacatorului. Dar Malcolm Lowell s-a împotrivit cu mai multă îndârjire.

Fără niciun alt cuvânt, Sloane și-a scos un dosar gros din geantă. Omorurile Kyle. A parcurs conținutul

documentelor cu o viteză uluitoare, scoțând fotografii și descrieri ale locului crimei.

— Bănuiesc că ăsta-i Malcolm Lowell? a întrebat Celine, privind șirul de poze întruchipând rănilor de cuțit suferite de Malcolm, surprinse de aproape.

M-am gândit la cicatricile care-i șerpuiau pe sub cămașă.

Lumea a presupus că ai păstrat tăcerea de dragul nepotului tău — și poate că așa e. Poate că Mason l-a ajutat pe Darren.

Poate că a privit și a zâmbit. Dar toate informațiile pe care le aflasem despre Malcolm Lowell îmi spuneau că e un bărbat orgolios. Ți-ai izolat familia. Ai încercat s-o controlezi.

— Nu are sens, a spus Sloane, privind fix fotografiile. Unghiul penetrării, mai ales în cazul rănilor de pe trunchi... nu are sens.

— Deci Malcolm nu a fost înjunghiat de un copil? a întrebat Michael, străduindu-se să-i traducă observația.

— Rana asta, a continuat Sloane, oprindu-se asupra uneia dintre fotografii. Atacul a venit din dreapta lui Lowell, sugerând că atacatorul era stângaci. Dar rana e prea precisă, prea curată și forma ei sugerează că arma a fost orientată cu lama spre tavan. A străpuns trupul sub un unghi de aproximativ o sută șapte grade.

— Deci Malcolm chiar a fost înjunghiat de un copil? a încercat Michael din nou.

— Nu, a spus Sloane.

A închis ochii, și-a încordat toți mușchii din trup.

— Sloane, am spus. Ce e?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a șoptit ea abia perceptibil. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am fost atentă la asta.

— La ce n-ai fost atentă? a întrebat-o agenta Sterling cu blândețe.

— N-a fost înjunghiat de un copil, a spus Sloane. Și nici de un adult stângaci.

A deschis ochii.

— Răspunsul e clar, dacă-l cauți cu atenție. Dacă iei în considerare toate posibilitățile.

— Ce răspuns? am întrebat-o încet.

Sloane s-a trântit pe un scaun.

— Sunt sigură în procent de 98% că bătrânul s-a înjunghiat singur.

CAPITOLUL 54

Ce fel de determinare trebuie să aibă cineva ca să-și înfigă un cuțit în trup iar și iar? Ce fel de persoană poate să-și omoare propriul copil și apoi să-și întoarcă liniștit arma asupra sa?

Mi-am imaginat că țin cuțitul, că-l întorc cu vârful spre mine, mi-am imaginat cum lucește în lumină.

— Mă tem că domnul Lowell nu vă poate primi.

Îngrijitoarea care ne-a răspuns la ușa lui n-a putut să ne ofere mai multe informații. Bătrânul plecase la scurt timp după interogatoriul agentei Sterling – și nu spusese nimănui unde se duce.

În vreme ce mă plimbam prin casa lui Lowell, căutând o probă cât de mică, ceva care să confirme ipoteza lui Sloane cum că-și omorâse fiica și ginerele și apoi își îndreptase cuțitul asupra sa pentru a preîntâmpina orice bănueli, n-am putut să nu-mi amintesc ce-i spusese lui Sterling despre animalele omorâte.

Ai susținut că ai crezut că Mason privea. Mi-am închipuit din nou cuțitul, mi-am imaginat că-l țin în mână. Probabil că te-a bucurat gândul că poți spune cuvintele respective, știind că agenta Sterling nu va sesiza adevărul pe care-l ascund. Nu te refereai la faptul că Mason privea cum Darren Darby omoară animalele acelea. Te refereai la ce te văzuse pe tine făcând.

— La ce te gândești? a întrebat Dean, apărând lângă mine.

— Mă gândesc că poate Nightshade chiar a văzut moartea părinților lui. Poate chiar a privit.

Am făcut o pauză, știind că următoarele cuvinte aveau să-l facă pe Dean să înțeleagă totul foarte bine.

— Poate că a fost o lecție. Poate că la scurt timp după aceea, când a apărut Kane, Nightshade a aruncat bănuiala asupra lui Darren tocmai pentru că micul Mason Kyle înțelesese că un băiețel care torturează animale nu merită urmat.

Dean a lăsat tăcerea să se furișeze între noi, o tăcere prin care mi-a dat de înțeles că se dusesse într-un cotlon

întunecat și cavernos al propriilor amintiri în clipa în care rostisem cuvântul lecție. În cele din urmă, și-a făcut din nou drum la suprafață.

— Fiica mea m-a dezamăgit.

Când a început să vorbească, mi-a luat o clipă să pricep că se exprimă din perspectiva lui Lowell.

— Am încercat s-o educ cum trebuie. S-o cresc în așa fel încât să fie vrednică de numele meu, dar a ajuns o târfă de rând – însărcinată la șaisprezece ani, obraznică. Au locuit cu mine, Anna, soțul ei de doi bani și băiatul.

Băiatul. Cel care avea să crească și să se transforme în Nightshade.

— Ai crezut că Mason e croit din stofa fiicei tale, am spus, continuând ideea lui Dean. Apoi a început să plece de acasă pe furiș.

După cum el însuși recunoscuse, Malcolm Lowell încercase să-și îngrădească familia. S-o controleze. Bănuisem că bătrânul acela mândru a fost indignat de comportamentul lui Mason.

Dar dacă n-a fost așa? Aerul mi-a intrat și mi-a ieșit din plămâni. Am făcut un pas în față, deși nu știam unde merg. Dacă în micul hobby al lui Mason ai văzut un semn?

— Când au început să apară animalele, a spus Dean gânditor, cu vocea semănându-i înfiorător de mult cu a tatălui său, m-am gândit că poate le omoară băiatul. Poate că totuși avea potențial.

— Dar nu Mason le omora, am spus, strângând din buze și gândindu-mă la Kane, frânt și pustiit. Ci Darren Darby.

— O dezamăgire, a spus Dean cu asprime. Un semn de slăbiciune. Care mi-a impus obligația să-i dau nepotului meu un exemplu, să-i amintesc cine e și din cine se trage. Noi nu urmăm pe nimeni. Noi nu privim.

Cuvintele lui parcă m-au acoperit cu ulei, amintindu-mi de propria întâlnire cu Malcolm Lowell, din copilărie.

Știai ce înseamnă să simți cum se scurge viața din victimele tale. Cunoșteai acea putere. Ai vrut ca Mason să-ți vadă chipul adevărat, să înțeleagă precis ce fel de sânge îi curge prin vene.

Cu voce tare, mi-am îngăduit să împing gândul spre concluzia logică.

— Să-și omoare propria familie, s-o planifice cu atât de mult sânge rece, să-și îndrepte atacurile, cu calm și

brutalitate, chiar asupra sa... În ziua uciderii cuplului Kyle, Malcolm Lowell era deja un ucigaș.

Dean a așteptat o clipă și apoi mi-a dezvoltat afirmația.

— Era deja un Maestru.

Un fior mi s-a împrăștiat încet pe șira spinării, ca o fisură întinzându-se pe o suprafață de gheață. Ai fost pus la încercare. Ți-ai dovedit vrednicia. Deja îți omorâseși cele nouă victime.

— Cronologia nu se potrivește, am spus și mi-am înăbușit impulsul de a privi peste umăr, ca și când bătrânul ar fi putut fi de față, urmărindu-mă așa cum procedase în copilărie. Maestrul otrăvurilor care l-a instruit pe Nightshade – cel care l-a ales ca discipol – a devenit Maestru după uciderea familiei Kyle, la o distanță de mai mulți ani.

Prin urmare, dacă instinctele mele – și ale lui Dean – erau corecte, atunci Malcolm Lowell nu era Maestrul otrăvurilor.

Erai ceva mai mult.

— Ți-ai pregătit nepotul pentru fapte mărețe, am spus, cu inima zvâcnindu-mi în piept. I-ai observat potențialul și l-ai transformat pe Mason într-un monstru. L-ai ales drept moștenitor.

Am tăcut o clipă.

— L-ai trimis să locuiască cu un bărbat care cunoștea – în mod intim – linia foarte subțire dintre medicamente și otrăvuri.

Mason Kyle plecase din Gaither la șaptesprezece ani. Încercase să îngroape orice urmă a identității lui. Trăise ca o stafie timp de două decenii înainte să devină un ucenic și apoi un Maestru.

Știa ce-l așteaptă. A știut mereu ce va deveni. Chiar și cu gândul la Nightshade, n-am părăsit punctul de vedere al bătrânului. L-ai modelat după propriul chip. L-ai făcut vrednic.

Tremurul unei umbre a fost singurul avertisment că eu și Dean nu mai eram singuri.

— Subsolurile sunt chiar rare în Oklahoma, a observat Sloane, apărând lângă noi. Dar casa asta are unul.

Inima mi-a țâșnit în gât înainte să înțeleg că e ea. Mi-a rămas acolo când am întors în minte cuvântul subsol, pe o parte și pe alta, cu gândul că Laurel crescuse în interior și sub pământ.

Cu gândul că poate Holland Darby nu era singura persoană din Gaither cu lanțuri prinse de pereți.

Știam, rațional, că nu poate fi atât de simplu. Am înțeles că probabil mama nu fusese niciodată aici, că locul în care o țineau Maeștrii, în care-și desfășurau activitățile, nu se află în unul dintre subsolurile lor. Dar când am pornit într- acolo, urmată îndeaproape de Dean și Sloane și apoi și de Lia și Michael, n-am putut să-mi domolesc vârtejul din minte și

bătăile năvalnice și interminabile ale inimii, care mi-au însoțit gândul: Tu ai construit casa asta. Pentru soția ta. Pentru familia ta. Pentru ceea ce avea să fie.

Planșeul subsolului era din beton. Pânzele de păianjen înțesau grinzile situate deasupra. Funcția încăperii a devenit clară datorită aglomerării de cutii din carton.

E doar un spațiu de depozitare. O cameră obișnuită.

Fără să știu ce caut, am început să deschid cutii și să le cercetez conținutul. Spuneau o poveste – despre un bărbat care-și întemeiase familia la o vârstă mai înaintată. Despre localnica cu care se căsătorise. Despre fiica care-și pierduse mama la vârsta de șase ani.

Șase ani.

Brusc, am revenit cu gândul la ziua în care Malcolm Lowell ne prinsese pe mine și pe Melody în grădina apotecarului.

— Câți ani aveți? se răstește bătrânul.

— Eu am șapte, răspunde Melody. Dar Cassie are doar șase.

Aveam șase ani când mă întâlnisem cu Malcolm Lowell. Fiica lui avea șase ani când îi murise mama. Mason Kyle avea nouă când privise cum bunicul lui îi omoară părinții.

— Șase, am spus cu voce tare, trântindu-mă între cutii și rănindu-mi pe beton pielea de pe dosul picioarelor. Șase, șase și nouă.

— Trei plus trei, a turuit Sloane, fără să se poată abține. Trei ori trei.

Maeștrii fac câte nouă victime o dată la trei ani. Există douăzeci și șapte de date Fibonacci în total – trei ori trei ori trei. Am atins cu mâna ceva gravat pe beton. Am împins o cutie la o parte, ca să privesc mai bine.

Șapte cercuri în jurul unei cruci. Era simbolul Maeștrilor, pe care-l văzusem gravat pe coșciugul mamei și, ulterior, pe trupul unui ucigaș. La fel ca Laurel, Beau

Donovan fusese crescut de Maeștri. Ca în cazul ei, mama lui fusese Pythia.

— Beau avea șase ani când a fost pus la încercare de Maeștri, am spus, ridicând ochii de pe jos. Șase ani când l-au alungat, condamnându-l astfel la moarte.

Beau și Laurel se născuseră cu un singur scop.

Nouă e cel mai mareț dintre noi, îmi spusese Nightshade cu luni în urmă. E constanta. Podul dintre generații.

Mi-am plimbat degetele în jurul simbolului.

— Șapte Maeștri, am spus. Pythia. Și Nouă.

Dacă Laurel trecea de încercările lor, dacă se dovedea a fi vrednică, într-o bună zi avea să ocupe al nouălea scaun de la masa Maeștrilor. Dar cine îl ocupă acum?

Cel mai mareț dintre noi. Podul dintre generații. Nightshade spusese asta cu venerație. Cu căldură.

— Îți știi expresia aia, Colorado, a spus Michael, mijind ochii la mine. E fața pe care o faci când descoperi ceva uluitor. Când...

N-am așteptat să termine.

— Nu l-am căutat nicio clipă pe Maestrul otrăvurilor care l-a precedat pe Nightshade, am spus, deplasându-mi degetul de pe cercul exterior spre crucea din centru. Am căutat pe cineva care-și păstrează locul printre Maeștri de mai bine de douăzeci și șapte de ani. Pe cineva care are putere asupra celorlalți. În tot timpul ăsta — l-am căutat pe Nouă.

CAPITOLUL 55

Toate informațiile pe care le aflasem despre Malcolm Lowell s-au unit ca piesele unui puzzle. Câți ani fusese format după chipul Maeștrilor, ascuns de restul lumii? La ce vârstă i se îngăduise în sfârșit o viață în afara acelor ziduri?

De câte ori încercaseră Maeștrii să crească un copil nou, care să-i ia locul?

Fuseseră cel puțin trei Pythia în ultimii douăzeci de ani. Mama mea. Mallory Mills. Pythia care l-a născut pe Beau. Probabil că fuseseră și altele.

Oare fiecare femeie născuse câte un copil? Oare toți pre-tendenții la titlul lui Nouă fuseseră puși la încercare și declarați nevrednici? Fuseseră izgoniți, lăsați să moară?

Nu vrei să fii înlocuit.

Fără să vreau, am pornit spre scări. Le-am urcat două câte două, cu gândul s-o găsesc pe agenta Sterling, dar când am ajuns în capăt, m-am oprit subit la auzirea unei voci familiare.

— Nu plec nicăieri!

Aceea era Sterling – și vocea îi era tare și rece ca oțelul.

— Ba vei pleca!

Când directorul Sterling îi dădea un ordin lui Briggs, ea se supunea – dar cu fiica lui era altă poveste.

— Nu ai autoritatea să..., a început să spună agenta, dar tatăl ei i-a tăiat vorba.

— Nu am autoritatea să le spun Înzestraților ce anchete pot să desfășoare. Ai avut tu grijă să ajung în situația asta, Veronica. Dar sunt șeful tău în cadrul acestei organizații și, ca atare, am dreptul să-i retrag pe agenții mei din anchete – inclusiv pe tine.

— Mai avem atât de puțin. Nu poți...

— Ba pot și chiar o făc, agentă! Te-am lăsat să cercetezi pista asta și n-ai ajuns nicăieri. Ai identificat un singur individ care are legături cu societatea pe care o urmărim. Între timp, Lowell a dispărut și nu se va mai întoarce.

Asaltul verbal al directorului s-a oprit, dar doar o

clipă.

— Briggs a găsit trei cadavre, Veronica. Trei locuri ale crimei, trei victime, trei seturi de persoane de interes. În direcția aceea trebuie să-ți concentrezi atenția — ceea ce vei și face, începând din noaptea asta.

A urmat o pauză lungă — agenta Sterling își îmbrăca armura interioară.

— Ultima dată când m-ai retras dintr-o anchetă, tocmai fusese omorâtă Scarlett, a spus, dovedind că e în stare să devină la fel de nemiloasă ca tatăl ei. Dacă n-ai fi intervenit atunci, poate că n-am fi ajuns în situația actuală.

— Măcar i-ai spus tinerei Hobbes despre al treilea cadavru? i-a întors-o directorul.

Tonul îi era cumpătat, dar cuvintele m-au izbit în piept ca un baros. O întrebase dacă-mi spusese mie. Nu lui Dean, nu Liei, nu lui Michael, nu lui Sloane. Mie. Cu gâtul încheștat, mi-am imaginat chipurile primelor două victime.

Am împins ușa subsolului și am ieșit.

— Ce-i cu al treilea cadavru?

Michael mi-a venit alături, fixând cu privirea chipul agentei. N-am înțeles ce vede pe el, dar deodată s-a pus în fața mea, ca și când ar fi putut să mă apere de răspunsul la întrebarea pe care tocmai o pusesem.

— A treia victimă, am repetat, cu vocea uscată și răgușită, concentrându-mă asupra agentei Sterling și ignorându-l pe tatăl ei. Tu și Briggs n-ați spus nimic despre a treia victimă.

Michael s-a întors fără niciun cuvânt spre Dean, care a apărut de cealaltă parte a mea, apropiindu-se atât de mult, încât ar fi trebuit să-i pot simți căldura trupului.

Dar nu simțeam nimic.

— Cassie...

Agenta Sterling a făcut un pas în față. Am făcut un pas înapoi.

— Primele două victime au fost persoane de interes în anchetele noastre anterioare, am spus. După criteriul ăsta...

Am tăcut, pentru că, deși nu aveam talentul lui Michael, am citit în ochii lui Sterling că a treia victimă nu fusese o simplă persoană de interes dintr-un caz anterior.

Crezusem că ucigașul nostru își alege victimele ori ca să ne pedepsească pentru că am venit în Gaither, ori ca să ne dis- tragă atenția și să ne momească afară din oraș.

Nu pe noi, mi-am dat seama. Niciodată n-a fost vorba

să ne alunge pe noi.

Mi-am căutat telefonul mobil. I se terminase bateria. De când nu-l mai încărcasem? Câte apeluri pierdusem?

— Cassie, a repetat agenta Sterling. A treia victimă — o cunoști.

TU

Puțin cam prea târziu. Dacă ei ar fi descoperit identitatea oricui altcuiva în afară de cea a lui Nouă, ai fi putut să poruncești stăvilirea scurgerii de informații chiar de la sursă – și, vai, cât ți-ar plăcea să vezi cum sângerează hodorogul ăla nenorocit!

Să-l faci chiar tu să sângereze.

Dar a câștigat respectul celorlalți – venerația lor – și tu ești cea care sângerează. Tu ești cea pe care o leagă în lanțuri, pe care o purifică cu foc și cuțite și degete strânse în jurul gâtului.

Vor să dai verdictul. Vor să accepți.

Lorelai ar fi în stare să moară ca s-o protejeze pe Cassie.

Lorelai nu le-ar face pe plac în veci. Dar tu nu ești Lorelai.

Când spui cuvintele, te eliberează din cătușe. Te prăbușești amorțită. Îți lasă doar o torță care să-ți lumineze cavoul.

— Mami?

Vocea subțire răsună prin spațiul cavernos și Laurel se ivește din umbre. În copila aceasta o vezi pe Lorelai, o vezi pe Cassie.

Când se apropie, Lorelai se zbate ca să iasă la suprafață, dar ești mai puternică decât ea.

— Mami?

O privești în ochi. Laurel încremenește și tace, apoi se încruntă, luând mai curând un chip de stafie decât de copil.

— Tu nu ești mami.

— Mami a trebuit să plece, îi murmuri, apropiindu-te, și îi mângâi părul, cu un zâmbet jucându-ți în coîturile gurii. Și... Laurel? Mami nu se mai întoarce.

CAPITOLUL 56

După ce mi-am încărcat telefonul, am văzut că ratasem vreo cinci apeluri – toate de la bunica. Nonna crescuse șapte copii. Avea vreo douăzeci de nepoți.

Acum pierduse unul. Locuisem cinci ani cu familia tatei. Verișoara mea Kate fusese cea mai apropiată de vârsta mea, doar cu trei ani mai mare. Și acum murise – fusese atârnată ca o sperietoare și arsă de vie. Din cauza mea.

Tu ai făcut asta, m-am gândit. M-am forțat să repet cuvintele, fără să le ațintesc asupra mea sau asupra AN-ului.

Toate instinctele îmi spuneau că persoana care îmi condamnase verișoara la moarte era cea pe care o iubisem mai mult decât orice pe lume – la nesfârșit, orice-ar fi.

Ai vrut să plec din Gaither, nu-i așa, mamă? Ai vrut să mă pun la adăpost. N-ai ezita nicio clipă să dai viața lui Kate la schimb pentru a mea. Ai mai făcut un asemenea schimb.

Mama își abandonase sora mai mică – pe care o protejase ani întregi – în mâinile tatălui lor abuziv, îndată ce aflase că e însărcinată cu mine. Sacrificase viitorul lui Lacey, viața ei, pentru mine.

Ai înțeles că dacă legăturile cu anchetele noastre anterioare nu-și vor face efectul, dacă nu mă vor convinge să plec din Gaither – moartea asta își va atinge scopul.

— Ce te gândești să faci? m-a întrebat Sloane încet.

Ne întorseserăm la hotel.

— Malcolm Lowell a dispărut. Am elucidat uciderea familiei Kyle.

Am tăcut o clipă, privind pe fereastră, spre strada principală a orașului.

— Mama mea a știut exact ce-o să fac, am răspuns, înghițind în sec. Mă duc acasă.

Mai aveam de făcut o singură vizită înainte să plec din Gaither. Petrecusem mulți ani întrebându-mă dacă mama a murit sau e în viață. Trăisem în limbul acela fără s-o pot jeli, fără să-i pot depăși pierderea.

Ree Simon merita să afle ce se întâmplase cu fiica ei.

Când am ajuns la restaurant, ceilalți s-au împrăștiat, lăsându-mi răgazul necesar să fac exact ce trebuia făcut. Când Michael, Dean, Lia și Sloane s-au așezat într-un separeu, agenta Sterling a apărut în spatele meu.

— Ești sigură că vrei să-i vorbești de una singură?

M-am gândit la verișoara mea Kate. Nu existase nicio apropiere între noi. Nu îngăduisem o asemenea apropiere. Pentru că fusesem învățată să țin oamenii la distanță. Pentru că eram fiica mamei mele.

— Da, am spus.

Sterling și Judd s-au așezat deoparte. După câteva minute, li s-a alăturat și agentul Starmans. Într-un colț al minții, m-am întrebat unde s-a dus Celine, dar când Ree m-a văzut în fața tejghelei, m-am străduit să mă concentrez asupra prezentului.

Ca să simt pentru ea tot ce nu puteam să simt pentru mine.

După ce a umplut cu cafea ceștile lui Sterling și Judd, Ree s-a întors spre mine. Și-a șters mâinile de șorț și m-a privit repede din cap până-n picioare.

— Cu ce pot să te ajut, Cassie?

— Trebuie să vă spun ceva, am început pe un ton surprinzător de echilibrat, surprinzător de stăpânit. Despre fiica dumneavoastră.

— Sarah? a spus Ree, ridicând din sprâncene și scoțân- du-și ușor bărbia în față. Ce-i cu ea?

— Putem să luăm loc? am întrebat-o.

După ce ne-am așezat într-un separeu ferit de priviri, am pus un dosar pe masa dintre noi și am scos desenul făcut de Celine.

— Asta e Sarah?

— Ea e, a răspuns Ree cu calm. Aici seamănă puțin cu Melody.

Am încuviințat din cap. Gura nu-mi era uscată. Ochii nu-mi erau umezi. Dar am simțit greutatea cuvintelor, până în adâncul inimii.

— Sarah n-a plecat din Gaither, i-am spus lui Ree, luând-o de mână. Nu și-a părăsit copiii. Nu v-a părăsit.

— Ba da, a spus Ree cu asprime, m-a părăsit.

Mi-am corectat afirmația.

— N-a plecat de la Ferma Păcii.

Intuind că nu mă va crede dacă nu-i arăt dovezi, am scos o poză din dosar – cu trupul lui Sarah.

Ree era inteligentă. A pus piesele cap la cap – și a respins pe loc concluzia.

— Ar putea fi oricine.

— I-am reconstituit chipul și pare să fie Sarah. Îi vom analiza și ADN-ul, dar un martor a confirmat că Sarah a fost omorâtă în urmă cu zece ani, de un bărbat pe nume Darren Darby.

— Darby.

Atât a spus Ree.

Nici n-ai căutat-o. N-ai aflat niciodată.

— Melody s-a întors acasă, a spus patroana restaurantului, ridicându-se brusc. Bănuiesc că ție trebuie să-ți mulțumesc.

N-a spus nimic, niciun cuvânt, despre fiica ei.

— Îți aduc o cafea.

Privind cum se apucă de treabă, am căutat o poză pe telefon, pe care o făcusem cu luni în urmă medalionului pe care-l purtase Laurel la gât – și fotografiei dinăuntru lui. În imagine, sora mea vitregă stătea în poala mamei.

De câte ori mă uitasem la poza aceasta?

De câte ori mă întrebam în cine – și în ce – se transformase?

— Îmi dai voie?

Celine s-a așezat în separeul de peste culoar.

— Unde ai fost? am întrebat, cu ochii fixați în continuare la poza mamei.

— Pe ici, pe colo, a răspuns Celine. Cadavrele nu mă înfî-oară. Dar crimele da. M-am hotărât destul de repede că probabil ai mai multă experiență decât mine cu locuințele sinistre ale ucigașilor în serie.

Ree s-a întors cu două cești de cafea, una pentru mine și una pentru Celine.

— Pofțiți!

Nu voia să stăm de vorbă. Nu voia să fie adevărat – nimic din toate acestea. O înțelegeam.

— Cine-i asta? a întrebat Celine, întinzându-se ca să vadă mai bine poza de pe telefonul meu.

— Mama mea, am spus, simțind că răspunsul e adevărat doar pe jumătate. Și sora mea vitregă.

— Se vede asemănarea, a observat, tăcând apoi o clipă. Te superi dacă mă uit mai atent?

Mi-a luat telefonul fără să-mi mai aștepte răspunsul. Am închis ochii și am luat o gură mare din cafea. În loc să mă gândesc la mama, la Kate, agățată ca o sperietoare de ciori și arsă de vie, la nonna și la urmările pe care avea să le aibă această pierdere asupra ei, am recurs la un joc

vechi și am început să formez profilurile tuturor celor din jur.

Comportament. Personalitate. Mediu. Fără să mă uit, mi-am dat seama că Dean e cu spatele la mine. Vrei să vii la mine, dar n-o s-o faci – până nu te convingi că vreau și eu să vii.

Am trecut de la persoana a doua la persoana a treia, continuând jocul așa cum aș fi făcut în copilărie. Michael mă citește. Lia stă lângă Dean, prefăcându-se că nu-i îngrijorată. Sloane numără – dalele pardoselii, crăpăturile din pereți, clien- ții din jur.

Am deschis ochii și am privit încăperea ca prin ceață. În prima clipă, am crezut că lăcrimez, cu gândul că familia pe care mi-o găsisem în program surpase barajul din mine și mă ajutase să accept durerea pierderii rudelor mele de sânge.

Dar camera nu s-a oprit din învârtit. A rămas încetoșată. Am deschis gura ca să spun ceva, dar cuvintele nu s-au format. Parcă mi s-ar fi îngroșat limba. Amețeam, îmi era greață.

Cu mâna dreaptă, am atins ceașca de cafea.

Cafeaua, mi-am zis, nereușind să formulez cuvintele cu voce tare. Până și gândurile mi se amestecau. Am încercat să mă ridic, dar am căzut. Am încercat să mă sprijin de masă, dar am lovit coapsa lui Celine.

Nu s-a mișcat.

E cu capul plecat. Și-a pierdut cunoștința. M-am chinuit să mă ridic în picioare. Lumea se învârtea în continuare, dar înaintând împleticit, mi-am dat seama: în sală se făcuse liniște. Nimeni nu mai vorbea. Nimeni nu-mi venea în ajutor.

Dean și Lia, Michael și Sloane – și ei stăteau cu capetele plecate.

Inconștienți. Sau... sau...

Cineva m-a apucat de subsuori.

— Ușurel!

Am auzit vocea lui Ree ca de la o mare depărtare. Am încercat să-i spun, să-mi fac gura să rostească un anumit cuvânt, dar n-am reușit.

Otravă.

— Nu-i vorba că nu apreciez ce ai făcut pentru Melody – și pentru Sarah.

S-a aplecat deasupra mea și lumea a început să se întunece.

— Dar toți sunt puși la încercare, a șoptit. Toți trebuie

să-și dovedească vrednicia.

CAPITOLUL 57

M-am trezit pe întuneric. Sub mine, podeaua era rece, un planșeu de piatră. Mă durea capul. Mă durea trupul – și atunci mi-am amintit.

Ree. Cafeaua. Toți ceilalți, aplecați...

Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am putut. Îmi simțeam corpul greu și amorțit, ca și când membrele ar fi fost ale altcuiva.

— O să-ți treacă.

Am ridicat brusc capul, privind prin întuneric, căutând locul din care venise vocea. Am auzit scăpărarea unei brichete și, după o clipă, o torță s-a aprins pe perete.

Ree stătea în fața mea, arătând întru totul ca femeia pe care mi-o aminteam. Strictă. Afectuoasă.

— Ești cu ei?

Am vrut să fie o afirmație, dar îmi ieșise ca o întrebare.

— Eram pensionată, a binevoit Ree să-mi răspundă. Până când fostul meu ucenic și-a găsit sfârșitul.

M-a privit cu subînțelese.

— Din câte înțeleg, ție trebuie să-ți mulțumesc.

— Tu l-ai recrutat pe Nightshade.

A pufnit.

— Nightshade. Băiatul ăla a avut mereu numai fantezii în cap – dar îi eram datoare bunicului său și bătrânul a insistat să-l aleg ca moștenitor.

— Îi erai datoare lui Malcolm Lowell, am spus, simțind că-mi vuiește capul. Pentru că el te-a adus în atenția Maeștrilor.

Ree a zâmbit cu drag.

— Eram mai tânără pe atunci. Soțul meu neisprăvit mă părăsise. Fiica mea neisprăvită deja începea să-i semene. Malcolm a început să treacă pe la restaurant. N-am mai întâlnit un bărbat atât de priceput la adulmecarea secretelor.

A secretelor. Precum acela că aveai înclinații ucigașe.

— Malcolm a văzut ceva în mine, a continuat Ree încet. M-a întrebat ce aş face dacă l-aş mai vedea vreodată

pe tatăl lui Sarah.

Pe bărbatul care te-a părăsit, lăsându-te singură și însărcinată.

— L-ai fi omorât.

Începeam să-mi recapăt senzațiile în trup. Am devenit foarte conștientă de lumea din jur – de planșeul de piatră aspră, de trosnetele focului, de lanțurile de pe pereți.

— Te-a părăsit, iar oamenii care-și părăsesc apropiații își merită soarta.

Ree a clătinat afectuos din cap.

— Mereu ai semănat cu mama ta – știi să citești oamenii.

Ai încercat să o ajuți pe mama și ea a plecat. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun. Mi-am amintit ce observase Michael la ea când o întâlniserăm întâia oară. Spusese că Ree o îndrăgise pe mama, dar că observă și supărare la ea.

— Tu ai propus-o pe mama pentru rolul Pythiei? am întrebat. Știai că nu mai are pe nimeni în afară de mine. Nu se poate să nu fi bănuیت măcar că suferise abuzuri în trecut.

Ree n-a răspuns.

— Mi-ai spus cândva că noi toți culegem ce semănăm. Pentru a deveni Maestră, a trebuit să omori nouă persoane.

Am tăcut o clipă, gândindu-mă la victimele de pe peretele din Quantico.

— Ai ales persoane care meritau să fie omorâte. Persoane ca soțul tău. Persoane care plecau.

Văzând că nu-i provoc nicio reacție, am continuat.

— Lumea e plină de înecați, am spus, amintindu-i în continuare de propriile cuvinte, pregătiți și dornici să ne înece și pe noi – în afară de cazul în care îi înecăm noi mai întâi.

Preț de o clipă, mi s-a părut că Ree își va pierde cumpătul. Am crezut că se va întinde spre mine. Dar a închis ochii.

— N-ai idee cât de diferit arată lumea, când știi cum e să privești cum un nemernic care și-a abandonat cei patru copii se prăbușește la pământ. Își dă ochii peste cap. Intră în convulsii. Apoi începe durerea. Se zgârie, zgârie pereții, podeaua – până când îi sângerează unghiile. Până când nu-i mai rămâne decât durerea.

Scena descrisă îmi era familiară. Beau Donovan fusese omorât cu otrava lui Nightshade. Se zgâriase cu unghiile, zgâriase podeaua...

Tu l-ai ales pe Nightshade. Tu l-ai instruit. Ai un talent deosebit la folosirea otrăvurilor. Avea sens. Din punct de vedere statistic, otrava era o armă folosită preponderent de femei. Iar când clienții restaurantului începuseră să ne răspundă la întrebările despre familia lui Mason Kyle, Ree oprise conversația cu un singur cuvânt. Ajunge!

M-am ridicat împleticit în picioare. Încă eram slăbită – prea slăbită ca să prezint vreun pericol.

— Oamenii pe care i-ai ucis meritau să moară, am spus, folosindu-mă de patologia ei. Dar eu? Asta merit?

Am îndemnat-o în gând să vadă în mine fetița de altădată – cea pe care o îndrăgise.

— Eu nu părăsesc pe nimeni, am continuat. Eu sunt cea

părăsită, am adăugat, cu un tremur ușor în voce. Și prietenii mei din restaurat? Ei meritau să moară?

Până în acel moment, nu-mi îngăduisem să formulez nici măcar în gând cuvintele. Nu-mi îngăduisem să mi-o amintesc pe Celine în separeul de alături, cu capul în piept. Michael și Lia și Sloane și Dean. Agentă Sterling. Judd.

Am fixat-o cu privirea pe psihopata din fața mea. Spune-mi că erau inconștienți. Spune-mi că n-ai făcut decât să-i sedezi. Spune-mi că sunt în viață.

— Ai venit în Gaither și ai început să pui întrebări, a spus Ree cu asprime. Umblând de colo-colo cu prietenii tăi de la FBI, dându-ne de gândit că poate ți-a rămas vreo amintire îngropată în minte – vreun Indiciu –, care să te conducă direct la ușa noastră. L-ați găsit pe Malcolm. În timp, ne-ați fi găsit și pe ceilalți.

— Încă suntem în Gaither? am întrebat. Sau în apropiere?

N-a răspuns.

— Unii au cerut să fii omorâtă – să fiți omorâți cu toții, a spus. Alții au propus o soluție diferită.

Mi-am amintit ce-mi spusese Nightshade despre Pythia. Era judecătoare și juriu. Era cea pe care o torturau, pe care o purificau, ca să poată da sentința.

Iar. Și iar. Și iar.

Mama încercase să mă alunge din Gaither. Oare o frânse- seră? Ea le spusese să mă aducă aici?

S-a deschis o ușă și scârțâitul m-a smuls din gânduri. În prag apăruse silueta unei persoane purtând o mantie cu

glugă. Aceasta i-a căzut pe față, ascunzându-i chipul.

— Aș vrea să stau puțin de vorbă cu musafira noastră.

Ree a pufnit. Mi-a fost clar că n-are o părere prea bună despre tipul cu glugă. Interacțiunea lor mi-a sugerat ceva despre jocurile de putere implicate. Tu ești veterană. El e un tip cu gura mare care luptă în prima linie pentru întâia oară.

Mi-am întors atenția de la Ree la bărbatul cu glugă. Ești tânăr și nou-venit. Ea e o Maestră, tu nu ești – nu încă.

Îl aveam în fața ochilor pe bărbatul care-mi omorâse veri-șoara. Care le omorâse pe Tory și pe Bryce. Și avea ceva familiar, vocea lui îmi era familiară...

— Ți-am mai spus odată, a intonat silueta cu glugă, că dacă vei privi multă vreme într-o prăpastie, prăpastia va privi și ea în adâncul tău.

— Friedrich Nietzsche.

Am recunoscut citatul – și tonul îngâmfat cu care fusese declamat.

— Asistentul universitar Geoff?

Îl cunoscusem în timpul anchetei Redding, când încercase să mă agate după moartea unei fete, împărtășindu-mi din cunoștințele lui „vaste” despre ucigașii în serie. Petrecusem o seară într-un auditoriu pustiu cu tipul ăsta, Michael și Bryce.

— Geoffrey, m-a corectat scurt, dându-și jos gluga. Iar numele tău nu e Veronica.

La ultima întrevvedere, mă prezentasem sub un nume fals.

— Serious? am spus. Asta-i problema care merită discutată acum?

Ultima dată când îl văzusem, intuiseam că are puțină empatie și multă înfumurare – dar nu mi se păruse că ar avea stofă de ucigaș. Pe atunci, nu erai. Nu erai nici măcar un ucenic. Moartea era un joc pentru tine. Ceva abstract.

Cum îl găsiseră Maeștrii?

— Te întrebi cum ai putut să te înșeli atât de amarnic în privința mea, a spus cu îngâmfare. Știu totul despre tine, Cassandra Hobbes. Știu că investigai cazul Daniel Redding. Știu că ai ajutat la prinderea ucenicilor lui, a adăugat, adresându-mi un zâmbet sinistru. Dar pe mine nu m-ai prins.

Ai omorât-o pe Bryce – mereu te-a enervat. Apoi Pythia ți-a șoptit la ureche. S-a folosit de orgoliul tău? Ți-a spus pe cine să omori? A devenit prăpastia ta, privind

spre tine și prin tine?

Am făcut un pas în față – simțeam cum picioarele mele își recapătă stabilitatea cu fiecare clipă.

— Tu le-ai ars pe fetele acelea, am spus, prefăcându-mă uluită și fermecată, încercând să-i manipulez orgoliul, așa cum făcuse mama. Le-ai atârnat de prăjini, le-ai ars și n-ai lăsat în urmă nicio probă, am continuat privind spre el și prin el. Ți trebuie nouă, dar cele nouă pe care le vei alege tu?

M-am apropiat de el și i-am vorbit pe un ton scăzut, seducător.

— Te vor transforma într-o legendă.

— Ajunge! a izbucnit Ree, punându-se între mine și Geoffrey. Se joacă cu tine, l-a informat. Și n-am nici timp, nici răbdare să stau să mă uit.

Geoffrey a mijit ochii. Mâinile îi atârnav relaxate în lături. A rămas nemișcat câteva clipe, apoi a întins deodată mâna stângă spre tortă.

— Lasă-mă s-o pun la încercare! a spus. Lasă-mă s-o purific, puțin câte puțin!

Flacăra tremura. Vrei să mă arzi. Vrei să auzi cum urlu.

— Nu! a spus Ree. Ți va veni și ție rândul – după al nouălea omor, nicio secundă mai devreme.

A scos ceva din buzunar – un borcănaș rotund, ca pentru luciu de buze.

— În timp, mi-a spus, deșurubând capacul, oamenii dezvoltă imunitate la otrăvuri.

Și-a băgat degetul în pasta incoloră.

M-am gândit la Beau, care murise urlând, și la tot ce-mi spusese Judd despre otrava folosită de Nightshade. Incurabilă. Dureroasă. Fatală.

Cu mâna stângă, Ree m-a apucat de bărbie. Mi-a smucit fața într-o parte, cu o priză ca de oțel.

Prea târziu, am încercat să mă împotrivesc. Prea târziu, mâinile mele au încercat să le oprească pe ale ei.

Mi-a întins pasta în jos, pe gât.

Unele otrăvuri își fac efectul și fără să fie înghițite. Inima a început să-mi bubuie în piept. Unele otrăvuri sunt absorbite prin piele.

Ree mi-a dat drumul și a făcut un pas în spate. Inițial, n-am simțit nimic. Apoi explozia de durere mi-a zdruncinat lumea.

CAPITOLUL 58

Trupul mi-a luat foc. Fiecare nerv, fiecare centimetru pătrat al pielii mele – până și sângele îmi clocotea în vene.

Pe pământ. În convulsii. Doamne, ajută-mă...

Să mă ajute cineva...

Am început să-mi zgârii gâtul. La un anumit nivel, mi-am dat seama că-mi sfâșii propriul trup. La un anumit nivel, mi-am dat seama că sângerez.

La un anumit nivel, am auzit țipetele.

Gâtul mi s-a încheștat în jurul lor. Nu puteam să respir. Mă sufocam și nu-mi păsa pentru că nu simțeam – nu eram – decât durere.

La un anumit nivel, am auzit pași intrând în cameră.

La un anumit nivel, am auzit că cineva îmi rostește numele.

La un anumit nivel, am simțit că sunt ridicată de brațele cuiva.

Dar nu exista... nu eram decât...

Durere.

Am visat că dansez în zăpadă. Mama era alături, cu capul aplecat pe spate, cu limba scoasă printre buze, ca să prindă un fulg.

Decorul s-a transformat. Eram în culise, privind spectacolul mamei. Privirea mi s-a oprit asupra unui bătrân din public.

Malcolm Lowell.

Brusc, eu și mama eram înconjurate din nou de zăpadă și dansam.

Și dansam.

Și dansam.

La nesfârșit. Orice-ar fi.

M-au trezit niște bipuri. Eram întinsă pe ceva moale. Fortându-mă să deschid ochii, mi-am amintit...

Otrava.

Durerea.

Sunetul de pași.

— Ușurel...

Am întors capul spre vocea aceea, incapabilă să mă ridic în capul oaselor. Mă aflam într-un salon de spital.

Aparatul de alături, care scotea bipurile, îmi monitoriza bătăile inimii.

— Ai fost inconștientă două zile.

Directorul Sterling stătea așezat lângă mine.

— Nu eram convinși că vei supraviețui.

Convinși. Mi-am amintit sunetul de pași. Mi-am amintit că cineva îmi rostise numele.

— Agentă Sterling? am întrebat. Judd. Dean și ceilalți...

— Sunt bine, m-a asigurat directorul. La fel ca tine.

Mi-am amintit otrava. Mi-am amintit cum mă sufocam.

Mi-am amintit durerea.

— Cum? am întrebat.

Sub cuvertură, trupul îmi tremura.

— Există un antidot, a răspuns directorul Sterling, scurt și la obiect. Intervalul de timp în care trebuie administrat e scurt, dar în curând ar trebui să te recuperezi pe deplin.

Voiam să-l întreb cum obținuseră antidotul. Voiam să-l întreb cum mă găsiseră. Dar mai mult decât orice altceva, voiam să-i văd pe ceilalți. Pe Dean și Lia și Michael și Sloane.

Alături, directorul Sterling mi-a arătat un obiect mic. L-am recunoscut imediat – dispozitivul de urmărire primit de la agenta Sterling.

— De data aceasta, fiica mea a fost destul de prevăzătoare încât să-l și activeze.

A tăcut o clipă.

Din motive pe care nu mi le-am putut lămuri exact, mi s-a tăiat respirația.

— E păcat, a continuat directorul încet, întorcând dispozitivul în mână, că softul de urmărire care ar fi adus FBI-ul aici a fost modificat.

Un fior rece mi-a alunecat pe șira spinării.

— Dean, am spus deodată. Dacă ar fi știut unde sunt, dacă m-ar fi găsit...

— Ar fi fost aici? a propus directorul. Din câte îl știu pe plodul lui Redding, tind să-ți dau dreptate.

Am țâșnit în capul oaselor și ceva m-a tras de încheieturile mâinilor. Am coborât ochii.

Cătușe.

Cineva modificase programul de urmărire. Cineva mă legase de patul acesta. M-am uitat din nou la director.

— Țsta nu-i un spital, am spus, cu inima în gât.

— Nu, a răspuns. Nu e.

— Există un antidot pentru otrava Maeștrilor, am continuat, repetând ce-mi spusese directorul adineauri, și mi s-a încheștat pieptul. Dar FBI-ul nu-l cunoaște.

— Nu. Nu-l cunoaște.

Otrava cu care ucideau Maeștrii era unică. După cum mi se amintise de nenumărate ori, era imposibil de tratat.

Pentru că doar Maeștrii cunosc tratamentul.

Gândul mi s-a întors deodată la încăperea aceea cu lanțuri, la otravă, la durere. Auzisem pași. Cineva mi-a rostit numele.

— Pentru unii dintre noi, a spus directorul pe un ton grav și catifelat, scopul nu a fost niciodată crima. Pentru unii, țelul a fost mereu puterea.

Există șapte Maeștri. Și unul dintre ei este directorul FBI-ului.

Tatăl agentei Sterling s-a ridicat și m-a privit de sus.

— Închipuie-ți o societate mai puternică și cu mai multe relații decât ți-ai putea imagina. Închipuie-ți-i pe cei mai extraordinari oameni din lume, jurați unul altuia și unei cauze comune. Închipuie-ți ce fel de loialitate se naște din certitudinea că dacă unul dintre ei cade, cad toți. Închipuie-ți cum ar fi să știi că, dacă ți-ai dovedi vrednicia, ți s-ar deschide porțile întregii lumi.

— De când? l-am întrebat.

De când ești unul de-ai lor?

— Eram tânăr, a spus directorul. Ambițios. Și vezi cât de departe am ajuns.

Și-a întins brațele în lături, ca și când ar fi putut arăta întregul FBI, întreaga putere pe care o deținea ca șef al agenției.

— Maeștrii își păstrează locul la masă doar douăzeci și unu de ani, am spus.

Eram răgușită – de la țipăt, de la sperat, de la certitudinea că situația urma să devină mult mai cumplită.

— Rolul meu de membru activ se încheiase, a recunoscut Sterling. Dar Pythia a binevoit să-i taie gâtul succesorului meu.

Și-a scos un cuțit din buzunarul hainei.

— Nu pot spune că mă deranjează. Anumite privilegii sunt rezervate doar pentru cei care ocupă un loc la masă.

Mi-a apropiat cuțitul de latura feței. Am așteptat să apară durerea, dar n-a mai venit. În schimb, directorul și-a întins mâna liberă spre celălalt obraz și mi-a trecut-o peste

piele cu blândețe.

— Alte privilegii nu sunt chiar imposibil de obținut pentru membrii emeriți.

M-am cutremurat sub atingerea lui.

— Scarlett Hawkins, am spus, zbatându-mă atât cât am putut, legată și amenințată cu un cuțit. Știai că a fost omorâtă de unul dintre semenii tăi.

Directorul și-a încleștat degetele pe mânerul cuțitului.

— Scarlett nu trebuia să devină o țintă.

— Nightshade a omorât-o! i-am întors-o. Nu i-a păsat că era dintre ai tăi.

Sterling mi-a mutat cuțitul sub bărbie, cu vârful în sus, și mi-a apăsat pielea doar atât cât să-mi curgă puțin sânge.

— Mi-am exprimat dezaprobarea – la momentul respectiv și din nou... mai târziu.

A coborât cuțitul. Am simțit că sângele îmi alunecă pe gât.

— Tu l-ai omorât pe Nightshade, am spus, adevărul prinzând contur. Ai reușit cumva să treci de gărzi...

— Am ales gărzile, m-a corectat directorul, cu sclipiri în ochi. Am stabilit schimbările de tură. Am supravegheat personal transferarea deținutului.

Am descoperit ce ar fi trebuit să sesizez cu mult timp în urmă – drepturile de acces pe care le avea, faptul că îndată ce înaintam un pas în anchetă, ne trimitea să umblăm aiurea după Celine.

— Știai unde e ținută Laurel, am spus cu un tremur în glas.

— Copila a ajuns din nou pe mâini bune.

Mi-am amintit cum Laurel privise lanțurile de pe terenul de joacă. Mi-am amintit cum pronunțase cuvântul sânge.

— Monstrule!

Insulta mi-a țâșnit violent de pe buze.

— În tot acest timp, l-ai tratat pe Dean de parcă n-ar fi într-un totu uman, din cauza faptelor tatălui său, pe când tu ai fost și mai groaznic.

— Pe când eu am fost mai grozav, mi-a întors-o directorul și s-a repezit deodată spre mine, oprindu-și fața la doar câțiva centimetri de a mea. Daniel Redding a fost un amator care se credea artist. Iar fiul lui a îndrăznit să se atingă de fiica mea?

Arată-ți mâna, directoare! Arată-mi punctele tale slabe!

Am observat momentul precis în care mi-a sesizat strategia. S-a dat înapoi, cântărindu-mă cu ochii lui reci.

— Să știi că am urmărit înregistrarea video a discuției tale cu Redding, a spus, așteptând apoi câteva clipe, ca să înțeleg la ce se referă. Și avea dreptate. Mama ta chiar este o femeie care poate fi făurită în foc.

S-a ridicat și a pornit spre ușă.

— E tot ce am putut spera – și chiar mai mult.

TU

Cassie e aici. Au pus mâna pe ea. Nu e nicio surpriză. Tu ești cea care a dat ordinul, cea care i-a spus Maestrei otrăvurilor s-o răpească pe Cassie și i-a permis directorului FBI să se folosească de resursele lui pentru a pregăti o pistă falsă, care să ghideze echipa ei departe, foarte departe de voi toți.

— Nu-i vorba că vreau s-o omor, șoptești în timp ce Lorelai se luptă neputincioasă ca să preia controlul. Dar dacă trebuie să moară ea sau să pierem noi...

Se deschide ușa. Intră Nouă. Malcolm. Se uită la tine, apoi privește spre Laurel, care doarme în colțul încăperii. Copila s-a născut ca să-l înlocuiască. El va avea grijă s-o omoare până atunci.

— Va fi supusă la prima încercare la șase ani, anunță bătrânul, cu un calm sinistru. Poate că-i vom da un pisoi sau poate un câțel. Va trebui să procedeze fără grabă. La nouă ani, îi vom aduce o prostituată, legată de masa din piatră. Iar la doisprezece...

Privirea îi zboară de la Laurel înapoi la tine.

— Te vom lega de masă pe tine.

Citești printre rânduri.

— Ți-ai omorât propria mamă.

— Și i-am îmbălsămat cadavrul, ca să poată sta la masă încă vreo câteva decenii, perfect conservată, a spus, clătinând

din cap. În cele din urmă, a fost înlocuită. Femeie după femeie, copilă după copilă, și niciuna nu a fost vrednică.

Simți cum îți pulsează sângele în vene când îți amintești cum ți-a trecut cuțitul prin carnea lui Cinci.

Tu ești vrednică.

— A trecut prea mult timp de când ai fost pusă la încercare ultima dată, a continuat Nouă. E ceva poetic în încercarea care te așteaptă acum, n-ai spune?

Își închipuie că ești Lorelai.

Își închipuie că Cassie e fiica ta.

Își închipuie că există unele lucruri pe care nu le-ai face nici ca să-ți salvezi viața.

CAPITOLUL 59

Niște mâini m-au apucat cu brutalitate și peste cap mi-a fost tras un sac. Nu știam sigur cât timp a trecut de când ieșise directorul și cine sunt bărbații care tocmai au intrat. Am auzit clicurile de deblocare ale cătușelor și, într-o clipă, am fost ridicată în picioare cu forța.

Până aici, m-am gândit, fără să înțeleg exact unde mă duc și ce mă așteaptă acolo.

Am auzit un scârțâit metalic. O ușă?

Cineva și-a așezat mâna pe mijlocul spatelui meu și m-a îmbrâncit în față, atât de tare, încât m-am prăbușit. Genunchii mei au încasat primii forța căderii, dar m-am oprit cu mâinile înainte să mă izbesc cu fața de pământ. Am simțit cu palmele materialul de sub mine – nisip – chiar înainte ca sacul să-mi fie smuls de pe cap.

Am clipit în lumina orbitoare și ochii mi s-au adaptat atât de lent, încât atunci când am reușit să disting lumea din jur, dispăruseră bărbații care mă aduseseră aici. M-am întors la timp pentru a vedea cum poarta de fier din spatele meu se coboară brusc.

Eram închisă aici.

Aici unde? M-am forțat să mă concentrez. Încă mă aflam într-un spațiu de interior, dar pământul era acoperit cu nisip încins, aproape insuportabil de fierbinte, ca și când soarele luminase asupra lui zile întregi în deșert. Tavanul era înalt

și boltit, construit din piatră și gravat cu un simbol pe care l-am recunoscut.

Șapte cercuri în jurul unei cruci.

Încăperea era circulară și o porțiune din perete era retrasă pentru a face loc unor scaune din piatră, cu privirea spre groapa cu nisip de dedesubt.

Nu o groapă, m-am gândit. Ci o arenă.

Și atunci am înțeles. M-ați otrăvit. M-ați vindecat.

Îngropate adânc în memorie, am auzit din nou cuvintele pe care mi le adresase Nightshade cu săptămâni în urmă. Îmi spusese că toți avem de făcut anumite alegeri. Că Pythia alege să trăiască.

Poate că într-o bună zi și tu va trebui să faci o asemenea alegere.

Maeștrii obișnuiau să răpească femei – femei cu experiențe traumatice, care puteau fi transformate în ceva nou. Își aduceau captivile în pragul morții, suficient de aproape încât s-o guste, apoi...

O siluetă s-a ivit din umbră. Privirea mi-a zburat în stânga și în dreapta și am observat șapte arme înșiruite de-a lungul peretelui din spatele meu.

Șapte Maeștri. Șapte metode de a ucide.

Persoana din celălalt capăt al arenei a făcut încă un pas în față, apoi încă unul. Am simțit apariția figurilor cu capetele acoperite cu glugi, care se așezau pe scaunele de deasupra, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că, dacă mă aduseseră aici ca să mă lupt cu Pythia, atunci femeia care se apropia de mine era o persoană pe care o cunoșteam foarte bine.

Fața îi era ascunsă sub o glugă, dar când m-am ridicat și am pășit spre ea, ca o molie atrasă de foc, și-a dat-o pe spate.

Chipul i se schimbase în ultimii șase ani. Nu îmbătrânise, dar era mai slabă și mai palidă, cu trăsăturile feței parcă sculptate în piatră. Avea pielea albă ca porțelanul și ochii imposibil de mari.

Încă era cea mai frumoasă femeie din câte văzusem vreodată.

— Mamă!

Cuvântul mi-a scăpat din gât. Într-o secundă, pășeam șovăitor spre ea, iar în clipa următoare, spațiul dintre noi a dispărut.

— Cassie!

Vocea îi era mai gravă decât îmi aminteam, răgușită, iar când m-a cuprins cu brațele, mi-am dat seama că tenul îi părea neted, în parte, din cauza contrastului.

Restul trupului îi era acoperit cu cicatrici umflate, șerpuitoare.

Șapte zile și șapte chinuri. M-am sufocat. Mama m-a tras la ea, așezându-mi capul pe umărul ei. Mi-a sărutat tâmpla.

— N-ar trebui să fii aici! a spus.

— Trebuia să te gălesc! Când am descoperit că ești în viață, că te țin captivă – n-am putut să mă opresc din căutări. Niciodată nu m-aș fi oprit!

— Știu.

Ceva din tonul mamei mi-a amintit că suntem urmărite. Pe deasupra umărului ei, i-am văzut pe Maeștri — șase bărbați și o femeie, așezați în șir. Directorul Sterling. Ree. Am încercat să memorez și chipurile celorlalți, dar privirea mi-a fost atrasă în sus.

Malcolm Lowell stătea deasupra lor, privindu-mă drept în ochi.

Nouă e cel mai mareț dintre noi, podul dintre generații...

— Trebuie să scăpăm, am spus încet. Trebuie să...

— Nu putem, a spus mama. Nu există scăpare, Cassie. Nu pentru noi.

Am încercat să mă dau înapoi, ca să-i pot vedea chipul, dar și-a încordat brațele în jurul meu, ținându-mă aproape.

Strâns.

Din tribună, Ree mi-a surprins privirea și și-a îndreptat ochii spre peretele opus. Precum cel din spatele meu, de-a lungul lui erau înșiruite arme.

Șase arme. Nu șapte. Șase.

— Unde-i cuțitul? am hârâit, înecându-mă. Mamă...

Mâna care în urmă cu o clipă îmi mângâiasse părul l-a apucat strâns. Mi-a smucit capul într-o parte.

— Mamă...

Mi-a apropiat cuțitul de latura gâtului.

— Nu-i nimic personal. Ori mori tu, ori mor eu.

Fusesem prevenită, iar și iar, că mama mea ar putea să nu mai fie femeia pe care mi-o aminteam.

— Nu vrei să faci așa ceva! am spus, cu vocea tremurând.

— Tocmai asta e, a șoptit ea, întâlnindu-mi privirea. Vreau.

CAPITOLUL 60

Mama nu mi-ar fi făcut rău în veci. Mama fugise de acasă pentru mine. Își abandonase propria soră pentru mine.

Însemnase totul pentru mine, iar eu totul pentru ea.

Nu știu cine ești, dar nu ești mama mea. Gândul mi-a prins rădăcini în adâncul minții și mi-am amintit ce-mi spusese Lia, că în copilărie fusese învățată să pretindă că lucrurile îngrozitoare nu i se întâmplă ei. Că lucrurile rele nu le-a făcut cu mâinile ei. Mi-am amintit cum Laurel îmi spusese că ea nu ia parte la joc.

Ci Nouă.

În cazul lui Laurel, personajul Nouă nu era o persoană complet ajunsă la maturitate. Dar tu ești.

— Șapte zile și șapte chinuri, am spus încet. Au torturat-o. Iar și iar și iar. Au violat-o, unul după altul, până când a rămas însărcinată cu Laurel.

Am sesizat momentul precis în care călăul meu și-a dat seama că nu vorbesc singură.

— M-am întrebat cum ar putea cineva să îndure asemenea încercări, dar tocmai asta-i chichița. Nu le-a îndurat ea.

Având cuțitul lipit încă de gât, mi-am stăpânit impulsul de a înghiți în sec.

— Ci tu.

Și-a relaxat puțin mâna cu care mă ținea de păr.

Oamenii se uită la tine și o văd pe ea. O iubesc pe ea. Dar tu ești cea puternică. Tu ești cea importantă. Tu ești cea care merită să fie văzută.

— Te-ai născut aici? am întrebat, urmărindu-i chipul în așteptarea vreunui indiciu care să-mi arate că vorbele mele și-au nimerit ținta. Sau ne pândești de mult, mult mai mult timp?

Și-a slăbit strânsoarea încă puțin. Nu era suficient. Avea cuțitul. Eu n-aveam nimic.

— Ai un nume? am întrebat.

Nimeni nu te-a întrebat vreodată. Nimeni nu te-a mai văzut.

Femeia cu chipul mamei a zâmbit. A închis ochii.

Apoi mi-a dat drumul.

— Numele meu, a spus, suficient de tare încât s-o audă și Maeștrii, e Cassandra.

M-am dat înapoi împleticit și un fior rece mi s-a întins pe pielea brațelor.

— Lorelai nici nu știa că exist, a spus femeia — Cassandra. N-a știut că în toate zilele acelea, când tatăl ei venea în camera noastră și ea leșina, nu era nicio milostivire. Nu era noroc. Eram eu.

A început să se învârtă în jurul meu, pășind ca o fiară care-și pândește prada.

— Când ai apărut tu, când ți-a pus numele, mi-am spus că așa s-a gândit să-mi mulțumească, chiar dacă n-a înțeles ce face.

A strâns mai tare degetele pe cuțit.

— Dar ai apărut în viața ei și, deodată, Lorelai nu prea a mai avut nevoie de mine. A devenit mai puternică, pentru tine. Iar pe mine m-a încuiat undeva adânc.

Dând înapoi cu grijă, pas cu pas, m-am apropiat de peretele din spate, spre arme, dezvoltându-i profilul cu fiecare

pas. Ești stăpână pe situație. Ești puternică. Faci ceea ce trebuie făcut — și o faci cu plăcere.

Orice ar fi fost bucata asta ruptă din psihicul mamei înainte ca Maeștrii să fi pus mâna pe ea, între timp devenise cu totul altceva.

O să mă omori. Nu am decis în mod conștient să ridic cuțitul dintre armele înșiruite pentru mine, dar într-o clipă era pe pământ și-n următoarea îl țineam în mână. Mi-am amintit cabina mamei, împrăștiată cu sânge. Mi-am amintit cum dansaserăm în zăpadă pe marginea drumului, cum mama își înălțase chipul spre cer, prinzând fulgi cu limba.

O să mă omori. Când s-a apropiat, am simțit greutatea cuțitului în mână. Dacă nu te omor eu mai întâi.

Inima mea și-a încetinit bătăile. Mi-am încordat degetele pe mânerul armei. Atunci am înțeles subit, așa cum adesea înțelegeam atât de multe lucruri despre alți oameni, că nu pot să folosesc cuțitul.

Nu puteam să omor monstrul acesta fără s-o ucid și pe mama.

Poate că într-o bună zi și tu va trebui să faci o asemenea alegere, îmi spusese Nightshade.

Mi-am coborât mâinile în lături.

— Nu pot să te rănesc! Refuz s-o fac!

Mă așteptam să observ licărul victoriei în ochii oponentei mele. Dar am văzut frică.

De ce? m-am întrebat. Și atunci am priceput. Lupti. Înduri. O protejezi pe Lorelai – dar dacă n-ai mai avea de ce s-o protejezi?

— Nu sunt o amenințare, am spus, oprindu-mă și renunțând la luptă. Acasă nu e un loc, am continuat, cu aceeași voce răgușită cu care vorbise și ea mai devreme. Nu e un pat în care să te poți întinde la întoarcere, nici o curte, nici un pom de Crăciun împodobit de sărbători. Acasă constă în oamenii care te iubesc.

Apropiindu-se, și-a întins cuțitul în față, atentă să surprindă orice mișcare a mâinii mele.

Mi-am lăsat arma să cadă.

— Acasă constă în oamenii care te iubesc, am repetat. Am avut un cămin în copilărie și am unul și acum. Am oameni pe care-i iubesc, care mă iubesc la rândul lor. Am o familie, care și-ar da viața pentru mine.

Am coborât vocea și am șoptit:

— Așa cum și eu mi-aș da viața pentru tine.

Nu pentru Cassandra. Nu pentru Pythia. Nici măcar pentru Lorelai, indiferent cine ar fi fost și în cine s-ar fi transformat.

Ci pentru mama. Pentru femeia care mă învățase să dansez până-mi trece. Care-mi sărutase fiecare julitură de pe genunchi, mă învățase să citesc oamenii și-mi spusese în fiecare zi că sunt iubită.

— O să te omor! a șuierat Cassandra. O să-mi facă plăcere!

Vrei să ridic cuțitul. Vrei să mă împotrivesc.

— La nesfârșit.

Am închis ochii. Am așteptat.

La nesfârșit.

La nesfârșit.

— Orice-ar fi.

Nu eu spusesem cuvintele acestea. Am deschis ochii. Femeia care ținea cuțitul tremura.

— La nesfârșit, Cassie. Orice-ar fi.

CAPITOLUL 61

Mâinile tremurânde ale mamei mi-au explorat fața.
— Vai, iubita mea! a șoptit. Ai crescut atât de mult!

Ceva mi s-a frânt în piept când am auzit vocea mamei, când i-am descoperit chipul expresiv și familiaritatea atingerii.

— Și ești atât de frumoasă! a adăugat, cu o voce șovăitoare.

Vai, iubita mea... Nu!

S-a dat brusc înapoi.

— Nu, nu, nu... N-ar trebui să fii aici!

— Oricât de înduioșătoare ar fi această revedere..., a spus directorul Sterling, ridicându-se, sarcina voastră nu s-a schimbat.

Mama a încercat să facă un pas în spate din calea mea, dar n-am lăsat-o. Mi-am coborât vocea – prea mult încât să mă poată auzi Maeștrii.

— Nu ne pot obliga s-o facem.

Privirea i s-a pustiit.

— Ne pot obiiga să facem orice.

Ochii mi-au zburat la cicatricile de pe brațele ei, de pe piept – de pe fiecare centimetru din pielea ei, cu excepția feței. Unele erau netede. Altele erau umflate. Altele încă se vindeau.

În tribună, Malcolm Lowell s-a ridicat. Unul câte unul, Maeștrii i-au urmat exemplul.

M-am aplecat și mi-am luat cuțitul de pe jos. Puteam să ne luptăm – nu cu toți și poate că nu mult timp, dar era mai bine așa.

— Nu vreau să treci prin așa ceva, a spus mama.

Cicatricile. Durerea. Rolul Pythiei.

— Echipa mea o să ne găsească, am spus, imitând-o pe Lia și rugându-mă în minte ca afirmația mea să pară sinceră. Oriunde s-ar afla locul ăsta, n-o să renunțe la căutări. O să-și dea seama că directorul lucrează împotriva lor. Trebuie doar să tragem de timp.

Mama m-a privit îndelung și mi-am dat seama că, deși este persoana care m-a crescut și m-a iubit, datorită căreia am ajuns cine sunt, tot nu puteam s-o citesc, nu așa

cum aş fi putut citi pe oricine altcineva. Nu ştiam ce gândeşte. Nu ştiam prin ce trecuse – nu cu adevărat.

N-am înţeles ce-mi comunică atunci când a încuviinţat din cap.

La ce anume spui da?

Zgomotul uşii care s-a deschis şi s-a închis m-a atenţionat că Malcolm Lowell se întorsese. Nici n-am observat că plecase. Când am înţeles unde fusese, mi s-a tăiat respiraţia.

Laurel.

Se născuse pentru a-i lua locul, pentru a deveni următorul Nouă. Şi acum Malcolm stătea cu mâinile pe umerii ei. A împins-o spre directorul Sterling, care a apucat-o de braţ.

Atunci am priceput la ce se referise mama.

Ne pot obliga să facem orice.

Directorul şi-a scos un cuţit din buzunar.

— Luptaţi-vă, a spus, apropiind lama de gâtul lui Laurel, altfel o omor!

Nu ne-a aşteptat răspunsul înainte de a începe să taie. Doar puţin. Doar ca avertisment. Laurel n-a ţipat. Nu s-a clintit. Dar scâncetul ascuţit care i-a răsunat din gât m-a izbit ca o lovitură fizică.

— Cât de sigură eşti că echipa ta va veni după tine?

Mama s-a aplecat, şi-a luat şi ea cuţitul.

— Suntem la jumătatea drumului spre deşert, în mijlocul pustiului, sub pământ. Dacă ar cerceta trecutul lui Malcolm, dacă ar merge înapoi în timp, suficient de departe, s-ar putea să descopere tipare, dar majoritatea oamenilor nu le-ar observa.

Dean. Michael. Lia. Sloane.

— Sunt sigură, am spus. Oriunde am fi, o să ne găsească.

Mama a încuviinţat din cap.

— Bine.

— Bine? am repetat.

Ce vrei să spui?

S-a apropiat de mine.

— Trebuie să ne luptăm. Laurel e doar o copilă, Cassie. E una cu tine, e una cu mine şi e a noastră.

Înţelegi?

Ne pot obliga să facem orice.

— Trebuie să mă omori!

Cuvintele mamei m-au străpuns fără milă, ca nişte sloiuri de gheaţă.

— Nu! am spus.

— Da!

A început să se învârtă în jurul meu, așa cum făcuse alter egoul ei mai devreme.

— Trebuie să te lupți, Cassie! Una dintre noi trebuie să moară.

— Nu!

Scuturam din cap și mă dădeam înapoi, dar nu puteam să-mi iau ochii de la cuțit.

Nu mai e nevoie să iei parte la jocul ăsta. Mi-am amintit promisiunea pe care i-o făcusem lui Laurel. Niciodată. Nu e nevoie să fii Nouă.

— Ia cuțitul, Cassie! a spus mama. Folosește-l!

Fă-o tu! m-am gândit. Omoară-mă tu pe mine! Atunci am înțeles de ce mă întrebase cât de sigură sunt că vor sosi ajutoare. Dacă ai fi crezut că mă condamni la o viață trăită ca Pythia, te-ai fi milostivit de mine. Mi-ai fi înfipt cuțitul în piept ca să mă scutești de soarta ta.

Dar îi spuseseam că sunt sigură.

Un țipăt răsunător a spintecat aerul. Laurel nu mai păstra tăcerea. Nu era stoică. Nu era Nouă.

E doar o copilă. Îi face rău. O s-o omoare dacă nu... Nu!

— Da! a spus mama, micșorând distanța dintre noi.

Mereu a știut exact ce-mi trece prin minte. Mă cunoștea cum doar cineva cu talentul nostru putea să mă cunoască.

Cineva care mă iubește, la nesfârșit.

— Fă-o! a insistat, punându-mi în mână cuțitul ei. Trebuie s-o faci, iubita mea! Ești cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată – singurul lucru bun pe care l-am făcut în viața mea. Nu pot să fac la fel pentru Laurel, nu mai pot!

Nu plângea. Nu era panicată.

Era hotărâtă.

— Dar tu poți, a continuat. Poți s-o iubești. Poți s-o susții. Puteți să scăpați de aici și să trăiți. Și, ca să puteți face asta...

Mi-a cuprins mâna dreaptă cu stânga ei, îndrumându-și cuțitul spre piept.

— Trebuie să mă omori!

Dansând în zăpadă. Cuibărită în poala ei. Comportament. Personalitate. Mediu.

Te iubesc! Te iubesc! Te...

Mi-a strâns mâna deodată. Ascunzând mișcarea de

CAPITOLUL 62

La un anumit nivel, am auzit focurile de armă. La un anumit nivel, am înțeles că se fac arestări. Dar stând acolo, cu cuțitul însângerat în mână, n-am avut puterea să ridic ochii. N-am avut puterea să privesc.

Nu puteam să mă uit decât la cadavru.

Părul roșcat al mamei îi era răsfirat împrejur, ca un nimb de foc pe fondul albului strălucitor al nisipului. Buzele îi erau uscate și crăpate, iar ochii, nevăzători.

— Lasă cuțitul!

Vocea agentei Sterling a venit ca de la mare depărtare.

— Dă-te înapoi de lângă fată!

Mi-a luat o clipă să înțeleg că nu mi se adresează. Nu se referea la cuțitul meu. M-am întors și m-am forțat să privesc spre tribună.

Spre director.

Spre Laurel.

Stătea ghemuit în spatele ei, ținându-i lama la gât.

— Ne vei lăsa să plecăm, a spus, altfel copila nu mai iese de aici!

— Nu omorâți copii!

Abia după o fracțiune de secundă mi-am dat seama că eu vorbisem. Dintre sutele de victime pe care le identificaserăm ca fiind ucise de Maeștri, niciuna nu fusese un copil. Când Beau Donovan picase proba lor, nu-i puseseră cuțitul la gât.

Îl lăsaseră să moară singur în deșert.

— Există anumite ritualuri, am spus. Anumite reguli.

— Și totuși, nici tu n-ai împlinit optsprezece ani, nu-i așa, Cassie? a spus directorul, fără să-și ia ochii de la fiica lui. Mereu am considerat că puterea regulilor depinde de însemnătatea pe care le-o acordăm. Nu-i așa, Veronica?

Agentă Sterling s-a uitat fix la tatăl ei și, preț de o clipă, am văzut-o pe fetița de altădată. L-ai adorat cândva. L-ai respectat. Te-ai alăturat FBI-ului pentru el.

A apăsat pe trăgaci.

Am auzit împușcătura, dar am înțeles ce aud abia

ochii Maeștrilor cu propriul trup, m-a tras în față. Cu mâna mea pe cuțit. Cu mâna ei pe a mea. Am simțit că lama îi alunecă în piept. A inspirat adânc și sângele i-a înflorit în jurul rănii. Am vrut să scot cuțitul.

Dar de dragul lui Laurel, n-am făcut-o.

— La nesfârșit, am șoptit, ținând arma pe loc.

Ținând-o pe ea. S-a aplecat în față, sângerând, și lumina a început să i se stingă din ochi.

Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Nu mi-am ferit privirea. Nu am clipit, nici măcar când am auzit o ușă trântindu-se de perete.

Nici când am auzit vocea familiară a lui Briggs.

— Nu mișcați!

Mama nu se mișcă. Nu-i bate inima. Ochii ei — nu mă văd. I-am scos cuțitul din piept și trupul i s-a prăbușit în timp ce agenții FBI năvăleau în sală.

Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Nu mai e.

când am văzut gaura mică și roșie de pe fruntea tatălui ei. Directorul Sterling s-a prăbușit. Când agenții FBI s-au repezit la Laurel, sora mea s-a așezat în genunchi și a atins rana de pe fruntea celui care o sechestrase.

A ridicat ochii și mi-a întâlnit privirea.

— Sângele îi aparține Pythiei, mi-a spus pe un ton tulburător, aproape melodios. Sângele îi aparține lui Nouă.

CAPITOLUL 63

Paramedicii care au tratat-o pe Laurel au insistat să mă trateze și pe mine. Am încercat să le spun că sângele nu-i al meu, dar n-am reușit să formulez cuvintele.

Agentă Sterling s-a așezat lângă mine.

— Ești puternică. Ești o supraviețuitoare. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta.

Profilerul din mine a înțeles că nu spune lucrurile acestea doar pentru mine. Eu îmi omorâsem mama. Ea își omorâse tatăl.

Cum se putea supraviețui după o asemenea experiență?

— Oricât de sincer înduioșătoare ar fi scena asta — o voce mi-a întrerupt gândurile —, unii dintre noi au fost nevoiți să inducă în eroare, să șantajeze și/sau să amenințe în mod explicit cel puțin cinci agenți federali ca să poată trece de cordonul poliției, iar cei ca noi nu prea știu să aștepte.

Am ridicat privirea și am dat cu ochii de Lia, la nici măcar un metru de noi. Sloane îi stătea alături, lipită de ea, cu o expresie hotărâtă pe chip. În spatele lor, Michael îl reținea pe Dean cu forța. Toți mușchii din trupul iubitului meu erau încleștați.

Michael i-a șantajat pe agenții FBI, m-am gândit. Iar tu i-ai amenințat, Dean. În mod explicit.

Dean își petrecuse întreaga viață controlându-și cu grijă emoțiile, fără să-și piardă stăpânirea de sine nicio clipă,

împotrivindu-se până și celei mai mici dorințe de violență. Am înțeles, doar după postura lui, după cum mă sorbea din priviri, ca un bărbat care moare de sete în deșert, care nu e convins că priveliștea apărută dinaintea lui nu e un miraj — nu ți-a părut ce ar trebui să faci, pe cine ar trebui să rănești, pe cine ar trebui să ameninți.

Îți pasă doar de mine.

M-am ridicat, cu picioarele tremurând, și Michael l-a eliberat. Iubitul meu m-a prins înainte să cad și ceva în mine s-a spulberat. Amorțeala care-mi pusese stăpânire pe

trup s-a retras și, deodată, am simțit totul – junghiul din gât, urma de durere care rămăsese în urma otrăvii, trupul lui Dean, care se strângea în jurul meu.

Am simțit cuțitul în mână.

Am simțit că o țin pe mama în brațe și o privesc cum moare.

— Am ucis-o.

Stăteam cu obrazul pe pieptul lui și cuvintele mi s-au smuls de pe buze ca un dinte scos cu forța.

— Dean, am...

— Nu ești o ucigașă!

Mâna lui dreaptă m-a luat de bărbie și cea stângă mi-a mângâiat obrazul cu blândețe.

— Ești persoana care empatizează cu fiecare victimă. Porți pe umeri povara întregii lumi și, dacă ai fi putut alege – dacă ai fi avut posibilitatea de a alege între a-ți risca viața și a o risca pe a altcuiva –, le-ai fi cerut Maeștrilor să te ia, a spus Dean răgușit, privindu-mă cu ochii lui întunecați. Asta n-au înțeles ei. Le-ai fi intrat pe poartă de bunăvoie, știind că n-o să mai ieși, și nu doar de dragul meu, al lui Michael, al Liei sau al lui Sloane – ai fi făcut-o pentru oricine. Pentru că așa ești tu, Cassie. Încă din ziua în care ai intrat în cabina mamei tale, încă de la doisprezece ani, o parte din tine e convinsă că a fost vina ta, că tu ești cea care ar fi trebuit să dispară.

Am încercat să mă desprind de el, dar m-a ținut aproape.

— Ai tot căutat – fără pauză, fără odihnă – o cale de a îndrepta lucrurile. Nu ești o ucigașă, Cassie! Doar că ai acceptat în sfârșit că, uneori, sacrificiul cel mai mare nu e acela al persoanei care-și dă viața.

Și-a aplecat fruntea, atingând-o de a mea.

— Uneori, cel mai greu e să fii persoana care supraviețuiește.

Trupul îmi era cutremurat de frisoane. Mâinile mi-au tremurat când i-au găsit pieptul, gâtul, fața, ca și când, prin faptul că-l atingeam, că-l simțeam sub vârfurile degetelor, i-aș fi transformat cuvintele în realitate.

Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Am auzit suspinele înainte să-mi dau seama că plâng în hohote. M-am agățat cu degetele de ceafa lui, de tricou, de umeri, ținându-mă bine de el, ca să nu mă pierd în abis.

— Te iubesc! a spus Dean, eliberându-mi cuvintele din minte. Azi, mâine, plină de sânge, chinuită, trezindu-te în toiul nopții și țipând – te iubesc, Cassie, și sunt aici

și nu plec nicăieri!

— Nu plecăm niciunul! a spus Sloane încet.

O cunoșteam îndeajuns încât să înțeleg că nu-i e clar dacă tulbură un moment intim, dacă îi acceptăm prezența.

Dar nu poți sta deoparte.

— Nu ești singură, a spus. Și nu voi întreba dacă e un moment potrivit să te îmbrățișez, pentru că am calculat, cu o marjă de eroare acceptabilă, că este.

Michael s-a grăbit s-o urmeze, fără să spună nimic.

Lia s-a uitat la mine și a ridicat dintr-o sprânceană.

— N-am plâns când ai dispărut, m-a informat. N-am spart nimic. Nu m-am simțit de parcă cineva m-ar fi aruncat într-o groapă.

Pentru întâia oară de când o cunoșteam, tremurul vocii a dat-o de gol.

— Cum m-ați găsit? am întrebat, făcându-i favoarea de a schimba subiectul.

— Nu noi te-am găsit, a spus Sloane. Celine a fost.

Celine? M-am uitat după ea și am zărit-o în spatele cordonului de polițiști, privind de la distanță, cu părul negru flutu- rându-i în adierea ușoară.

— Cu ajutorul pozei, m-a lămurit agenta Sterling. În care apare mama ta cu Laurel.

În spatele ei, sora mea dormea ghemuită în capătul ambulanței.

— Cum așa? am întrebat.

— Celine a observat asemănarea dintre tine și mama ta, dintre mama ta și Laurel și dintre Laurel – agentei i-a tresărit chipul, doar o clipă – și mine.

Mi-am amintit ce-mi spusese directorul Sterling, că unele privilegii – cum ar fi torturarea Pythiei – sunt rezervate membrilor activi ai cultului, pe când altele le sunt acordate și Maeștrilor care au renunțat deja la locul lor în favoarea succesorilor.

Mi-ai ținut un cuțit la gât. Mi-ai mângâiat obrazul.

Încercasem, pe parcursul ultimelor luni, să nu mă gândesc cum fusese concepută Laurel.

— Nu e doar sora mea, am spus, întâlnind privirea agentei Sterling. E și sora ta.

— L-am urmărit pe director.

Agentul Briggs a apărut și s-a oprit în spatele ei, la fel de aproape cum stătea Dean de mine.

— Și el ne-a condus la tine.

Un lung moment, mentorii noștri de la FBI au

încălecat, iar Sterling a rămas cu privirea înainte. Mă așteptam să redevină agenta Veronica Sterling, să se îndepărteze de el, să-i atragă atenția că tatăl ei îi manipulasă – pe amândoi – ani întregi.

Dar Sterling și-a lăsat aparența de calm să cedeze. S-a sprijinit cu spatele de Briggs. Și el a cuprins-o cu un braț.

Suntem la fel, m-am gândit, observând că renunță la controlul strict cu care se stăpânea. Acum mai mult decât oricând. Laurel era a agentei Sterling și era și a mea – la fel erau și întâmplările din cripta Maeștrilor. La fel și faptele noastre. La fel și poverile cu care trebuia să trăim mai departe.

— Haide! a spus Dean, sărutându-mi tâmpla. Să mergem acasă!

După trei săptămâni

Mi-am îngropat mama – pentru a doua oară – în Colorado.

De data aceasta, înmormântarea nu a fost o scenetă regizată. De data aceasta, în coșciug era întins chiar trupul ei. Și, de data aceasta, nu eram înconjurată doar de familia descoperită în programul Înzestrații.

Și familia tatălui meu era de față. Mătușile și unchii și verii. Tata. Nonna.

Le oferisem o versiune a adevărului – că lucrasem cu FBI-ul, că mama fusese ucisă de aceiași oameni vinovați pentru moartea verișoarei mele Kate, că Laurel e sora mea.

E una cu tine, e una cu mine și e a noastră. De când rezolvaserăm cazul Maeștrilor, cuvintele mamei nu mă părăsiseră nicio clipă.

În noaptea aceea, FBI-ul identificase și neutralizase nouă ucigași – șapte Maeștri, un ucenic și bărbatul care se născuse pentru a-i conduce pe toți. Șase ucigași reținuți, trei – Malcolm Lowell, directorul Sterling și asistentul universitar Geoffrey – morți. Deocamdată, FBI-ul păstra tăcerea cu privire la rezultatele anchetei, dar în curând aveau să iasă la iveală.

Între timp, Laurel avea nevoie de ceva ce nu puteam să-i ofer de una singură.

— Te vei întoarce acasă cu mine! a declarat nonna, ridi- cându-mi surioara ca pe un fulg. Vom face prăjituri. Iar tu, a exclamat, arătându-l cu degetul pe Michael, ne vei ajuta!

Michael a zâmbit larg.

— Da, să trăiți!

Nonna a mijit ochii la el.

— Am auzit că ai o problemă cu săruturile, a spus, concluzie la care ajunsese cu luni în urmă, când ezitasem să-i vorbesc despre relațiile mele romantice. Dacă ești cuminte, îți voi da câteva indicații.

Dean aproape că s-a înecat, încercând să păstreze o mină serioasă. Așa era nonna – pe jumătate general, pe

jumătate cloșcă cu pui. Pentru ea mă întorsesem acasă — nu pentru tata, care parcă nu îndrăzneă să mă privească în ochi.

Văzând cât de frumos îl pune nonna la punct pe Michael, Judd a zâmbit discret și a spus:

— Bunica ta are pe cineva?

Unul câte unul, ceilalți au plecat, lăsându-mă singură lângă mormântul mamei. Psihoterapeutul la care mă trimisese FBI-ul spusese că vor fi și zile bune, și zile rele. Uneori îmi era greu să le deosebesc.

Nu știu cât am stat de una singură, până când am auzit pași venind din spate. M-am întors și am dat cu ochii de agentul Briggs. Arăta exact ca în prima zi în care îl întâlnisem, în care aruncase mănușa și se folosisese de cazul mamei pentru a mă convinge să mă văd cu el.

— Directore, am spus, salutându-l după noul titlu.

— Ești sigură, a spus directorul FBI Briggs, că asta îți dorești?

Îmi doream să mă întorc la casa noastră din Quantico, ca și când nimic nu s-a schimbat. Îmi doream să salvez oameni. Îmi doream să lucrez din culise, ca întotdeauna.

Dar oamenii nu primesc mereu ce-și doresc.

— Trebuie să rămân aici, am spus. Doar bunica mea îi poate oferi lui Laurel o copilărie normală. Iar după toate ceie întâmplare, nu pot s-o abandonez.

Briggs m-a privit atent câteva clipe.

— Dacă nici n-ar fi nevoie s-o faci?

Am așteptat, știind că e o persoană care nu poate îndura tăcerea mult timp.

— Avem un birou în Denver, a spus Briggs. Și am auzit că Michael a cumpărat o casă încăpătoare aproape de locuința bunicii tale. Dean și Sloane au acceptat. Ni s-a alăturat și Celine Delacroix. Lia așteaptă o mărire de salariu.

— Nu avem salarii, am observat.

Directorul Briggs a ridicat din umeri.

— Acum aveți. Am format o echipă care-i vânează pe ceilalți Maeștri emerți. Directorul securității naționale ar prefera să-i ținem pe adolescenții aflați în serviciul nostru departe de misiunea respectivă, având în vedere atenția pe care probabil că o va atrage ancheta. Dar nu mai sunteți minori și avem și alte cazuri...

Alte victime, alți ucigași.

— Și agenta Sterling? am întrebat.

Briggs a zâmbit cu amărăciune.

— Am cerut-o în căsătorie. Mă tot refuză — spune că am mai umblat pe drumul ăsta sau ceva asemănător.

Expresia care i-a apărut pe chip mi-a amintit că Briggs are spirit competitiv. Refuza să renunțe fără luptă la fosta lui soție.

— A solicitat să fie transferată la biroul din Denver, a adăugat. Mi se pare că și Judd a pomenit că ar vrea să facă o schimbare.

Când mă hotărâsem să nu mă întorc la Quantico, credeam că renunț la toate. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama — acasă nu e un loc.

— Am putea să mergem la facultate, am spus, gândin- du-mă la ceilalți. Să o absolvim și să ne înscriem la Academia FBI din Quantico. Să procedăm ca la carte.

— Dar..., a sugerat Briggs.

Dar n-am fost niciodată normali. Niciodată n-am făcut lucrurile ca la carte.

— M-am tot gândit, am spus după o clipă. Celine și-a dovedit competența cu vârf și îndesat în ancheta asta. Nu se poate să nu existe și alții.

Alți tineri cu talente incredibile. Alți adolescenți fără cămin și direcție, cu trecuturile bântuite de stafii și potențialul să facă mult mai mult.

— Alți Înzestrați, a completat Briggs. Cu care să continuăm programul.

Auzind cuvintele rostite de el, ceva a prins viață înăuntrul meu — o scânteie, sentimentul unui țel, o flacără. Simțind-o, îngăduindu-mi s-o simt, l-am privit în ochi și am încuviințat din cap.

Într-un final, noul director FBI a zâmbit.
Să înceapă jocul!